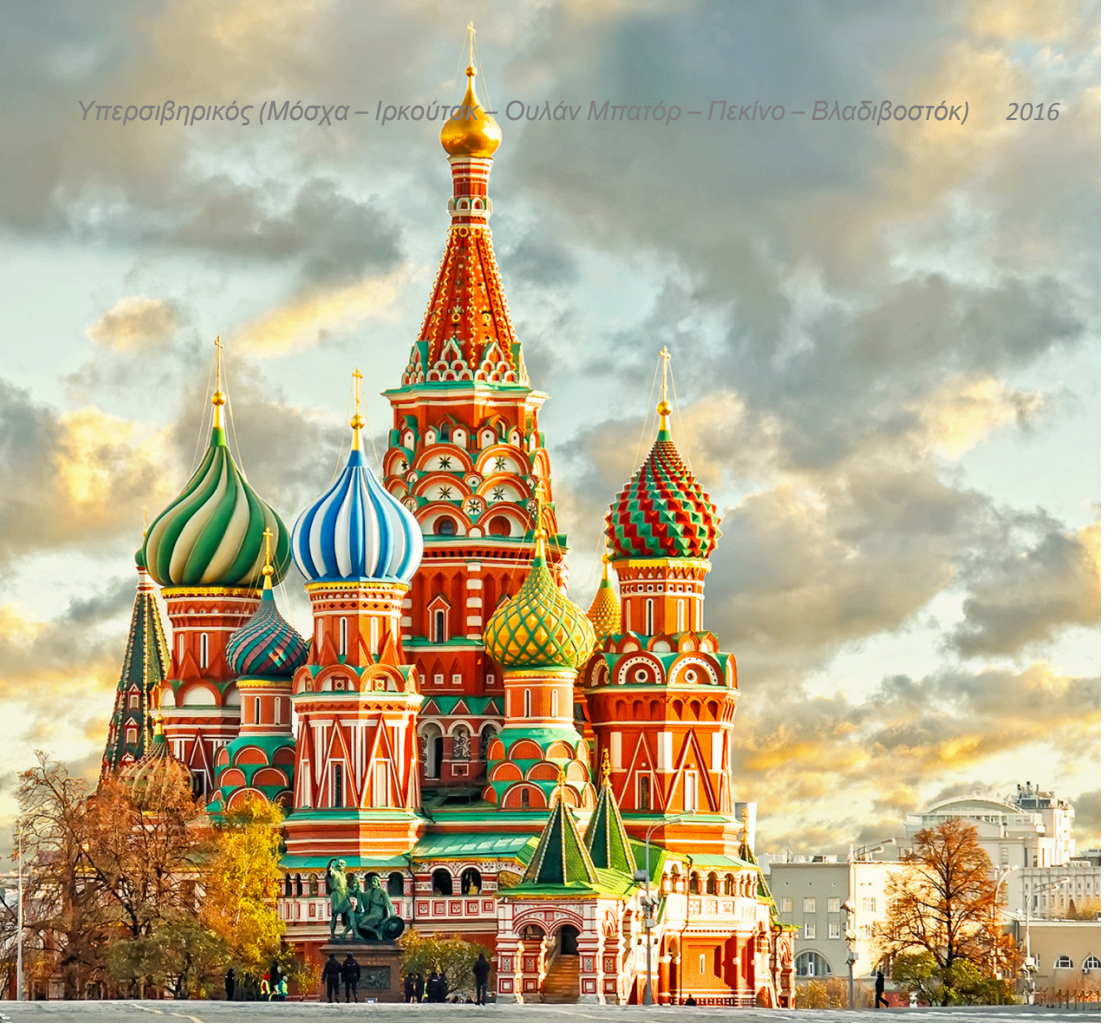

Ο Υπερσιβηρικός μας
Κωστής – Λίνα – Νάγια – Βασίλης 2016

Ρωσία

Россия

Μόσχα

Η Μόσχα (ρωσικά: Москва́) είναι η πρωτεύουσα και μία από τις τρεις ομοσπονδιακές πόλεις της Ρωσίας. Με πληθυσμό 23.576.879 κατοίκους, είναι η μεγαλύτερη πόλη της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Ευρώπης και η τρίτη μεγαλύτερη στον Κόσμο μετά το Τόκυο και την Νέα Υόρκη.

Ιδρύθηκε το 1147 στις όχθες του ποταμού Μόσχοβα που είναι παραπόταμος του Βόλγα. Μέχρι την εποχή του Μεγάλου Πέτρου ήταν η πρωτεύουσα του βασιλείου της Ρωσίας, τα χρόνια που ακολούθησαν έχασε τα σκήπτρα από την Αγία Πετρούπολη αλλά μετά το 1917 επανήλθε στο προσκήνιο ως πρωτεύουσα της Σοβιετικής Ένωσης.

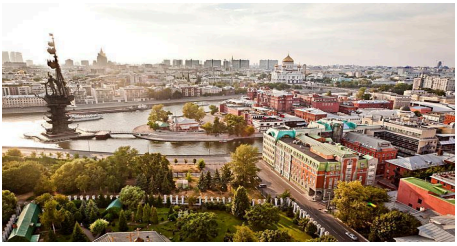
Κατά τη διάρκεια της ιστορίας έχει υποστεί πολλές καταστροφές από πυρκαγιές λόγω των ξύλινων κατοικιών, ηθελημένους εμπρησμούς (περίπτωση Κουτουζοφ ώστε να μην είναι εφικτό για τα στρατεύματα του Ναπολέοντα να φιλοξενηθεί στην πόλη) και από καταστροφές κατακτητών όπως αυτές κατά τη διάρκεια των γερμανικών βομβαρδισμών του Β' Παγκοσμίου πολέμου.

Είναι απ' τα μεγαλύτερα διοικητικά, πολιτιστικά, συγκοινωνιακά και βιομηχανικά κέντρα της χώρας. Στη Μόσχα παράγεται σημαντικό ποσοστό του συνόλου των βιομηχανικών προϊόντων της Ρωσίας και εδώ βρίσκονται εργοστάσια κατασκευής αυτοκινήτων, ηλεκτρικών ειδών, χαρτιού, ρολογιών, χημείας κ.ά.

Διαπρέπει στον τομέα των γραμμάτων και του πολιτισμού καθώς είναι πατρίδα πολλών διακεκριμένων επιστημονικών και εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, διαθέτει περισσότερα από 70 μουσεία, πολλές βιβλιοθήκες και πλήθος θεάτρων στην κορυφή των οποίων δεσπόζει το Μπολσόι. Διαθέτει δύο μεγάλα πανεπιστήμια, το ένα γνωστό ως Πανεπιστήμιο Λομονόσοφ, και το δεύτερο ως Πανεπιστήμιο Λουμούμπα και πολλά άλλα ινστιτούτα και εκπαιδευτικά ιδρύματα. Ως αναφορά τον αθλητικό τομέα φιλοξενεί αρκετούς ιστορικούς συλλόγους και το 1980 βρέθηκε στο κέντρο του παγκόσμιου ενδιαφέροντος λόγω της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων.

Ως πρωτεύουσα και διοικητικό κέντρο είναι και το σπουδαιότερο συγκοινωνιακό κέντρο. Από αυτήν ξεκινούν και σε αυτήν

καταλήγουν πάμπολλες σιδηροδρομικές και οδικές αρτηρίες, που οδηγούν όχι μόνο στα πέρατα της ατέλειωτης χώρας αλλά και στις σημαντικότερες πόλεις της Ευρώπης. Έχει τέσσερα αεροδρόμια, από τα οποία τα τρία είναι επιβατικά και εξυπηρετούν τις εξωτερικές αερογραμμές.

Σημεία αναφοράς στην καρδιά της πόλης αποτελούν το κτιριακό συγκρότημα του Κρεμλίνου και η Κόκκινη Πλατεία, με τα γειτνιάζοντα μνημεία της Νεκρόπολης του Τείχους του Κρεμλίνου και του Ναού του Αγίου Βασιλείου. Οι «Επτά αδελφές», όπως τις ονομάζουν στη Δύση, είναι άλλο ένα σημείο αναφοράς.

Οι επτά ουρανοξύστες είναι αναπόσπαστο κομμάτι του μοσχοβίτικου τοπίου και αποτελούν σύμβολα της ιστορίας της πόλης. Παράδοξα, τρομακτικά και υπέροχα ταυτόχρονα.

Café Πούσκιν

Πρόκειται για ένα εστιατόριο… πέντε αστέρων που είναι ανοιχτό 24 ώρες την ημέρα και βρίσκεται σε ένα κτήριο που ανακαινίστηκε ώστε να είναι ακριβώς όπως το σπίτι ενός Ρώσου αριστοκράτη, περίπου το 1825. Το προσωπικό μιλάει τα όμορφα, προ σοβιετικά ρώσικα (και αγγλικά) και εξυπηρετεί ευγενικά κάθε πελάτη.

Δοκιμάστε blinchiki (ρώσικες τηγανίτες) με μαύρο χαβιάρι, σούπα borscht και pelmeni (dumplings) και ένα από τα πολλά, πολλά λαχταριστά γλυκά, αλλά και σφηνάκια βότκας.

Εδώ θα σας αντιμετωπίσουν σα να είστε μέλη μιας ανώτερης τάξης.

Το μαυσωλείο του Λένιν

Ο Βλαντιμίρ Λένιν μπορεί να πέθανε πριν 90 χρόνια ωστόσο το πτώμα του

παραμένει ''αναλλοίωτο'' και γι' αυτό υπεύθυνο είναι το Κέντρο Βιοϊατρικής Ερευνας και Τεχνολογίας ("Ρωσικό Ινστιτούτο Φαρμακευτικών και Αρωματικών Φυτών της Ρωσικής Ακαδημίας Γεωργικών Επιστημών").

Στο αποκορύφωμα της η ομάδα απασχολούσε διακόσιους επιστήμονες οι οποίοι προτιμούσαν να διατηρηθεί το σχήμα, το βάρος, το χρώμα και η ευελιξία του σώματος απ' ότι οι βιολογικοί ιστοί.

Ο Alexei Yurchak καθηγητής κοινωνικής ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Berkeley της Καλιφόρνιας αναφέρει ότι μια ήπια χλωρίνη χρησιμοποιείται συχνά για την αντιμετώπιση περιστασιακών λεκέδων από μύκητες στο πρόσωπο του Λένιν.

Το δέρμα μελετάται κάθε εβδομάδα χρησιμοποιώντας όργανα ακριβείας που μπορούν να μετρήσουν την υγρασία, το χρώμα και το περίγραμμα ώστε να ψάξουν για σημάδια αφυδάτωσης.

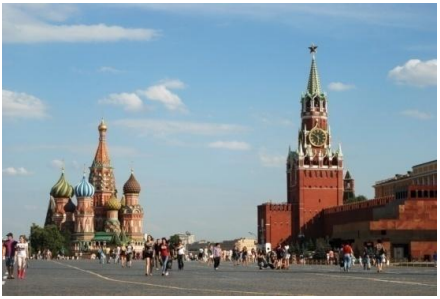
Κάθε δύο χρόνια το σώμα του Βλαντιμίρ Λένιν βυθίζεται σε ένα λουτρό γλυκερόλης και οξικού καλίου για τριάντα ημέρες - μια τεχνική που οι επιστήμονες λένε θα μπορούσε να κάνει το σώμα να διαρκεί για αιώνες.

Ο εγκέφαλος του αφαιρέθηκε προτού βαλσαμωθεί το σώμα του. Η σοβιετική κυβέρνηση ανάθεσε στο γνωστό Γερμανό επιστήμονα νευρολογίας Όσκαρ Φογκτ να μελετήσει τον εγκέφαλο του Λένιν για να εντοπίσει την ακριβή θέση των κυττάρων του εγκεφάλου που είναι αρμόδια για τη μεγαλοφυΐα.

Σύγχρονοι ανατομιστές δεν θεωρούν πλέον ότι η μορφολογία μπορεί μόνη της να καθορίσει τη λειτουργία του εγκεφάλου.

Κόκκινη Πλατεία

Η Κόκκινη πλατεία είναι η κεντρική πλατεία της Μόσχας και κατ' επέκταση θεωρείται η κεντρική πλατεία ολόκληρης της Ρωσίας. Αρχικά σχεδιάστηκε ώστε να χρησιμεύσει ως η κύρια αγορά της Μόσχας, κατά τη διάρκεια της ιστορίας χρησιμοποιήθηκε για διάφορες επίσημες τελετές και πλήθος άλλων κυβερνητικών εκδηλώσεων. Το όνομα της πλατείας παρά τους λογικούς συνειρμούς που κάνουν οι περισσότεροι επισκέπτες δεν προέρχεται ούτε από το χρώμα των τούβλων που έχουν χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή της ούτε από τη σχέση του κόκκινου χρώματος με τον κομμουνισμό. Αντίθετα προέρχεται από τη ρίζα της ρωσικής λέξης Krasnaya που σημαίνει κόκκινο ή όμορφο.

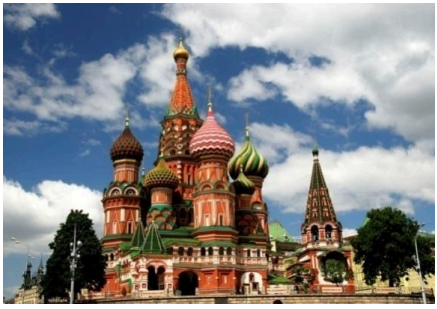

Ο χαρακτηρισμός αυτός εφαρμόστηκε για την περιγραφή του παρακείμενου ναού του Αγίου Βασιλείου και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην ίδια την πλατεία.

Καθεδρικός Ναός Αγίου Βασιλείου

Την ανέγερση του Καθεδρικού Ναού ζήτησε ο Τσάρος Ιβάν ο Τρομερός και κτίστηκε μεταξύ των ετών 1555 και 1561 σε ανάμνηση της κατάκτησης του Χανάτου του Καζάν που έγινε στις αρχές Οκτωβρίου του 1552, Το 1588 ο Τσάρος Φιοντόρ ο Κωδωνοκρούστης προσέθεσε ένα παρεκκλήσιο στην ανατολική πλευρά του ναού, πάνω από τον τάφο του Αγίου, από τον οποίο πήρε ολόκληρος ο Καθεδρικός Ναός το όνομά του.

Ο Ναός βρίσκεται στο νοτιοανατολικό άκρο της Κόκκινης Πλατείας, ακριβώς απέναντι από το Κρεμλίνο. Δεν είναι ιδιαίτερα μεγάλος και αποτελείται από εννέα παρεκκλήσια, κτισμένα γύρω από ένα κεντρικό κτίριο. Η αρχική ιδέα ήταν το κάθε παρεκκλήσιο να αφιερωθεί σε άγιο, στην ημέρα μνήμης του οποίου ο Τσάρος πέτυχε στρατιωτική νίκη. Οι χαρακτηριστικοί κρεμμυδόσχημοι τρούλοι του ακολουθούν την παραδοσιακή ρωσική ναοδομία και σε συνδυασμό με την πολυχρωμία τους διαμορφώνεται το τελικό εντυπωσιακό σύνολο. Ο θρύλος λέει ότι ο Ιβάν ο Τρομερός τύφλωσε τον αρχιτέκτονα Ποστνίκ Γιάκοβλεφ, μόλις τελείωσε ο Ναός, για να τον εμποδίσει να ξανακτίσει κάτι τόσο εντυπωσιακό.

Σε έναν κήπο μπροστά στο Ναό βρίσκεται ένα μπρούτζινο άγαλμα προς τιμήν των Ντμίτρι Ποζάρσκι και Κουζμά Μίνιν, εθελοντών στην αντίσταση ενάντια στους εισβολείς Πολωνούς στα τέλη του 16ου και αρχές του 17ου αιώνα. Αρχικά το άγαλμα είχε στηθεί στο κέντρο της Κόκκινης Πλατείας, αλλά η σοβιετική Κυβέρνηση θεώρησε ότι εμπόδιζε τις μεγαλειώδεις στρατιωτικές παρελάσεις και το μετακίνησε μπροστά στο Ναό το 1936.

Ο Καθεδρικός Ναός του Αγίου Βασιλείου δεν πρέπει να συγχέεται με το Κρεμλίνο. Βρίσκεται ακριβώς δίπλα του, αλλά δεν

αποτελεί κατά κανένα τρόπο συνέχειά του ή τμήμα του.

Μουσείο Πούσκιν

Το Μουσείο Καλών Τεχνών Πούσκιν είναι το μεγαλύτερο μουσείο Ευρωπαϊκής τέχνης στην Μόσχα, και βρίσκεται στην οδό Volkhonka, ακριβώς απέναντι από τον Καθεδρικό Ναό του Σωτήρος.

Το όνομα του μουσείου είναι παραπλανητικό, καθώς δεν έχει καμία σχέση με τον διάσημο ρώσο ποιητή Αλεξάντρ Πούσκιν. Ιδρύθηκε από τον καθηγητή Ιβάν Τσβετάγεβ (πατέρα της ποιήτριας Μαρίνα Τσβετάγεβα). Ο Τσβετάγεβ έπεισε τον εκατομμυριούχο με ενδιαφέρον στην φιλανθρωπία Γιούρι Νετσάγιεφ-Μάλτσοφ και τον αρχιτέκτονα Ρόμαν Κλάιν για την επιτατική ανάγκη να αποκτήσει η Μόσχα μουσείο Καλών Τεχνών.

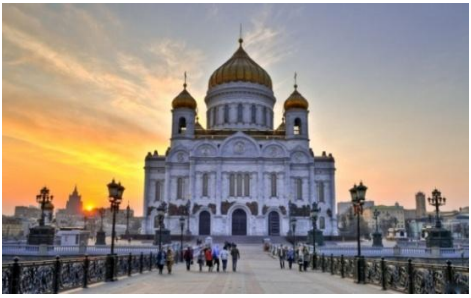
Το όνειρο του Τσβετάγιεφ έγινε πραγματικότητα τον Μάιο του 1912 όταν το μουσείο άνοιξε τις πόρτες του στο κοινό. Αρχικά το μουσείο ονομάστηκε προς τιμήν του Αλέξανδρου Γ΄, αν και η κυβέρνηση είχε συνεισφέρει μόνο 200.000 ρούβλια έναντι των πάνω από 2 εκατομμύριων που είχε συνεισφέρει ο Μάλτσεφ. Τα πρώτα του εκθέματα ήταν αντίγραφα αρχαίων αγαλμάτων, παρόλ' αυτά σημαντικά για την εκπαίδευση των σπουδαστών τέχνης. Τα μόνα γνήσια αρχαία αντικείμενα ήταν ο Μαθηματικός Πάπυρος και η Ιστορια (ή Περιπέτειες) του Ουενεμούν, τα οποία είχε πουλήσει στο μουσείο ο Βλαντιμίρ Γκολενίστσεφ τρία χρόνια νωρίτερα.

Μετά τη μεταφορά της Ρωσικής πρωτεύουσας στην Μόσχα το 1918, η Σοβιετική κυβέρνηση αποφάσισε να μεταφέρει χιλιάδες έργα από το Ερμιτάζ στην νέα πρωτεύουσα. Σε αυτά προστέθηκε και ολόκληρη η συλλογή των έργων της Δυτικής Τέχνης από το Μουσείο Ρουμιάντσεφ. Τα έργα αυτά αποτέλεσαν τον πυρήνα της συλλογής έργων της Δυτικής τέχνης του Μουσείου Πούσκιν. Όμως τα πιο σημαντικά έργα προστέθηκαν αργότερα από το Μουσείο Σύγχρονης Δυτικής Τέχνης. Σε αυτά περιλαμβανόταν ιμπρεσιονιστικά και έργα του μετά-ιμπρεσιονισμού, μεταξύ των οποίων κορυφαία έργα των βαν Γκογκ, Γκογκέν, Πικάσο, Dufrénoy και Ματίς. Το 1937, το όνομα του Πούσκιν δόθηκε στο μουσείο, γιατί η Σοβιετική Ένωση σηματοδότησε εκείνη τη χρονιά τα 100 χρόνια από το θάνατό του.

Καθεδρικός Ναός του Σωτήρος

Βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Μόσχοβα, λίγα τετράγωνα δυτικά της κόκκινης πλατείας και μετά το χτίσιμό του υπήρξε ο ψηλότερος ορθόδοξος ναός του κόσμου. Η ιδέα της ίδρυσης του ανήκει στον τσάρο Αλέξανδρο ο οποίος θέλησε

να οικοδομήσει έναν μεγαλοπρεπή καθεδρικό προς τιμή του Σωτήρος Χριστού για να δηλώσει την ευγνωμοσύνη του ρωσικού λαού προς τη θεία πρόνοια η οποία οδήγησε στην αποχώρηση των στρατευμάτων του Ναπολέοντα από την Μόσχα στις 25 Δεκεμβρίου 1812.

Το πρώτο αρχιτεκτονικό σχέδιο ανέγερσης ανήκει στον Aleksandr Lavrentyevich Vitberg και χαρακτηρίζεται από την φανταχτερή νεοκλασική του σχεδίαση. Το συγκεκριμένο σχέδιο δεν υλοποιήθηκε, καθώς ο αδερφός του τσάρου Αλέξανδρου και διάδοχος του θρόνου τσάρος Νικόλαος, ανέθεσε στον αρχιτέκτονα Konstantin Thon τη δημιουργία ενός νέο-βυζαντινού μνημείου στα πρότυπα της Αγίας Σοφίας.

Τα εγκαίνια του ναού πραγματοποιήθηκαν στις 26 Μαΐου 1883 και το γενικότερο αποτέλεσμα των μακροχρόνιων εργασιών ήταν πραγματικά εκθαμβωτικό. Μετά τη σοβιετική επανάσταση ο χώρος του ναού επιλέγει ως το ιδανικό σημείο ανέγερσης του παλατιού των σοβιέτ. Έτσι μετά από απόφαση του υπουργού του Στάλιν, Καγκανόβιτσ, στις 5 Δεκεμβρίου 1931 ο Καθεδρικός Ναός του Σωτήρος μετατράπηκε σε ερείπια με μια σειρά ελεγχόμενων εκρήξεων δυναμίτιδας. Στη συνέχεια η ανέγερση του παλατιού των σοβιέτ δεν ολοκληρώθηκε ποτέ και πολύ αργότερα ο Νικίτα Χρουτσόφ διέταξε τη δημιουργία στην περιοχή της μεγαλύτερης εξωτερικής πισίνας του κόσμου της πισίνας του Μόσχοβα. Το Φεβρουάριο του 1990 η ρωσική ορθόδοξη εκκλησία έλαβε άδεια για την ανοικοδόμηση του ναού από τη σοβιετική κυβέρνηση και ανέθεσε στον Aleksey Denisov το σχεδιασμό ενός αντιγράφου υψηλής ακρίβειας. Η κατασκευή του ξεκίνησε το 1992 και παρά την αντικατάσταση του αρχιτέκτονα εν μέσω του έργου, ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 2000.

Ο ναός είναι ο μεγαλύτερος στη Ρωσία και ένας από τους μεγαλοπρεπέστερους στον πλανήτη. Το μέγεθός του επιβλητικό καθώς χωράει 10.000 άτομα. Εσωτερικά το ναό κοσμούν θαυμάσιες τοιχογραφίες και διάκοσμος από ημιπολύτιμους λίθους. Ο τρούλος του ναού είναι καλυμμένος με πλάκες χρυσού.

Arbat

Το Αρμπάτ χρονολογείται τουλάχιστον από τον 15ο αιώνα, δικαιώνοντας τον ισχυρισμό ότι είναι ένας από τους παλαιότερους σωζόμενους δρόμους ρωσικής πρωτεύουσας. Αποτελεί την καρδιά της περιοχής Αρμπάτ στη Μόσχα.

Στην πραγματικότητα σήμερα, το Αρμπάτ έχει χάσει εν μέρει την ιστορική του ατμόσφαιρα, καθώς για πολλούς αιώνες προσέλκυε τους διανοούμενους της Μόσχας.

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917, οι Μπολσεβίκοι κατάσχεσαν την ιδιωτική περιουσία στο Αρμπάτ, όπως έκαναν και σε άλλες περιοχές της Ρωσίας, κρατικοποιώντας τα κτίρια. Παρ 'όλα αυτά, ο δρόμος δεν έχασε αμέσως την αίγλη του ως στέκι καλλιτεχνών.

Μέσα στη δεκαετία του 1920 η Αρμπάτ άρχισε να αλλάζει, καθώς η μαζική μετανάστευση από την ύπαιθρο στην πρωτεύουσα άσκησε τεράστια πίεση για στέγαση. Για το λόγο αυτό, τα προηγούμενα διαμερίσματα κτιρίων μετατράπηκαν σε κοινόχρηστα όπου ζούσαν μαζί περισσότερες από μία οικογένειες.

Επιπλέον, η περιοχή μετατρέπονταν όλο και περισσότερο σε τόπο φιλοξενίας των υψηλόβαθμων αξιωματούχων του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης. Η περίοδος αυτή περιγράφεται στο μυθιστόρημα του Ανατόλι Ριμπακόφ, «Τα παιδιά από το Αρμπάτ».

Στο δρόμο αυτό μπορούσε να δει κανείς νεολαίους ποιητές, μουσικούς και καλλιτέχνες που διαβάζουν ποιήματα, γράφουν τραγούδια και ζωγραφίζουν. Αυτή η παράδοση έχει παραμείνει.

Στη δεκαετία του 1980, μόλις άρχισαν να εμφανίζονται οι ροκ μπάντες στη Σοβιετική Ένωση. Οι οπαδοί τους ως επί το πλείστον συγκεντρώνονταν στο Αμπάτ, όπου έπαιζαν κιθάρα και αντάλλασσαν δίσκους.

Τα τραγούδια του Βίκτορ Τσόι, του τραγουδιστή του συγκροτήματος «Kino», ήταν ένας ύμνος για τη γενιά του '80. Το 1987 το συγκρότημα «Κίνο» ξεκίνησε περιοδεία σε όλη τη Ρωσία όπου έγινε διάσημο στη νεολαία. Μετά το θάνατο του Τσόι, που ήταν ο αρχηγός της μπάντας, στη διασταύρωση της Αρμπάτ και Κριβοαρμπάτσκι δημιουργήθηκε ο λεγόμενος «τοίχος Τσόι» και αυτή η πλευρά του δρόμου θεωρείται ένα από τα ορόσημα της Μόσχας.

Ο Βίκτορ Τσόι άφησε μουσική κληρονομιά στους οπαδούς του, που ακόμη και σήμερα έρχονται εδώ στο σταυροδρόμι για να θυμηθούν τα λόγια και τις μουσικές του, να δουν τα γκράφιτι, να γνωριστούν μεταξύ τους, ενώ συνήθως οι οπαδοί του αφήνουν ένα σπασμένο αναμμένο

τσιγάρο στο ειδικό τασάκι που βρίσκεται στον τοίχο. Ο σοβιετικός ποιητής και συνθέτης Μπουλάτ Οκουντζάβα έγραψε αξέχαστους στίχους για την Αρμπάτ πριν από 40 χρόνια, για ένα τραγούδι που είναι αγαπητό από όλους τους Μοσχοβίτες: «Ω Αρμπάτ, Αρμπάτ,βμου – είσαι η πατρίδα μου ... είσαι το κάλεσμά μου».

Σήμερα, το Αρμπάτ είναι μια ευκαιρία για κάποιον που θέλει να γνωρίσει σε βάθος το δημιουργικό πνεύμα της παλιάς Μόσχας και να ακούσει μουσική στους δρόμους, να αγοράσει πρωτότυπα αναμνηστικά και να κάνει έναν ωραίο περίπατο από τις Πύλες του Αρμπάτ μέχρι την Πλατεία Σμολένσκαγια.

Θέατρο Μπολσόι

Το θέατρο Μπολσόι είναι ένα ιστορικό θέατρο της Μόσχας αφιερωμένο στην όπερα και το μπαλέτο.

Το θέατρο Μπολσόι ιδρύθηκε το 1776 αλλά το τωρινό νεοκλασικό κτίριο είναι του 19ου αιώνα. Θεωρείται σύμβολο της Ρωσίας, χάρη στη συνεισφορά του στις παραστατικές τέχνες. Ο θίασος του, που αποτελείται από χορευτές μπαλέτου, μουσικούς και τραγουδιστές όπερας, είναι από τους πιο παλιούς και πιο ξακουστούς θιάσους παγκοσμίως. Στη σκηνή του θεάτρου Μπολσόι έκαναν πρεμιέρα πολλά φημισμένα έργα, όπως Η λίμνη των κύκνων (20 Φεβρουαρίου 1877) του Τσαϊκόφσκι. Η νεοκλασική του πρόσοψη απεικονίζεται στο χαρτονόμισμα των 100 ρουβλίων.

Τα πρώτα χρόνια της ίδρυσης του οι παραστάσεις γινόταν σε ιδιωτικούς χώρους. Αργότερα, το πρώτο κτήριο του θεάτρου χτίστηκε στην όχθη του του ποταμού Νεγκλίνκα, στην οδό Πετρόφκα. Γι αυτό το λόγο μάλιστα, το θέατρο αρχικά ονομαζόταν Πετρόφσκυ (και στη συνέχεια Παλαιό Πετρόφσκυ).

Η πρώτη παράσταση δόθηκε στις 30 Δεκεμβρίου 1780 και ήταν μια επίσημη εισαγωγή με τίτλο Wanderers γραμμένη από τον Αλεξάντρ Αμπλέσιμοφ και ένα μεγάλο μπαλέτο παντομίμας με τίτλο «Το σχολείο της Μαγείας».

Στη συνέχεια, το 1805 αποφασίστηκε η δημιουργία Διεύθυνσης Θεάτρου παρόμοια με την Διεύθυνση Αυτοκρατορικών Θεάτρων που υπήρχε στην Αγία Πετρούπολη. Η νέα αυτή Διεύθυνση ανέλαβε και το θέατρο Μπολσόι.

Ωστόσο, το φθινόπωρο του 1805 το κτίριο καταστράφηκε από πυρκαγιά. Το 1819 προκηρύχθηκε διαγωνισμός για τη σχεδίαση του νέου θεάτρου, διαγωνισμό που κέρδισε ο Αντρέι Μιχαήλοφ, όμως το σχέδιο που κατέθεσε θεωρήθηκε ιδιαίτερα δαπανηρό για να υλοποιηθεί. Έτσι, η μετατροπή του ανατέθηκε στον αρχιτέκτονα Ιωσήφ Μπόβε. Οι εργασίες ξεκίνησαν το 1820. Τα εγκαίνια του νέου

κτηρίου έγιναν στις 6 Ιανουαρίου 1825 με το μπαλέτο Σταχτοπούτα του Φερνάντο Σο.

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση υπήρξαν πολλές σκέψεις να κλείσει οριστικά το θέατρο. Πέρασαν 5 χρόνια μέχρι να ληφθεί η τελική απόφαση να συνεχιστεί η λειτουργία του Μπολσόι και αυτό έγινε όχι μόνο γιατί υπήρχε οικονομικό όφελος αλλά γιατί αυτό το θέατρο είχε ήδη αρχίσει να μετατρέπεται σε ένα σύμβολο του κράτους.

Στις 22 Οκτωβρίου του 1941 μια βόμβα έπεσε στο κτήριο του Θεάτρου Μπολσόι. Το κρουστικό κύμα πέρασε λοξά, ανάμεσα από τους κίονες του προστώου, διαπέρασε τον τοίχο της πρόσοψης και προκάλεσε σημαντικές ζημιές στο φουαγέ. Οι εργασίες αποκατάστασης του θεάτρου ξεκίνησαν από τον χειμώνα του 1942 και το φθινόπωρο του 1943 το Μπολσόι άνοιξε πάλι τις πόρτες του στο κοινό.

Γκόρκι Παρκ

Νωρίς το πρωί έρχονται οι δρομείς και οι ποδηλάτες. Αργότερα φθάνουν στις όχθες του Μόσκβα και οι λεγεώνες γονιών με βρεφικά καρότσια, παιδιά με πατίνια και νύφες που ισορροπούν σε ψηλοτάκουνες γόβες. Το πάρκο Γκόρκι στο κέντρο της Μόσχας έχει μεταμορφωθεί από τσιμεντένιο λούνα παρκ δευτέρας διαλογής σε ένα από τα πιο εντυπωσιακά και πληθωρικά πάρκα του κόσμου. Το Γκόρκι Παρκ, γνωστό και από το ομώνυμο βιβλίο και την ταινία, δεν είναι απλώς ένας χώρος πρασίνου αλλά και ένας χώρος ψυχικής ανάπαυλας από τις όλο και μεγαλύτερες εντάσεις της ζωής στη σύγχρονη Ρωσία.

Ο δήμαρχος Σεργκέι Σομπιάνιν θεωρεί την ανάπλαση των πάρκων της ρωσικής πρωτεύουσας ένα από τα κύρια επιτεύγματα της θητείας του. Η επόμενη φάση προβλέπει τη σύνδεση του πάρκου Γκόρκι με πολλά άλλα, ώστε να σχηματισθεί ένας πράσινος δακτύλιος κατά μήκος του Μόσκβα.

Το πάρκο, που σχεδιάστηκε από τον κονστρουκτιβιστή Σοβιετικό αρχιτέκτονα Κονσταντίν Μέλνικοφ, άνοιξε το 1928. Αρχικά ονομαζόταν Ανοικτό Πολιτιστικό Κέντρο, αλλά μετονομάστηκε το 1936, όταν πέθανε ο μπολσεβίκος συγγραφέας και πολιτικός ακτιβιστής Μαξίμ Γκόρκι.

Σήμερα , ένα από τα λίγα στοιχεία που θυμίζουν το παρελθόν είναι το

πρόπλασμα, σε φυσικό μέγεθος, του σοβιετικού διαστημικού λεωφορείου «Μπουράν», το οποίο δεν πέταξε ποτέ, γεγονός που δεν εκπλήσσει, αφού μοιάζει περισσότερο με τρόλεϊ παρά με διαστημόπλοιο. Στα έγκατά του φιλοξενεί αποθήκη παιδικών ποδηλάτων που διατίθενται προς ενοικίαση.

Πέρα από τους κήπους που προσφέρονται για περίπατο και τις λίμνες με τις βαρκούλες και τους κωπηλάτες, το πάρκο είναι και προορισμός διασκέδασης. Έχει τουλάχιστον δέκα εστιατόρια, δύο πίστες χορού, ένα θερινό σινεμά και έναν πολυχώρο σύγχρονης τέχνης. Υπάρχουν επίσης γήπεδα μπάσκετ και τένις, πολλά τραπέζια του πινγκ πονγκ, αλλά και χώροι για πατίνια in-line, για σκέιτμπορντ, για άλματα με ποδήλατο, ακόμη και για άλματα parcours.

Η σύγχρονη ρωσική ηγεσία φαίνεται να αντιγράφει τη σοβιετική στρατηγική της δημιουργίας όσο το δυνατόν πιο μεγαλοπρεπών δημόσιων χώρων -π.χ. σταθμών υπογείου με πολυελαίους και μωσαϊκά- ώστε ο κόσμος να νιώσει καλύτερα για τους περιορισμούς σε άλλους τομείς της ζωής.

Για τον ξένο τουρίστα, η βόλτα στο Γκόρκι είναι μία από τις ωραιότερες που μπορεί να κάνει στη ρωσική πρωτεύουσα, ειδικά την άνοιξη και το καλοκαίρι. Η επιβλητική κύρια είσοδός του βρίσκεται σε κοντινή απόσταση από το σταθμό του μετρό «Park Kultury» (σταθμός με εξαιρετικό αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον), που απέχει μόλις δέκα λεπτά από το κέντρο της πόλης.

Το μετρό της Μόσχας

Το περίφημο μετρό της Μόσχας ξεκίνησε να κατασκευάζεται στα 1931, από εργάτες απ' όλη την πρώην Σοβιετική Ένωση, χιλιάδες στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού, καθώς βέβαια και με τη συμμετοχή πολλών εθελοντών από την Κομουνιστική Νεολαία. Για την κατασκευή του χρησιμοποιήθηκαν διαφορετικά υλικά απ' όλη τη χώρα και για τη διακόσμησή του, που σκοπό είχε να προσφέρει πολυτέλεια και έμπνευση στους απλούς ανθρώπους, χρησιμοποιήθηκαν μάρμαρα, πολυέλαιοι, χρυσά μωσαϊκά, τοιχογραφίες και γλυπτά διασήμων ρώσων καλλιτεχνών.

Πρόκειται για ένα από τα πιο σύγχρονα σιδηροδρομικά δίκτυα του κόσμου που συνεχώς επεκτείνεται με τη δημιουργία νέων γραμμών. Το όνομα κάθε σταθμού είναι αφιερωμένο σε κάποιο γεγονός ή σε κάποια εξέχουσα προσωπικότητα, όπως ο «Μαγιακόφσκαγια» με την προτομή του ποιητή, ο «Κιέβσκαγια» με τα περίτεχνα μωσαϊκά με θέμα τη ρωσο-ουκρανική φιλία, ο «Πλόστσαντ Ρεβολιούτσιι» με τα μπρούντζινα αγάλματα των εργατών που βοήθησαν στην ανοικοδόμηση του σοβιετικού κράτους, κ.ά.

Πλατεία Λουμπιάνκα

Η ιστορία του τρόμου της πλατείας Λουμπλιάνκα, ξεκίνησε τον 18ο αιώνα. Εκεί ήταν εγκατεστημένη η Μυστική Καγκελαρία του τσάρου, η οποία «φρόντιζε» την ασφάλεια της ρωσικής αυτοκρατορίας ή για να το πούμε καλύτερα της …ηγεσίας της.

Εκεί όμως ήταν και το σπίτι μίας μεγάλης γαιοκτήμονας. Της Ντάριας Σαλτικόβα, μια από τις σκληρότερες serial killers στην παγκόσμια ιστορία. Η Σαλτικόβα άρχισε να δέρνει συστηματικά το υπηρετικό προσωπικό με ένα κούτσουρο, και αργότερα έδινε εντολή να μαστιγώνεται, ορισμένες φορές μέχρι θανάτου. Σταδιακά άρχισε να δοκιμάζει ευχαρίστηση και βάλθηκε να τελειοποιεί τα βασανιστήρια. Μπορούσε να κάψει τα μαλλιά του θύματος ή να τα ξεριζώσει. Ή και να ζεματίσει το κεφάλι του με καυτό νερό. Η επίσημη έρευνα κάνει αναφορά για 75 άτομα -κυρίως γυναίκες και κοπέλες- τα οποία βασάνισε η Σαλτικόβα. Πιθανόν όμως αυτά να ήταν περισσότερα.

Η αυτοκράτειρα Αικατερίνη οργάνωσε μια δίκη σε βάρος της, παραδειγματικού χαρακτήρα. Στάθηκε δυνατό να αποδειχθούν μόνο 38 θάνατοι, κάτι που όμως ήταν αρκετό για να καταδικαστεί. Από την Σαλτικόβα αφαιρέθηκε ο τίτλος ευγενείας και φυλακίστηκε ισόβια σε μοναστήρι, σε ένα στενό υπόγειο δωμάτιο χωρίς φως. Το πιο ενδιαφέρον ωστόσο, ήταν ότι «ανακηρύχθηκε» άντρας, καθώς η αυτοκράτειρα τη θεώρησε ανάξια να ονομάζεται γυναίκα! Πέρασε 11 χρόνια στο υπόγειο δωματιάκι και ύστερα τη μετέφεραν σε ένα μικρό οίκημα δίπλα από το μοναστήρι. Οι περίεργοι συνωστίζονταν έξω από αυτό και η Σαλτικόβα τους έβριζε και τους έφτυνε. Έζησε στην απομόνωση 33 χρόνια.

Μετά την επικράτηση των μπολσεβίκων, σε ένα κτίριο της πλατείας Λουμπλιάνκα, εγκαταστάθηκε η σοβιετική «μυστική αστυνομία» – η περίφημη ΤΣΕΚΑ. Από το 1920 στο κτίριο αυτό υπήρχε εσωτερική φυλακή. Στο ίδιο μέρος, γίνονταν και εκτελέσεις.

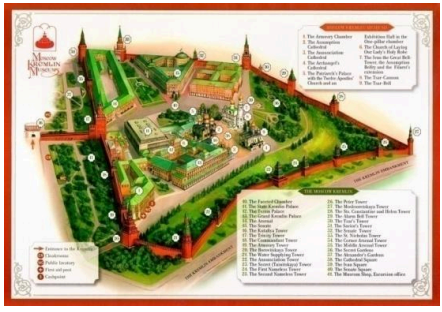
Το σύστημα τρομοκράτησης ήταν επεξεργασμένο στην εντέλεια. Τους κρατούμενους ανέβαζαν με έναν αργοκίνητο ανελκυστήρα για φορτία, υπό τον εκκωφαντικό ήχο του μηχανισμού του είτε τους οδηγούσαν πεζούς μέσα από τους αναρίθμητους σκοτεινούς διαδρόμους. Τρία 24ωρα αδιάκοπων ανακρίσεων και ο άνθρωπος χάνει τον προσανατολισμό του με την πραγματικότητα. Μετά την πτώση του Στάλιν και την κατάργηση της ΤΣΕΚΑ , στο κτίριο της πλατείας Λουμπλιάνκα εγκαταστάθηκε ένας η πασίγνωστη K.G.B. (Υπηρεσία Κρατικής Ασφάλειας), ενώ σήμερα εκεί βρίσκεται η έδρα της F.S.B. (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφαλείας).

Απέναντι από το κτίριο της F.S.B. υπάρχει σήμερα ένα από τα μεγαλύτερα καταστήματα παιδικών παιχνιδιών στην Ευρώπη το Detsky Mir, το οποίο ανακαινίστηκε το 2014.

Κρεμλίνο

Το Κρεμλίνο της Μόσχας αποτελεί το αρχαιότερο τμήμα της ρωσικής πρωτεύουσας Μόσχας και παράλληλα το ιστορικό της κέντρο. Συχνά αναφέρεται και μόνο ως Κρεμλίνο, που όμως απλά είναι η ρωσική λέξη για το «φρούριο» ή «κάστρο». Το Κρεμλίνο της Μόσχας αποτελούνταν αρχικά από ένα μεσαιωνικό κάστρο, που εξελίχθηκε στα τέλη του 15ου αιώνα σε μορφή ακροπόλεως.

Το εξωτερικό τείχος και το οχυρωματικό συγκρότημα με τους 20 πύργους κατασκευάστηκε, στο μεγαλύτερο βαθμό, στα χρόνια 1485 με 1499, και συντηρείται μέχρι σήμερα σε καλή κατάσταση. Η οχύρωση αυτή αποτέλεσε πρότυπο και για τη δημιουργία άλλων κρεμλίνων σε ρωσικές πόλεις.

Πριν τη μεταφορά το 1712 της ρωσικής πρωτεύουσας από τη Μόσχα στην Αγία

Πετρούπολη, το Κρεμλίνο της Μόσχας αποτελούσε την έδρα των τσάρων. Αλλά και μετά το 1712 συνέχιζε να είναι το πνευματικό και κοινωνικό κέντρο των Μοσχοβιτών. Το 1918 θα ξαναγίνει έδρα της κρατικής εξουσίας, μια ιδιότητα που διατηρεί και σήμερα ως έδρα του Προέδρου της Ρωσίας.

Το Κρεμλίνο της Μόσχας, πέρα από τα οχυρωματικά έργα περιλαμβάνει και διάφορα κοσμικά και εκκλησιαστικά κτίρια διαφόρων εποχών, διαθέτει επίσης έναν μουσειακό χώρο και βρίσκεται από το 1990 στον κατάλογο των Μνημείων Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO. Μαζί με την Κόκκινη Πλατεία, αποτελεί το πιο ξακουστό αξιοθέατο της Μόσχας.

Αίθουσα των Όπλων

Παρά την ονομασία του, η Αίθουσα των Όπλων δεν είναι μια αίθουσα, αλλά ένα νεοκλασικό ανάκτορο που κτίστηκε μεταξύ 1844 και 1851 από τον Ρώσο αρχιτέκτονα Κωνσταντίν Τον, που είχε αναγείρει και το Μεγάλο Ανάκτορο, στο οποίο μοιάζει και μορφολογικά. Αποτελεί σήμερα το μεγαλύτερο από πλευράς εκθεμάτων (γύρω στα 4.000 αντικείμενα) μουσείο εντός του Κρεμλίνου.

Τον 16ο αιώνα, ίσως και νωρίτερα, υπήρχαν στο Κρεμλίνο πολλά εργαστήρια κατασκευής όπλων, κοσμημάτων και εικόνων. Με την μεταφορά της πρωτεύουσας στην Αγία Πετρούπολη τα εργαστήρια του φρουρίου έκλεισαν.

Μεγάλο μέρος όμως των ήδη έτοιμων έργων συνέχιζε να βρίσκεται στο Κρεμλίνο, αποθηκευμένο σε διαφορετικά σημεία του συγκροτήματος. Με την ανέγερση της Αίθουσας των Όπλων ως μουσείου, υπήρχε για πρώτη φορά ένα ειδικά φτιαγμένο κτίριο για να υποδεχτεί και για να εκθέσει αυτά τα αριστουργήματα τέχνης στο κοινό. Μετά την επανάσταση του 1917 το κτίριο έκλεισε για ένα μικρό διάστημα, ώσπου να ξανανοίξει το 1924 και να αυξηθεί ο αριθμός των εκθεμάτων με μεγάλο τμήμα του θησαυρού από τους καθεδρικούς ναούς του Κρεμλίνου, από το Πατριαρχικό Ανάκτορο και τα άλλα ιστορικά κτίσματα.

Σήμερα τα εκθέματα διαμοιράζονται σε εννιά αίθουσες στον πρώτο και δεύτερο όροφο του κτιρίου. Στις πέντε αρχιτεκτονικά ενδιαφέρουσες αίθουσες του δευτέρου ορόφου βρίσκεται μια πληθώρα από αντικείμενα της καθημερινότητας του Κρεμλίνου, της εκκλησιαστικής ζωής, καθώς και μικρά όπλα. Η έκθεση περιλαμβάνει επίσης ξένα αριστουργήματα που δόθηκαν ως δώρα στους άρχοντες του Κρεμλίνου. Εδώ βρίσκονται και μερικά από τα φημισμένα πασχαλινά αυγά του χρυσοχοείου του Φαμπερζέ.

Στις τέσσερεις αίθουσες του πρώτου ορόφου βρίσκονται σύμβολα εξουσίας της αυτοκρατορικής αυλής, μεταξύ άλλων η τελετουργική βασιλική τήβεννος και το φόρεμα της στέψης, αριστουργήματα των εγχώριων κεντητών, εμβλήματα των τσάρων όπως το Καπέλο του Μονομάχου, θρόνοι, συλλογές βαγονιών και τελετουργικές ιπποσκευές.

Οι καθεδρικοί ναοί του Κρεμλίνου

Ο Καθεδρικός Ναός της Κοιμήσεως (Assumption Cathedral) ήδη από τον 14ο αιώνα ήταν ο σημαντικότερος ναός της Μόσχας. Χώρος στέψης ηγεμόνων και ταφής πατριαρχών, μετά την κατάρρευσή του κτίστηκε ξανά στο πνεύμα της Αναγέννησης από τον ιταλό αρχιτέκτονα Φιοραβάντι με πρόσκληση του Ιβάν του Μεγάλου. Ο ναός του διαθέτει τρεις μεγαλόπρεπους χρυσούς τρούλους και είναι στολισμένος στο εσωτερικό του από τοιχογραφίες πάνω σε επιχρυσωμένους τοίχους που δημιουργήθηκαν το 1642 από ομάδα καλλιτεχνών. Αξίζει να παρατηρήσετε τον θρόνο της τσαρίνας και τον βασιλικό θρόνο του Ιβάν του Τρομερού, όπου απεικονίζεται να παίρνει το στέμμα από τον βυζαντινό αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Μονομάχο.

Ο Καθεδρικός του Αρχαγγέλου είναι αφιερωμένος στον Αρχάγγελο Μιχαήλ - προστάτη των ρώσων ηγεμόνων. Ο ναός σχεδιάστηκε από τον ενετό αρχιτέκτονα Αλεβίζ Νόβγι κατ' εντολήν του Ιβάν Γ' στα 1505, ενώ το μεγαλύτερο μέρος του καλύπτεται από αγιογραφίες – έργα σημαντικών ρώσων δημιουργών, καθώς και από 60 ολόσωμες παραστάσεις ρώσων ηγεμόνων, όπως και σκηνές από τον βίο του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. Ο Καθεδρικός Ναός του Ευαγγελισμού (Annunciation Cathedral) βρίσκεται δίπλα από το Πολυεδρικό Ανάκτορο, που η θολωτή του κύρια αίθουσα με τις τοιχογραφίες και τα χρυσά ανάγλυφα ήταν ο χώρος της στέψης, των συμποσίων και των κρατικών δεξιώσεων ως την περεστρόικα. Ο ναός αυτός δημιουργήθηκε το 1484 από τον Ιβάν Γ', από ρώσους αρχιτέκτονες σε καθαρά ρωσική αρχιτεκτονική. Η διακόσμησή του ανατέθηκε επίσης σε σπουδαίους ρώσους

αγιογράφους, ενώ το τέμπλο του θεωρείται το ομορφότερο της Ρωσίας. Μάλιστα στη ζώνη της Δέησης αγιογράφησε και ο Θεοφάνης ο Ελληνας, με τις μορφές της Παρθένου, του Χριστού και του Αρχαγγέλου Γαβριήλ.

Η καμπάνα και το κανόνι του τσάρου

Το Κωδωνοστάσιο του Ιβάν του Μεγάλου είναι οκταγωνικό και κτίστηκε το 1505-1508. Το 1600 ο τσάρος Μπορίς Γκουντουνόφ του πρόσθεσε το τρίτο επίπεδο ώστε να φτάσει τα 81 μέτρα ύψος και να γίνει το υψηλότερο κτίσμα στη Μόσχα. Μπροστά από το Κωδωνοστάσιο είναι τοποθετημένη η καμπάνα του τσάρου που ζυγίζει 200 τόνους.

Από την καμπάνα που ποτέ δεν χτύπησε έχει αποκοπεί κομμάτι 11 τόνων, που εκτίθεται δίπλα, λόγω του κρύου νερού που έπεσε ενώ βρισκόταν στο στάδιο της κατασκευής της. Εντύπωση θα σας κάνει και το κανόνι του τσάρου, βάρους σαράντα τόνων, που δεν ανεφλέγη ποτέ.

Αγορές

Ρούχα

Η Ρωσία φημίζεται για τις εσάρπες και τα σάλια από πούπουλο, με προέλευση από το Οριενμπούργκ (πόλη στα Νότια Ουράλια). Είναι απίστευτα ζεστά, λεπτά και ελαφριά. Το φτιαγμένο από πούπουλο σάλι του Οριενμπούργκ φέρει όλα τα κύρια χαρακτηριστικά του εθνικού λαϊκού χειροποίητου. Σήμερα στη Ρωσία γίνονται όλο και πιο ανάρπαστα τα μάλλινα και βαμβακερά μαντίλια με τα παραδοσιακά ρωσικά σχέδια, η λεγόμενη «χοχλομά». Οι νεαρές κοπέλες διαλέγουν με ιδιαίτερη προσοχή το σχέδιο στο μαντίλι ώστε να ταιριάζει με τα μάτια και τα μαλλιά τους, και τα φοράνε μαζί με τις γούνες τους. Να σημειωθεί ότι η μόδα αυτή εμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 2010, φαντάζει απίστευτα γουστόζικη και όμορφη. Στην Ευρώπη επικρατεί ακόμη η προκατάληψη, η οποία προέρχεται από τις διηγήσεις τουριστών που βρέθηκαν στη Μόσχα, ότι δηλαδή «τέτοια μαντήλια φοράνε μόνο οι γριές».

Ματριόσκι

Εκτός από τα ρούχα, στις ρωσικές υπαίθριες αγορές την τιμητική τους έχουν οι «ματριόσκι» και άλλα αντικείμενα από ξύλο. Τα αναμνηστικά αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν όχι μόνο ως διακοσμητικά στα ράφια του δωματίου, αλλά να τύχουν και πρακτικής χρήσης στην κουζίνα. Κάθε είδους κουτάλια,

δίσκοι, σπάτουλες για τα τηγάνια, σε στυλ ρωσικό, αποτελούν ένα τέλειο δώρο για ένα νοικοκυριό.

Σουβενίρ της σοβιετικής εποχής

Μερικοί τουρίστες δεν κρύβουν ότι παθιάζονται να αναζητούν μαυρισμένα από τον χρόνο παράσημα του Μεγάλου Πατριωτικού πολέμου, σηματάκια, και βιβλία.

Θα πρέπει ωστόσο να μην διαφεύγει από κανέναν ότι αυτά τα μετάλλια και παράσημα δόθηκαν κάποτε ως επιβράβευση σε κάποιους ανθρώπους για την ανδρεία που επέδειξαν στον πόλεμο, αλλά μετά πωλήθηκαν σε μικροεμπόρους λόγω της μεγάλης φτώχειας στην οποία περιήλθαν οι κάτοχοί τους. Η πώληση και αγορά κρατικών παράσημων και τίτλων είναι παράνομη, και για την μεταφορά τους εκτός Ρωσίας είναι απαραίτητη η χορήγηση ειδικής άδειας.

Τα περίφημα Γκζέλ

Ξεχωριστή θέση ανάμεσα στα ρωσικά αναμνηστικά καταλαμβάνουν τα διάφορα σκεύη. Όπως για παράδειγμα τα σαμοβάρια, τα οποία πλέον έχουν καταστεί αντίκες. Ένα σύμβολο της καθημερινής οικιακής ζωής στη Ρωσία του παρελθόντος, το οποίο σήμερα έχει αντικατασταθεί από τους βραστήρες. Ωστόσο, ακόμη και στους καιρούς μας, μπορεί κανείς να δει στο τραπέζι μερικών οικογενειών ένα μεγάλο και όμορφο σαμοβάρι. Τα διάσημα πιατικά και οι κούπες από την πόλη Γκζελ, είναι ακόμη ένα σύμβολο της Ρωσίας, που ξεχωρίζει για τα σχέδια και το χρώμα του. Η Γκζελ είναι ένα παλαιότατο κέντρο παραγωγής πορσελάνινων και κεραμικών σκευών.

Αγορά Φαγητών

Πολλοί θέλουν να δώσουν στον εαυτό τους και στους φίλους τους τη χαρά του νόστιμου φαγητού, το οποίο αντιπροσωπεύουν τα μπλινί (είδος κρέπας με διάφορες γεμίσεις), τα πριάνικι (είδος μελόψωμου), και το ποτό κβας (παρασκευάζεται με τη φυσική ζύμωση ψωμιού και συνήθως αρωματίζεται με φρούτα, μούρα ή βατόμουρα, ενώ περιέχει και μικρή ποσότητα αλκοόλ). Στη Μόσχα πραγματοποιούνται κατά καιρούς υπαίθριες εκθέσεις-αγορές μελιού, που προέρχεται από όλη τη Ρωσία. Μπορεί κάποιος επί ώρες να παρατηρεί τα διάφορα είδη του και να τα δοκιμάζει. Σε αυτές τις περιπτώσεις οι τουρίστες πίνουν και αγοράζουν το ελαφρύ και γλυκό αλκοολούχο ποτό με βάση το μέλι, τη μεντοβούχα.

Η αγορά Izmailovsky

Η πιο γνωστή υπαίθρια αγορά είναι η Izmailovsky Market, η οποία θυμίζει λίγο το Κρεμλίνο.

Σε αυτή την αγορά μπορείτε να βρει κάποιος οτιδήποτε έχει σχέση με την Σοβιετική Ένωση, κοσμήματα, υφάσματα, χειροποίητα είδη και πάρα πολλά ακόμα πράγματα για σουβενίρ. Οι τιμές των αγαθών είναι πολύ μικρότερες από αυτές στα καταστήματα στο κέντρο της πόλης και αν αποφύγει κάποιος την κεντρική είσοδο, θα γλιτώσει και άλλα 10 Ρούβλια.

Λόφοι των σπουργιτιών

Λόφοι των σπουργιτιών ονομάζεται η τοποθεσία στα νοτιοδυτικά της Μόσχας, την οποία σχηματίζει η ψηλή δεξιά όχθη 80 μέτρων του ποταμού Μόσχοβα. Από τα τέλη του 19ου αιώνα αποτελούσε δημοφιλές εξοχικό μέρος, καθώς και τόπο χαλάρωσης των κατοίκων της Μόσχας. Το διάστημα 1935-1999 οι Λόφοι των σπουργιτιών ονομάζονταν Λόφοι του Λένιν προς τιμήν του Βλαντίμιρ Λένιν. Παρ' όλα αυτά η ονομασία «Λόφοι των σπουργιτιών» ήταν πιο φιλική και άρα πιο συνηθισμένη στο λαό. Τα έτη 1949-1955 στην περιοχή των Λόφων των σπουργιτιών δημιουργήθηκε το κτιριακό συγκρότημα του Κρατικού Πανεπιστημίου Μόσχας, καθώς και η πλατεία από όπου μπορεί να θαυμάσει κανείς όλη τη Μόσχα. Η πλατεία αυτή σήμερα είναι ένα από κυριότερα μέρη τα οποία επισκέπτονται οι πομπές με τους νεόνυμφους, τόπος συνάθροισης διαφόρων ομάδων, όπως μοτοσικλετιστών, εκείνων που λατρεύουν το skateboard και τα πατίνια, καθώς και άλλων.

Το 1987 οι Λόφοι των Σπουργιτιών (ή του Λένιν) ανακηρύχθηκαν τόπος ιδιαίτερου φυσικού κάλλους και ύστερα από 11 χρόνια χαρακτηρίστηκαν ως Κρατική φυσική προστατευόμενη περιοχή.

Σήμερα στους Λόφους σπουργιτιών υλοποιούνται αρκετά προγράμματα με σκοπό την προστασία αυτής της φυσικής και ιστορικής κληρονομιάς της Μόσχας.

Στην πόλη δεν υπάρχει άλλη ανάλογη προστατευόμενη φυσική περιοχή που να βρίσκεται τόσο κοντά στο κέντρο της πόλης και στην οποία να έχει διατηρηθεί ένα φυσικό δάσος με φυλλοβόλα δέντρα και τη χαρακτηριστική γι' αυτό χλωρίδα και πανίδα.

Φαγητό

Οι Ρώσοι, φημίζονται για τις πίτες και όλα φαγητά που περιέχουν ζύμη, όπως οι κρέπες και τα πιροσκί. Οι ρώσικες πίτες, υπάρχουν σε τόσες εκδοχές και με τόσα ονόματα που μπορείτε όλες τις μέρες της παραμονής σας να τρώτε κάτι διαφορετικό. Μάλιστα, υπάρχουν και πολλά τύπου fast-food με πιο γνωστό το Teremok , τα οποία φτιάχνουν νόστιμες και οικονομικές τέτοιες κρέπες η αλλιώς blini με διάφορες γεμίσεις.

Ακόμα, οι ρώσικη κουζίνα είναι γνωστή και για τις κρύες σούπες της. Δύο πολύ γνωστές είναι η οκρόσκα και η μποτβίνια, οι οποίες έχουν σαν βάση το ρώσικο ποτό κβας(φτιάχνεται από αλεύρι ή βύνη).

Τέλος, αξίζει να δοκιμάσει κάποιος τα πεντανόστιμα τουρσιά λαχανικών, τα οποία ανοίγουν την όρεξη καθώς και τα ποταμίσια ψάρια.

Υπερσιβηρικός

Ο Υπερσιβηρικός σιδηρόδρομος, η πιο μακριά συνεχόμενη σιδηροδρομική γραμμή του κόσμου, καλύπτοντας μια απόσταση 9.288 χλμ., σε 8 χρονικές ζώνες, είναι το απόλυτο ταξίδι με τρένο. Από το παράθυρο του βαγονιού, οι επιβάτες παρακολουθούν το επαναλαμβανόμενο πράσινο τοπίο της αχανούς σιβηρικής γης να περνά για άλλη μια μέρα μπροστά από τα μάτια τους...

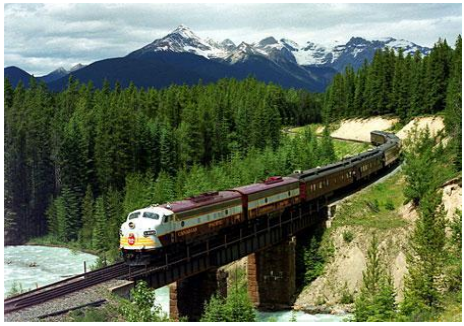

Διανύοντας τη μυθιστορηματική διαδρομή του Υπερσιβηρικού -από τη Μόσχα στο Βλαδιβοστόκ- βιώνεις μια δυνατή εμπειρία από το πρώτο ως το τελευταίο χιλιόμετρο. Η άφιξη στην «Ιθάκη», στις ακτές του Ειρηνικού ωκεανού, είναι ένα γεγονός συγκλονιστικό όσο και το ίδιο το ταξίδι, ο καβαφικός «πηγαιμός».

Η κατασκευή του ιστορικού σιδηρόδρομου ξεκίνησε το 1891, όταν ο Τσάρος Αλέξανδρος Γ΄αποφάσισε να ενώσει τη Ρωσία από το σημείο που βρίσκονται τα Ουράλια, με τις ακτές του Ειρηνικού. Η αλλαγή στον τρόπο μεταφοράς των πρώτων υλών του σιβηρικού υπεδάφους, η διακίνηση προϊόντων από και προς την αχανή κινέζικη αγορά και η γρήγορη μεταφορά στρατιωτικού υλικού και

προσωπικού, για την προάσπιση της ρωσικής Άπω Ανατολής από τους Ιάπωνες, ήταν οι λόγοι που επέβαλαν τη σιδηροδρομική σύνδεση Ανατολής - Δύσης.

Η κατασκευή του Υπερσιβηρικού ολοκληρώθηκε 25 χρόνια αργότερα (1916), ενώ από το 1908, δίπλα στην αρχική μονή γραμμή, κατασκευαζόταν και δεύτερη. Στην υλοποίηση του εξαιρετικά δύσκολου εγχειρήματος συνέβαλαν καθοριστικά αμέτρητοι εξόριστοι-κατάδικοι. Με την ολοκλήρωση του Υπερσιβηρικού μια νέα εποχή ανάπτυξης ξεκίνησε για τη Σιβηρία, βασισμένη κυρίως στις τεράστιες δυνατότητες εκμετάλλευσης του φυσικού της πλούτου. Παράλληλα, απλοί σταθμοί του Υπερσιβηρικού σιδηροδρόμου εξελίχθηκαν σταδιακά σε αστικά βιομηχανικά κέντρα.

Ο Υπερσιβηρικός αποτελεί την κυκλοφοριακή και εμπορική ραχοκοκαλιά της Ρωσίας και στην καρδιά του χειμώνα είναι το μοναδικό μέσο συγκοινωνίας. Με 396 σταθμούς από τη Μόσχα στο Βλαδιβοστόκ (ή 400 σταθμούς μέχρι τη Ναχότκα, πόλη-λιμάνι του Ειρηνικού ωκεανού, 140 χλμ. νοτιοανατολικά του Βλαδιβοστόκ), ενώνει τις σημαντικότερες πόλεις της Ευρωπαϊκής Ρωσίας και της Σιβηρίας.

Η παραδοσιακή γραμμή του Υπερσιβηρικού ξεκινά από τη Μόσχα και φτάνει μέχρι το Βλαδιβοστόκ. Όμως στο πέρασμα των χρόνων, προστέθηκαν και άλλες μικρότερες γραμμές -αλλά σε καμία περίπτωση λιγότερο ενδιαφέρουσες-, που μεταφέρουν τους ταξιδιώτες στη Μογγολία (Transmongolian Route), στη Μαντζουρία (Transmanchurian Route), στο Αμούρ (Baikal-Amur Mainline) και στα Ουράλια Ορη (Ural line). Η πιο δημοφιλής διαδρομή είναι αυτή που ξεκινά από τη Μόσχα, φτάνει στην Ουλάν Μπατόρ και από εκεί στο Πεκίνο. Είναι πολύ λίγοι οι «τολμηροί» που φτάνουν μέχρι το Βλαδιβοστόκ. Και

ακόμα λιγότεροι εκείνοι που κάνουν τη διαδρομή χωρίς ενδιάμεσες στάσεις.

TransSiberian.info
Trans-Siberian Line
Ural Line
BAM Baikal-Amur Mainline
Trans-Mongolian Line
Trans-Manchurian
Helsinki
St.Petersburg Санкт-Петербу́рг
Suzdal Су́здаль
Moscow
Москва
Nizhny Novgorod Ни́жний Но́вгород
Perm Пермь
Kazan
Каза́нь
Yekaterinburg Екатеринбу́рг
Omsk Омск
Tomsk
Томск
Krasnoyarsk
Красноя́рск
Lake Baikal
Irkutsk Иркутск
Chita
Чита́
Ulan-Ude Улан-Удэ
Manzhouli
满洲里
Harbin
哈尔滨
Ulaanbaatar
Улаанбаатар
Beijing
北京
Komsomolsk-on-Amur
Комсомо́льск-на-Аму́ре
Vanino
Ва́нино
Sakhalin
Сахали́н
Khabarovsk
Хаба́ровск
Vladivostok
Владивосто́к
Astana
Астана
Almaty
Алматы
Urumchi
乌鲁木齐
Tashkent
22
Υπερσιβηρικός (Ιρκούτσκ – Χαμπάροφσκ – Βλαδιβοστόκ) 2016

Ιρκούτσκ

Το Ιρκούτσκ είναι πόλη της Ρωσίας, πρωτεύουσα της Περιφέρειας Ιρκούτσκ. Έχει πληθυσμό 587.891 κατοίκους σύμφωνα με την απογραφή του 2010. Ιδρύθηκε από τον Yakov Pokhabov το 1652 για τη συλλογή του φόρου δέρματος από τους Μπουργιάτες. Η μικρή κωμόπολη απέκτησε τα επίσημα δικαιώματα πόλης από την κυβέρνηση το 1686. Η πρώτη οδική σύνδεση μεταξύ Μόσχας και Ιρκούτσκ, η Σιβηρική Οδός, κατασκευάστηκε το 1760, από την οποία η πόλη ωφελήθηκε οικονομικά. Πολλά νέα προϊόντα, που εισάγονταν συνήθως από την Κίνα, έγιναν για πρώτη φορά ευρέως διαθέσιμα στο Ιρκούτσκ, όπως χρυσός, διαμάντια, γούνες, ξύλο, μετάξι και τσάι.

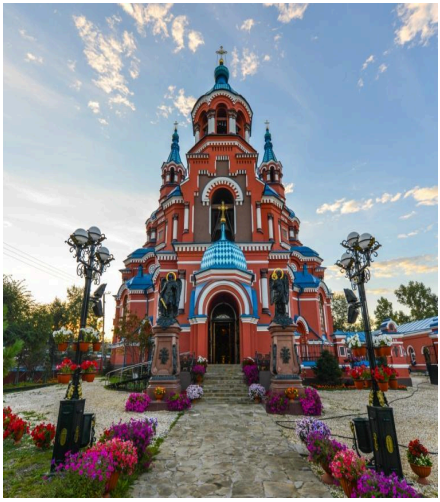
Κατά τη διάρκεια των προηγούμενων αιώνων, η Σιβηρία, λόγω εξαιρετικά ψυχρού κλίματος, είχε τη φήμη ως τόπου εξορίας: για παράδειγμα, στο στρατό του Τζένγκις Χαν, η τιμωρία ήταν είτε θάνατος είτε εξορία στη Σιβηρία. Το 1822 το Ιρκούτσκ έγινε πρωτεύουσα της Ανατολικής Σιβηρίας, αλλά το γεγονός που έβαλε τη σφραγίδα του στην πολιτιστική ταυτότητα της πόλης ήταν η Δεκεμβριανή στάση κατά του Τσάρου Νικολάου Α΄ (1825). Οι στρατιωτικοί-πραξικοπηματίες και όλοι όσοι συμμετείχαν (ευγενείς, καλλιτέχνες, κ.ά.) στην αποτυχημένη προσπάθεια ανατροπής του Τσάρου, εξορίστηκαν στο μακρινό Ιρκούτσκ. Ήταν οι επονομαζόμενοι Δεκεμβριστές, που μετέφεραν μαζί τους τις κοινωνικές συνήθειες και τις πολιτιστικές αξίες τους - μεγάλο μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς της πόλης προέρχεται άλλωστε από εκείνη την περίοδο.

Αυτή όμως ήταν η αιτία το Ιρκούτσκ να αποκτήσει την απεχθή «ετικέτα» της πόλης-εξορίας. Ανάλογη ήταν δυστυχώς και η συνέχεια στα χρόνια του Στάλιν, όταν στο Ιρκούτσκ, αλλά και σε ολόκληρη τη Σιβηρία, λειτουργούσαν τα περιβόητα στρατόπεδα συγκέντρωσης διαφωνούντων (Gulag).

Το Ιρκούτσκ θεωρούνταν ευρέως ως όμορφη πόλη. Ωστόσο, στις 4 και 6 Ιουλίου 1879, καταστράφηκαν από πυρκαγιά το παλάτι του Κυβερνήτη, οι κεντρικές διοικητικές και δημοτικές εγκαταστάσεις και πολλά δημόσια κτίρια. Τρία τέταρτα της πόλης καταστράφηκαν, συμπεριλαμβανομένων περίπου 4.000 κατοικιών. Εντούτοις, η πόλη ανακατασκευάστηκε γρήγορα, με τον ηλεκτρισμό το 1896, το πρώτο θέατρο το 1897, και ένα μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό το 1898. Το πρώτο τρένο έφθασε στο Ιρκούτσκ στις 16 Αυγούστου εκείνου του έτους. Μέχρι το 1900, η πόλη είχε κερδίσει το παρωνύμιο "το Παρίσι της Σιβηρίας".

Κατά τη διάρκεια του εμφύλιου που ξέσπασε μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, το Ιρκούτσκ έγινε θέατρο

πολλών αιματηρών συμπλοκών μεταξύ των "Λευκών" και των "Κόκκινων". Κατά τη διάρκεια του κομμουνισμού, πραγματοποιήθηκε η εκβιομηχάνιση του Ιρκούτσκ και της Σιβηρίας γενικότερα.

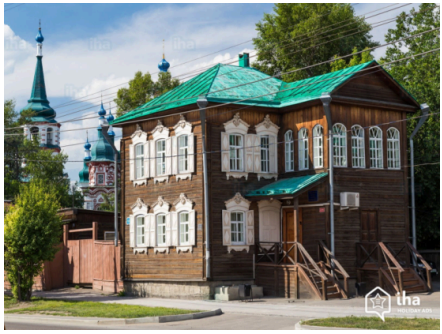

Κομψό και ρομαντικό, γεμάτο όμορφες γωνιές και ιστορικά κτίσματα, το Ιρκούτσκ είναι η μοναδική ίσως πόλη της Σιβηρίας που διαθέτει προσωπικότητα και ύφος. Με απεριόριστη διάθεση να «χαθεί» ο ταξιδιώτης στο καινούργιο άγνωστο μιας πόλης, μπορεί να περπατήσει δίπλα στις βαθύσκιωτες όχθες του ποταμού Angara. Τα μικρά παρόχθια καφέ και εστιατόρια που βρίσκονται σ' αυτό το σημείο της πόλης προσφέρουν αξέχαστες γευστικές αποδράσεις, ενώ για τις ρομαντικές ψυχές οργανώνονται (μόνο κατά τους καλοκαιρινούς μήνες) μίνι-κρουαζιέρες στα νερά του Angara.

Τα αρχιτεκτονικά αξιοθέατα της πόλης είναι κυρίως του 19ου αιώνα και αντιπροσωπεύουν το πνευματικό και πολιτιστικό «φορτίο» που μετέφεραν στην πόλη οι εξόριστοι στρατιωτικοί. Παρεμπιπτόντως, δυο πρώην κατοικίες Δεκεμβριστών στο κέντρο της πόλης έχουν μετατραπεί σε μικρά μουσεία (Volkonsky House Museum και Trubetskoy House Museum), προσφέροντας στον επισκέπτη την ευκαιρία να γνωρίσει τη ζωή και την καθημερινότητα των Δεκεμβριστών πραξικοπηματιών στον τόπο εξορίας τους.

Τα ξύλινα σπίτια

Περπατώντας στους δρόμους Dekabr'skikh Sobytiy st., Babushkin st., Karl Libknekht st., Volodarskiy st., Khalturin st., Bogdan Khmelnitskiy st., Gryaznov st., Lapin st., Timiryazev st., Marata st., μπορεί κανείς να θαυμάσει τα περίφημα ξύλινα και περίτεχνα διακοσμημένα σπίτια του Ιρκούτσκ.

Τα περισσότερα από αυτά είναι διατηρημένα, ενώ σχεδόν όλα ανήκουν σε ιδιώτες.

Η αρχιτεκτονική τους περνάει από τρεις φάσεις. Στην πρώτη ανήκουν τα ξύλινα σπίτια των πρώτων αποίκων της πόλης που δυστυχώς δεν σώζεται κανένα σήμερα. Ήταν πολύ απλές κατασκευές που μοιάζαν περισσότερο με καλύβες. Η δεύτερη φάση ήρθε στα μέσα του 18ου αιώνα, όπου το υπόγειο μετατρέπεται σε κουζίνα, εμφανίζεται μπροστινό μπαλκόνι, ενώ τα παράθυρα διευρύνονται. Η τρίτη φάση ξεκινάει το πρώτο μισό του 19ου αιώνα όπου η κατασκευή γίνεται πιο περίπλοκη και ενδιαφέρουσα. Τα σπίτια έχουν διαφορετικές βεράντες και σοφίτες, ενώ οι προσόψεις διακοσμούνται με γλυπτά. Η διακόσμηση είναι και συμβολική όπου τα σύμβολα απεικονίζονται διάφορες ελπίδες και όνειρα των ανθρώπων εκείνης της εποχής.

Ένα από τα ωραιότερα σπίτια του δρόμου είναι το «Lacy House» στον δρόμο Fridrikh Engels.

Το σπίτι του Volkonsky

Το λευκό και μπλε σπίτι του Δεκεμβριστή Volkonsky, του οποίου η σύζυγος Μαρία Volkonsky είναι η κεντρική ηρωίδα του βιβλίου «η πριγκίπισσα της Σιβιρίας», είναι ένα μικρό αρχοντικό, με αυλή, αχυρώνα, στάβλους και χώρο φιλοξενίας των υπηρετών. Ανακαινίστηκε το 1980 και είναι ένα σπίτι που μαρτυρά τη ζωή των εξόριστων Δεκεμβριστών τον 19ο αιώνα.

Μέχρι την επιστροφή του Volkonsky, το 1856, στην Αγία Πετρούπολη το σπίτι ήταν το επίκεντρο της πολιτιστικής ζωής της πόλης. Εκεί διοργανωνόταν χοροί, μουσικές βραδιές και πάρτι, ενώ συμμετείχε όλη η υψηλή κοινωνία της πόλης.

Ενδιαφέρον έχει η τραπεζαρία με τις κεραμικές εστίες, η συλλογή φωτογραφιών στον επάνω όροφο, όπου μπορεί κανείς να δει πορτρέτα της Μαρίας και μίας φίλης της που ακολούθησε και αυτή τον άντρα της στην εξορία, το πιάνο με σχήμα πυραμίδας της Μαρίας, ένα βιβλίο εικόνων, που συνέλεξε η Κατερίνα Trubetskaya, και απεικονίζουν μέρη εξορίας των Δεκεμβριστών και το μουσικό κουτί της Μαρίας που της το είχε στείλει η κουνιάδα της από την Ιταλία.

Ο ναός του Σωτήρος (Saviour's Church)

Η κατάλευκη εκκλησία του Σωτήρος κατασκευάστηκε το 1706 και είναι η παλαιότερη πέτρινη εκκλησία της Ανατολικής Σιβηρίας. Στην πρόσοψη του φαίνονται ακόμη απομεινάρια της αρχικής τοιχογραφίας. Μέχρι το 1990 στέγαζε ένα μουσείο γι αυτό και είναι άδειο το εσωτερικό της.

Ο Καθεδρικός Ναός Bogoyavlensky

Ο Καθεδρικός Ναός Bogoyavlensky (1718), με τους λευκοπράσινους πύργους, εντυπωσιάζει για τις πολύχρωμες αγιογραφίες που κοσμούν όλες τις εξωτερικές επιφάνειες του κτιρίου. Για την εξωτερική διακόσμηση χρησιμοποιήθηκαν περίπου 300 πολύχρωμα πλακίδια με απεικονίσεις από διάφορα φυτά και παραμυθένια πλάσματα (στη Σιβηρία, μέχρι στιγμής είναι γνωστά μόνον 3 μνημεία διακοσμημένα με κατ' αυτόν τον τρόπο).

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση και κατά τη διάρκεια που το σοβιέτ ασκούσε την εξουσία ο ναός λειτούργησε ως κοιτώνας αλλά και αρτοποιείο.

130 Kvartal

Στην τουριστική αυτή περιοχή λίγο νότια και έξω από το κέντρο, έχουν δημιουργήσει μία γειτονιά με ξύλινα σπίτια που μεταφέρανε από άλλα σημεία της πόλης ή κατασκευάσανε εξαρχής καινούργια, κρατώντας την παλιά τεχνοτροπία. Είναι ένα ευχάριστο μέρος για βόλτα, με πολλά μαγαζιά, ένα μεγάλο εμπορικό κέντρο, εστιατόρια και καφέ.

Την είσοδο φυλάει ένα χάλκινο ομοίωμα του μυθικού τέρατος, σύμβολο του Ιρκούτσκ, το οποίο αναπαριστάται και στο εθνόσημο της πόλης. Μία φωτογραφία μπροστά από το τέρας αυτό, είναι απαραίτητη.

Το άγαλμα του Αλεξάνδρου Γ'

Το άγαλμα αυτό είναι ένα αντίγραφο του πρωτότυπου που κατασκευάστηκε το 1904. Ο Αλέξανδρος Γ', ή αλλιώς Αλέξανδρος ο Ειρηνοποιός, υπήρξε αυτοκράτορας της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και ήταν ο μοναδικός τσάρος που επισκέφτηκε ποτέ τη Σιβηρία. Μοιάζει να κρατάει ένα αόρατο μπαλόνι με ένα σχοινί.

Μουσείο Ταλτσί

Το αρχιτεκτονικό και εθνογραφικό Μουσείο "Ταλτσί" βρίσκεται στο 47ο χιλιόμετρο του αυτοκινητόδρομου Μπαϊκάλσκι. Πρόκειται για ένα μοναδικό

συγκρότημα μνημείων αρχιτεκτονικής της περιόδου του 17ου-20ου αιώνα.

Αυτό το μουσείο ανήκει στην πρώτη πεντάδα των μεγαλύτερων υπαίθριων μουσείων της Ρωσίας. Η έκτασή του είναι 67 εκτάρια, και περιλαμβάνει πάνω από 40 μνημεία αρχιτεκτονικής και ξυλογλυπτικής από τη ζωή των αγροτικών οικισμών της Σιβηρίας κατά τον 17ο αιώνα.

Εδώ μπορεί να περπατήσει κάποιος στους δρόμους ενός αρχαίου χωριού της Σιβηρίας του 17-19 αι, για να μελετήσει την εσωτερική διακόσμηση των κατοικιών των Κοζάκων, αγροτών και δασκάλων, να δοκιμάσει γεύσεις της Σιβηρίας σε παλιά ρωσική ταβέρνα, καθώς και να μελετήσει την εξωτερική και την εσωτερική δομή των κατοικιών (γιούρτα) των μπουριάτων (τοπικές φυλές), ακόμη και να δει τις κατοικίες των αρχαιότερων κατοίκων της Βαϊκάλης.

Το μέρος αυτό προσελκύει κάθε χρόνο χιλιάδες ανθρώπους, οι οποίοι ονειρεύονται να βρεθούν στην Σιβηρία για την οποία έχουν διαβάσει σε βιβλία ή έχουν δει σε ταινίες. Ανάμεσα από τα πολυτιμότερα εκθέματα του μουσείου είναι ο Πύργος του Σωτήρος και το Παρεκκλήσι Καζάνσκαγια του Φρουρίου Ίλμινσκ (Ίλμινσκι Όστρογκ - πρώτο οχυρό της περιοχής του 17ο αιώνα), τα «μαυρισμένα» δοκάρια του οποίου έχουν δει ακόμη και τον Πρωτόπαπα Αβακούμ και Ράντισεβ. Ο Πύργος του Σωτήρος είναι ένας από τους 6 ξύλινους πύργους στον κόσμο που έχουν διαφυλαχτεί μέχρι τις ημέρες μας.

Προαιρετικά μπορεί κάποιος να δοκιμάσει τον εαυτό του στην τέχνη της αγγειοπλαστικής υπό την καθοδήγηση ενός έμπειρου επαγγελματία και να φτιάξει κάποιο προϊόν στον τροχό της αγγειοπλαστικής! Επίσης προαιρετικά μπορεί κάποιος να παρακολουθήσει επίδειξη στο φλοιό της σημύδας (μπερεστά), η οποία θα του δώσει την ευκαιρία να μάθει όχι μόνο την ιστορία ανάπτυξης της συγκεκριμένης τέχνης, αλλά βλέπει τη δουλειά του τεχνίτη και χρησιμοποιεί τα εργαλεία του και τις συμβουλές του, να φτιάξει ένα δικό του μικρό σουβενίρ από το φλοιό (μπερεστά) και να το πάρει μαζί του για ενθύμιο.

Λίμνη Βαϊκάλη

Ανά τους αιώνες, οι μογγολικές φυλές στην απομακρυσμένη περιοχή η οποία σήμερα είναι γνωστή ως νότια Σιβηρία έβλεπαν αυτή τη λίμνη με δέος. Μολονότι κάποιες λίμνες έχουν μεγαλύτερη

επιφάνεια, αυτή είναι η βαθύτερη λίμνη γλυκού νερού στον κόσμο και έχει πολύ περισσότερο όγκο νερού από οποιαδήποτε άλλη. Μία από τις σωζόμενες ονομασίες της είναι Βαϊκάλη, λέξη η οποία πιστεύεται ότι σημαίνει «Πλούσια Λίμνη» ή «Θάλασσα». Μάλιστα, επειδή η λίμνη είναι «τεράστια και τα νερά της άστατα», οι ναυτικοί στις όχθες της λένε μερικές φορές ότι «πηγαίνουν στη θάλασσα».

Η αναφορά στη λίμνη Βαϊκάλη αγγίζει μια πολύ ευαίσθητη χορδή στην καρδιά των Ρώσων. Κάποια επιστήμονας από τη Μόσχα τη χαρακτήρισε «πανέμορφο μουσικό κομμάτι που μάθαινε ο καθένας στα παιδικά του χρόνια». Οι «νότες» είναι πολλές—μαγευτικές όχθες, ασύλληπτα καθαρό νερό και μια ποικιλία από ασυνήθιστα πλάσματα τα οποία δεν υπάρχουν πουθενά αλλού.

Από το διάστημα, η λίμνη Βαϊκάλη—μήκους περίπου 635 χιλιομέτρων και πλάτους 80 χιλιομέτρων στο πιο πλατύ της σημείο—φαντάζει σαν μισάνοιχτο μπλε μάτι. Εδώ υπάρχει το ένα πέμπτο όλου του γλυκού νερού της γης, περισσότερο και από το νερό των πέντε Μεγάλων Λιμνών της Βόρειας Αμερικής μαζί! Η λίμνη Βαϊκάλη έχει βάθος πάνω από 1.600 μέτρα. Αν αποξηραινόταν ξαφνικά, θα χρειαζόταν όλο το νερό που ρέει σε όλα τα ποτάμια του κόσμου επί έναν ολόκληρο χρόνο για να ξαναγεμίσει!

Οι γεωλόγοι εικάζουν ότι στο μακρινό παρελθόν της γης, μια υποήπειρος που μετατοπιζόταν προς βορρά προσέκρουσε στην Ασία. Η πρόσκρουση «τσαλάκωσε» τεράστια τμήματα βραχώδους υποστρώματος σαν να ήταν αλουμινόχαρτο και ώθησε προς τα πάνω την επιφάνεια της γης σχηματίζοντας τα Ιμαλάια. Μερικοί πιστεύουν ότι η πρόσκρουση από τις ηπείρους που συγκρούστηκαν επαναδραστηριοποίησε μερικά βαθιά ρήγματα στη Σιβηρία. Ένα τέτοιο ρήγμα είναι τώρα γνωστό ως Ρήγμα της Βαϊκάλης. Με το πέρασμα του χρόνου, η απορροή υδάτων από τα γύρω βουνά γέμισε αυτό το ρήγμα με ιζήματα σε βάθος μεγαλύτερο των εφτά χιλιομέτρων. Το ρήγμα καλύφτηκε ως το χείλος με νερό, και έτσι σχηματίστηκε η λίμνη Βαϊκάλη. Τώρα, 300 και πλέον ποταμοί και χείμαρροι χύνονται στη λίμνη, αλλά μόνο ένας, ο Ανγκαρά, πηγάζει από αυτήν.

Ανόμοια με τις περισσότερες αρχαίες λίμνες του κόσμου, η Βαϊκάλη δεν έχει γεμίσει ιζήματα ούτε έχει μετατραπεί σε βάλτο. Οι επιστήμονες πιστεύουν ότι αυτό οφείλεται στις ενεργές τεκτονικές πλάκες

που βρίσκονται κάτω από τη λίμνη, οι οποίες εξακολουθούν να αποκλίνουν πλαταίνοντας έτσι το ρήγμα. Αντί λοιπόν να γεμίζει με τον καιρό η λίμνη, στην πραγματικότητα βαθαίνει ολοένα και περισσότερο κάθε χρόνο! Αυτές οι ενεργές πλάκες καθιστούν επίσης εφικτή την ανάβλυση στηλών ζεστού νερού από τον πυθμένα της λίμνης.

Μερικοί θεωρούν τρομακτικό το να διασχίσουν με βάρκα το κέντρο της λίμνης Βαϊκάλης, επειδή εκεί μπορεί κάποιος να δει μέσα από το κρυστάλλινο νερό σε βάθος περίπου 50 μέτρων όπως θα έβλεπε αν κοίταζε μέσα από πεντακάθαρο γυαλί! Μια κοινωνία μικροσκοπικών καρκινοειδών, του είδους Epishura baikalensis, λειτουργεί ως φίλτρο για τη λίμνη διυλίζοντας το νερό από τα φύκη και τα βακτήρια τα οποία θολώνουν πολλές λίμνες. Αρκετά είδη καραβίδας που περιφέρονται στη λίμνη βοηθούν σε αυτό, καθώς τρέφονται με οργανικά απόβλητα τα οποία διαφορετικά θα αποσυντίθονταν. Έτσι λοιπόν, το νερό είναι τόσο καθαρό ώστε πριν από σχεδόν δύο δεκαετίες, ένα δείγμα που είχε ληφθεί για εξέταση σε εργαστήριο μολύνθηκε από το γυάλινο σωλήνα!

Εκτός από τη φημισμένη διαύγειά του, το νερό της λίμνης Βαϊκάλης είναι και ασυνήθιστα πλούσιο σε οξυγόνο. Σε ορισμένες βαθιές λίμνες το οξυγόνο εξαντλείται σε συγκεκριμένο βάθος, αναγκάζοντας τα περισσότερα υδρόβια είδη να ζουν σε σχετικά αβαθή νερά. Στη λίμνη Βαϊκάλη, ωστόσο, κάθετα και οριζόντια ρεύματα μεταφέρουν οξυγόνο στα πιο βαθιά σημεία της λίμνης και αναμειγνύουν τα νερά της πλήρως. Ως αποτέλεσμα, ολόκληρη η λίμνη σφύζει από ζωή.

Ένα υποβρύχιο «δάσος» ευδοκιμεί στο κρύο, καθαρό νερό. Πράσινα σφουγγάρια τα οποία διακλαδίζονται σαν κοράλλια παρέχουν προστασία σε πληθώρα μικρών υδρόβιων πλασμάτων. Πολλοί οργανισμοί που αγαπούν τη ζέστη συγκεντρώνονται γύρω από τις υδροθερμικές αναβλύσεις της λίμνης. Από τα 2.000 και πλέον υδρόβια είδη που ζουν στη λίμνη, τα 1.500 βρίσκονται μόνο εδώ.

Η λίμνη Βαϊκάλη είναι γνωστή για το ομούλ, ένα νόστιμο αρκτικό λευκόψαρο το οποίο οι ψαράδες εκτιμούν ιδιαίτερα.

Άλλα πλάσματα εδώ είναι ασυνήθιστα, ακόμη και αλλόκοτα. Ένα είδος πλατυέλμινθα (ο οποίος συγκαταλέγεται στους σκώληκες) ξεπερνάει τα 30 εκατοστά σε μήκος και τρέφεται με ψάρια. Υπάρχουν ακόμη και μονοκύτταροι οργανισμοί που ζουν ανάμεσα στους κόκκους της άμμου! Η λίμνη είναι άξια προσοχής και για το γκολομιάνκα—το οποίο συναντάται μόνο στη Βαϊκάλη. Πρόκειται ίσως για το πιο παράξενο ψάρι που υπάρχει εδώ.

Το μικροσκοπικό γκολομιάνκα είναι ημιδιαφανές με ιριδίζουσα λάμψη. Ζει κοντά στον πυθμένα της λίμνης και είναι ζωοτόκο. Το ένα τρίτο του σώματός του αποτελείται από λίπος, πλούσιο σε βιταμίνη Α. Αντέχει στην πίεση που ασκείται σε βάθος 200 μέχρι 450 μέτρων, η οποία απειλεί να το συνθλίψει, ενώ όταν εκτίθεται στο φως του ήλιου το σώμα του λιώνει και απομένουν μόνο τα οστά και το λίπος του. Το γκολομιάνκα είναι εκλεκτός μεζές για το γνωστότερο ίσως κάτοικο της λίμνης Βαϊκάλης—τη φώκια νέρπα, ή αλλιώς φώκια της Βαϊκάλης. Αυτή είναι η μοναδική φώκια που ζει αποκλειστικά στο γλυκό νερό.

Επί πέντε περίπου μήνες το χρόνο, η λίμνη Βαϊκάλη είναι καλυμμένη με πάγο. Στα τέλη του Ιανουαρίου ο πάγος έχει πάχος ένα και πλέον μέτρο. Μοιάζει με μωσαϊκό και λαμποκοπάει στον ήλιο σαν γυαλί. Ο πάγος δίνει επίσης την απατηλή εντύπωση ότι είναι λεπτός—είναι τόσο διαυγής ώστε οι άνθρωποι που περπατούν πάνω του μπορούν να δουν τα βράχια στον πυθμένα της λίμνης. Στην πραγματικότητα, ο πάγος είναι συνήθως απίστευτα ανθεκτικός. Πριν από έναν αιώνα, το χειμώνα του ρωσοϊαπωνικού πολέμου, ο ρωσικός στρατός τοποθέτησε μια σιδηροτροχιά σε αυτή την παγωμένη έκταση, από τη μια άκρη ως την άλλη, και 65 ατμομηχανές ρυμουλκήθηκαν επιτυχώς πάνω στον πάγο!

Από τα τέλη Απριλίου μέχρι τον Ιούνιο, ο πάγος σπάζει και θρυμματίζεται με

εκκωφαντικό κρότο. Οι συνεχείς θόρυβοι από τη λίμνη συνθέτουν την εποχιακή «μουσική του πάγου» που είναι οικεία στους ντόπιους. Ο φυσιοδίφης Τζέραλντ Ντέρελ έγραψε ότι ο πάγος «κουδουνίζει σαν μικροσκοπικά κύμβαλα [και] γουργουρίζει σαν καλάθι γεμάτο γάτες». Σύντομα, καθώς ζεσταίνει ο καιρός, ο άνεμος και τα κύματα παρασύρουν τον πάγο δημιουργώντας αστραφτερούς σωρούς και τον ξεβράζουν στην όχθη.

Καθώς τα νερά της λίμνης αρχίζουν να διακρίνονται, τα πουλιά επιστρέφουν. Μερικά από τα πουλιά της λίμνης Βαϊκάλης, όπως ο νεροκότσυφας, διαχειμάζουν στο σημείο από όπου πηγάζει ο ποταμός Ανγκαρά, το μόνο κομμάτι της λίμνης που δεν παγώνει ποτέ. Τώρα, αυτά αναμειγνύονται με άλλα υδρόβια πτηνά—όπως πάπιες, χήνες, αγριόκυκνους και ερωδιούς.

Τον Ιούνιο, οι επισκέπτες μπορεί να δουν οικογένειες από αρκούδες να περπατούν με βαριά βήματα στην άκρη της λίμνης τρώγοντας προνύμφες από μύγες οι οποίες εκκολάπτονται στα βράχια σε μεγάλους αριθμούς.

Οι αρκούδες γλείφουν μακαρίως τα έντομα αδιαφορώντας για το βουητό γύρω τους. Πολλά ζώα και πουλιά κατευθύνονται προς την όχθη αυτή την εποχή καθώς προσελκύονται από το μεγάλο «φαγοπότι» που λαβαίνει χώρα στην άκρη της λίμνης.

Στις αρχές της άνοιξης και το καλοκαίρι, η λίμνη γεμίζει για λίγο καιρό με φύκη, τα οποία προμηθεύουν τροφή σε μικρά καρκινοειδή και δίνουν στο νερό πράσινη χροιά. Συνήθως, όμως, όπως φαίνονται από την όχθη, τα νερά της λίμνης Βαϊκάλης είναι γαλαζοπράσινα και στα ανοιχτά το χρώμα είναι βαθύ, σκούρο μπλε—το χρώμα του ωκεανού.

Η ακτογραμμή περιλαμβάνει τόσο αμμόλοφους όσο και επιβλητικούς

βράχους. Πολλοί γραφικοί όρμοι και ακρωτήρια προσφέρουν μαγευτική θέα σε «μια απαλή μαργαριταρένια έκταση μεταβαλλόμενων τοπίων», όπως την αποκάλεσε κάποιος συγγραφέας—ένα διαρκώς εναλλασσόμενο σκηνικό νερού και ουρανού.

Αργότερα μέσα στο χρόνο, η λίμνη γίνεται συχνά τρικυμιώδης. Το φθινόπωρο φέρνει ανέμους οι οποίοι μερικές φορές εφορμούν στη λίμνη με θυελλώδη ένταση. Μπορούν γρήγορα να αναταράξουν τη γαλήνια επιφάνεια μετατρέποντάς την σε οργισμένα κύματα που φτάνουν τα 4 ως 6 μέτρα ύψος. Ακόμη και σε άλλες εποχές του χρόνου, έχουν αναφερθεί περιπτώσεις κατά τις οποίες οι άνεμοι βύθισαν μεγάλα επιβατηγά πλοία και ψαρόβαρκες.

Η τραχύτητα της Σιβηρίας ίσως κάνει τη λίμνη Βαϊκάλη να φαίνεται σαν ένας ψυχρός, μοναχικός γίγαντας, αλλά στην πραγματικότητα περιστοιχίζεται από άφθονη άγρια ζωή και ποικιλόμορφα τοπία. Οι τέσσερις μεγαλοπρεπείς οροσειρές που περιβάλλουν τη λίμνη φιλοξενούν ταράνδους, καθώς επίσης και τη σιβηρική αίγα των βουνών η οποία απειλείται με εξαφάνιση.

Σε χαμηλότερα υψόμετρα βρίσκονται οι στέπες. Ορισμένες από αυτές τις χλοερές πεδιάδες μπορούν να αποκληθούν παρτέρια της Σιβηρίας λόγω της εκπληκτικής ποικιλίας αγριολούλουδων που συναντάει κανείς εδώ. Ανάμεσα στα σπάνια είδη πουλιών που υπάρχουν στις στέπες είναι ο κομψός νυφογερανός και ο μεγάλος αγριόγαλος, το μεγαλύτερο πουλί στην Ασία.

Σημαντική για τη λίμνη Βαϊκάλη είναι η τάιγκα, το πυκνό κωνοφόρο δάσος που την περιβάλλει. Η τάιγκα έχει διπλάσιο μέγεθος από το βροχερό δάσος του Αμαζονίου στη Βραζιλία. Όπως αυτό, έτσι και η τάιγκα παίζει σημαντικό ρόλο στη διατήρηση των οικολογικών και των κλιματικών συνθηκών του κόσμου. Εδώ ζουν κάποια είδη πουλιών, μεταξύ των οποίων και ο αγριόκουρκος, ένα είδος αγριόγαλου, με τις εκπληκτικές του εκδηλώσεις ερωτοτροπίας και τα τραγούδια του. Η κομψή αγριόπαπια της Βαϊκάλης, που φαίνεται στη σελίδα 17, συχνάζει επίσης στη λίμνη.

Ένα αξιοπρόσεκτο θηλαστικό είναι η περίφημη ζιμπελίνα του όρους

Μπαργκουζίν. Κάποτε την κυνηγούσαν αδυσώπητα για τη στιλπνή της γούνα, αλλά τώρα ο πληθυσμός της επανακάμπτει χάρη στους υπέρμαχους της διατήρησης του περιβάλλοντος.

Οι προσπάθειες που καταβλήθηκαν για να σωθεί αυτό το όμορφο πλάσμα οδήγησαν το 1916 στη δημιουργία της Προστατευόμενης Περιοχής του Μπαργκουζίν, στις όχθες της λίμνης Βαϊκάλης. Τώρα, γύρω από τις όχθες υπάρχουν τρία φυσικά καταφύγια, καθώς και τρία εθνικά πάρκα τα οποία είναι ελεύθερα για το κοινό.

Η λίμνη Βαϊκάλη περιλαμβάνεται στα μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς της Εκπαιδευτικής, Επιστημονικής και Πολιτιστικής Οργάνωσης των Ηνωμένων Εθνών (UNESCO) και είναι δημοφιλής τουριστικός προορισμός. Περισσότεροι από 300.000 τουρίστες από όλο τον κόσμο την επισκέπτονται κάθε χρόνο. «Σήμερα, η Βαϊκάλη αποτελεί παράδεισο για τους φυσιοδίφες και ειδυλλιακό προορισμό για διακοπές», αναφέρει μια πηγή ταξιδιωτικών πληροφοριών. «Με εξαιρετικές παραλίες, έξοχες δυνατότητες για πεζοπορία, παρατήρηση πουλιών και βαρκάδα, η Βαϊκάλη βρίσκεται σε ευνοϊκή θέση για να γίνει ένας από τους πιο δελεαστικούς τόπους διακοπών στην Ασία».

Η λίμνη Βαϊκάλη φιλοξενεί δεκάδες χιλιάδες φώκιες νέρπα, ή αλλιώς φώκιες της Βαϊκάλης, οι οποίες τρέφονται όλο το χρόνο με ψάρια που ζουν στα βαθιά νερά της λίμνης. Κανένας δεν γνωρίζει με βεβαιότητα πώς βρέθηκε η νέρπα στο μέσο της Σιβηρίας και όχι οπουδήποτε αλλού. Η πλησιέστερη συγγενής της ζει περίπου 3.220 χιλιόμετρα μακριά.

Οι φώκιες νέρπα έχουν πολύ μεγάλα μάτια, τα οποία βρίσκονται το ένα κοντά στο άλλο στο επίπεδο πρόσωπό τους, και είναι οι μικρότερες φώκιες στον κόσμο φτάνοντας μέχρι τα 1,4 μέτρα σε μήκος. Συνήθως τις συναντά κανείς να λιάζονται πάνω σε ογκόλιθους σε φιλικές ομάδες, χωρίς τα συνηθισμένα δαγκώματα και σπρωξίματα που είναι χαρακτηριστικά στις περισσότερες φώκιες. Όντως, η άκακη νέρπα ίσως είναι η πιο φιλική φώκια στη γη.

Ένας βιολόγος ειδικός στις φώκιες παρατήρησε ότι η νέρπα «είναι ακόμη πιο άκακη από την ήρεμη δακτυλιωτή φώκια, επιτρέποντας στους ανθρώπους να την αγγίζουν χωρίς να τους δαγκώνει όταν πιάνεται στα δίχτυα για επιστημονικούς σκοπούς». Κάποια εγκυκλοπαιδική πηγή κάνει μνεία για δύτες οι οποίοι κολυμπούσαν στα βαθιά και κατευθύνθηκαν προς το μέρος τους καθώς αυτές κοιμούνταν μέσα στο νερό. Οι ίδιοι ανέφεραν ότι οι φώκιες δεν ξύπνησαν όταν τις άγγιξαν ούτε ακόμη και όταν τις γύρισαν ανάποδα.

Λιστβιάνκα

Το πραγματικό της όνομα – Λίστβεννογιε δόθηκε λόγω της περιοχής, η οποία είναι γεμάτη με πάρα πολλές όμορφες λάρικες (Λίστβεννιτσα) – είδος αγριόπευκου. Λιστβιάνκα είναι επίσης οι λευκές κορυφές της οροσειράς Χαμάρ –Νταμπανά που ακόμα και το καλοκαίρι είναι σκεπασμένες με χιόνι. Αυτό που σίγουρα είναι η Λιστβιάνκα είναι ο συνδυασμός της θέας στην «ταϊγκά» (πυκνό πευκόδασος της Σιβηρίας) της απέναντι όχθης, με το άρωμα του καπνιστού «όμουλ» (γνωστό είδος ψαριού από τη λίμνη) και το «σμαραγδένιο κάλυμμα» της Βαϊκάλης.

Από τα αξιοθέατα ξεχωρίζουν το άγαλμα αφιερωμένο στον Αλέξανδρο Βαμπίλοβ, που ήταν και είναι ένας από τους μεγαλύτερους δραματουργούς, συγγραφείς θεατρικών έργων της Ρωσίας. Το 1972 ο συγγραφέας βρήκε τραγικό θάνατο, όταν πνίγηκε στη λίμνη. Στη θέση του θανάτου του στην όχθη της λίμνης Βαϊκάλης στήθηκε ένα μνημείο, στο οποίο οι θαυμαστές του ταλέντου έρχονται να αποθέσουν λουλούδια.

Η Πέτρα του Σαμάνου

Είναι το σύμβολο της Βαϊκάλης. Ήταν προικισμένη με μια μυστήρια δύναμη και βρίσκεται στο σημείο απ' όπου πηγάζει ό ποταμός Ανγκαρά. Στην αρχαιότητα οι ντόπιοι απέδιδαν στον Λίθο των Σαμάνων θαυματουργές ιδιότητες, πραγματοποιούνταν εδώ τελετές και θυσίες, και δίνονταν όρκοι, για να αρθεί μια άδικη κατηγορία ή να προασπιστεί η τιμή. Έτσι λοιπόν, κάποιον που ήταν

ύποπτος για αδίκημα τον άφηναν τη νύχτα στο βράχο και αν μέχρι πρωί δεν είχε πεθάνει από το κρύο ή δεν είχε πνιγεί, οι κατηγορίες αποσύρονταν.

Γενέτειρα του σαμανισμού είθισται να θεωρείται η κεντρική και βόρεια Ασία, ενώ ιερό κέντρο των σαμάνων του βόρειου ημισφαιρίου, η λίμνη Βαϊκάλη και το νησί Ολχόν. Λόγω της απομόνωσής του, το Ολχόν αποτέλεσε το τελευταίο προπύργιο των μάγων-ιερέων της βόρειας Ασίας. Εδώ έβρισκαν καταφύγιο οι σαμάνοι της Μογγολίας κατά τη διάρκεια των διώξεών τους την εποχή Τζένγκις Χαν, και αργότερα οι σαμάνοι από τη Μπουριάτια, την εποχή της εξάπλωσης του Βουδισμού στην Μπουριάτια τον 18ο αιώνα. Στο νησί Ολχόν και στις ακτές της Βαϊκάλης υπάρχουν μέχρι σήμερα πολλοί ιεροί τόποι στους οποίους πραγματοποιούνται παραδοσιακές τελετές και θυσίες.

Με τον γενικό όρο Σαμανισμός εννοείται ένα πολύπλοκο λατρευτικό και μαγικο-θρησκευτικό κίνημα που διαμορφώνεται γύρω από την τεχνική της έκστασης. Θεωρείται μυστικιστική εμπειρία και δεν είναι θρησκεία ή φιλοσοφία καθώς εμφανίζεται πριν από αυτές. Ο Σαμανισμός δεν παρουσιάζει ομοιομορφία ως προς τη λατρευτική πρακτική του, ενώ κεντρικό πρόσωπο του είναι ο σαμάνος (šamán) ως ιερέας, μάγος-γιατρός και αρχηγός ενίοτε της οικογενειακής θρησκείας.

Γενικότερα ο Σαμανισμός σχετίζεται με την προσπάθεια κατανόησης των αρχών του κόσμου, της γης και των ζώων. Πρόκειται για μια υπαρξιακή αναζήτηση του νοήματος της ζωής και του θανάτου και οι σαμάνοι στις αρχαϊκές εποχές υπήρξαν πιθανώς οι πρώτοι που αναζήτησαν το νόημα της ζωής και τον έλεγχο των δυνάμεων που είχαν αντίκτυπο στην καθημερινότητά τους.

Αν και η αναζήτηση συγκεκριμένων ατόμων που ακολουθούσαν και ασκούσαν τον σαμανισμό είναι εξαιρετικά δύσκολη λόγω απουσίας γραπτών μαρτυριών ή μόνιμων εγκαταστάσεων και ιερών στη μακρινή αρχαιότητα, παραδοσιακά φαίνεται πως σχετίζονταν με κυνηγετικές και τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες και συνέχισαν να υπάρχουν μετά τη νεολιθική επανάσταση. Σήμερα σαμάνοι βρίσκονται σε πολλές περιοχές του πλανήτη. Ως σταθερά σε σχέση με τις προγενέστερες εποχές θεωρείται ο σκοπός του Σαμανισμού, που είναι η επίτευξη της βαθιάς έκστασης, προκειμένου ο ακόλουθος να έρθει σε επαφή με πνεύματα και πράγματα πέραν του φυσικού κόσμου, ώστε να επιτευχθεί θεραπεία, γνώση και αναζωογόνηση της γης.

Μουσείο Βαϊκάλης

Για εκείνους μέσα στους οποίους ζει «ο νεαρός φυσιοδίφης», η επίσκεψη του Λιμνολογικού Μουσείου της Βαϊκάλης

είναι ένα πραγματικό δώρο. Είναι το μοναδικό μουσείο στον κόσμο αφιερωμένο στη χλωρίδα και την πανίδα της λίμνης.

Στο μουσείο αυτό μπορεί να δει κάποιος τα ψάρια της λίμνης, τα καρκινοειδή και φυσικά τις «νέρπες της Βαϊκάλης» - μοναδικές φώκιες του γλυκού νερού. Επιπλέον μπορεί να κάνει μια εικονική κατάδυση στον πυθμένα της λίμνης Βαϊκάλης στο βαθύτερο σημείο του με τη βοήθεια του εικονικού υποβρύχιου και να παρακολουθήσει την ζωή των κατοίκων της λίμνης σε πολύ μεγάλα βάθη.

Δίπλα στο μουσείο βρίσκεται το δεντροπάρκο «Κάμενουσκα». Το πάρκο φτιάχτηκε από το Μουσείο της Βαϊκάλης με σκοπό να εξοικειώσει τους επισκέπτες με τη χλωρίδα και τις φυτοκοινωνίες της ευρύτερης περιοχής της Βαϊκάλης. Η έκταση του πάρκου είναι 4 εκτάρια και περιέχει ένα μικρό ποταμάκι, δάσος, και μια πολύ γραφική πλαγιά στην όχθη της λίμνης. Η χλωρίδα του πάρκου περιλαμβάνει περίπου 500 είδη φυτών, πάνω από το ήμισυ των οποίων είναι τα φαρμακευτικά. 29 είδη των φυτών που παρουσιάζονται εδώ, αναφέρονται ως απειλούμενοι προς εξαφάνιση και προστατεύονται από το κράτος.

Το παρατηρητήριο στην «Πέτρα του Τσέρσκι»

Η φανταστικής ομορφιάς θέα που ανοίγει στην πηγή του ποταμού Ανγκαρά με την ίδια την λίμνη εντυπωσιάζει τον καθένα και του μένει αξέχαστο. Αυτό είναι ένα από τα λίγα σημεία όπου μπορείτε να αγκαλιάσει ένα μικρό κομμάτι της απέραντης Βαϊκάλης! Η ανάβαση στο σημείο γίνεται με λιφτ.

Η εκκλησία του Αγίου Νικολάου

Η εκκλησία του Αγίου Νικολάου - στολίδι του χωριού-οικισμού, χτίστηκε το 1846 από έναν έμπορο, τον Ξενοφών Σιμπιριακόβ προς τιμήν του Αγίου Νικολάου του Θαυματουργού, ο οποίος τον έσωσε κατά τη διάρκεια του ναυαγίου. Ανάμεσα στις αγιογραφίες του ναού, υπάρχουν και έργα τέχνης του 18ου αιώνα.

Nerpinariy

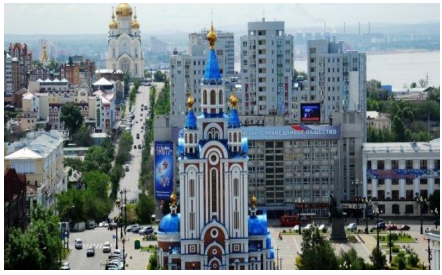
Σόου-παράσταση με εκπαιδευμένες Νέρπες της Βαϊκάλης στην οποία οι πρωταγωνιστές είναι οι εκπαιδευμένες Νέρπες (φώκιες) της Βαϊκάλης, οι οποίες στη διάρκεια της παράστασης τραγουδούν, χορεύουν μετρούν ακόμη και ζωγραφίζουν! Τα αριστουργήματα των «καλλιτεχνών της λίμνης» πωλούνται επί τόπου σε δημοπρασίες και πιθανόν να γίνετε εσείς ο ευτυχής κάτοχος ενός μοναδικού πίνακα στον κόσμου, ζωγραφισμένο από φώκια του γλυκού νερού.

Οι ώρες των παραστάσεων είναι: 11:00, 12:30, 13:00, 14:00, 15:00, 16:00, 17:00.

Χαμπάροφσκ

Το Χαμπάροφσκ είναι η μεγαλύτερη πόλη και διοικητικό κέντρο της Κράι Χαμπάροφσκ της Ρωσίας. Βρίσκεται 30 χλμ. από τα κινεζικά σύνορα, στη συμβολή των ποταμών Αμούρ και Ουσσούρι, περίπου 800 χλμ. βορείως του Βλαδιβοστόκ. Είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της ρωσικής Άπω Ανατολής, μετά το Βλαδιβοστόκ. Έχει 577.441 κατοίκους σύμφωνα με την απογραφή του 2010.

Η πόλη αποτελεί μία ευχάριστη έκπληξη αφού μπορεί να υπερηφανεύεται για την ονειρεμένη περιοχή δίπλα στο ποτάμι, τις μεγάλες λεωφόρους με τα όμορφα από την τσαρική εποχή κτίρια, αλλά και την έντονη νυχτερινή ζωή. Σε αντίθεση με άλλες πόλεις η περιοχή δίπλα στο ποτάμι αναπτύχθηκε για το δήμο. Έτσι υπάρχουν πεζόδρομοι, όπου οι κάτοικοι εξασκούν αυτό που κάνουν περισσότερο, όπως και πάρκα και μνημεία.

Βλαδιβοστόκ

Ο «Άρχοντας της Ανατολής», όπως ερμηνεύεται ετυμολογικά το Βλαδιβοστόκ,

εμφανίστηκε στον χάρτη της περιοχής Far East μόλις το 1860. Ο κυβερνήτης της Ανατολικής Σιβηρίας Nikolay Muravyov-Amursky ίδρυσε τότε στη νότια άκρη της ομώνυμης χερσονήσου μια στρατιωτική βάση, ικανοποιώντας την επιθυμία της Ρωσίας για έξοδο στον Ειρηνικό. Ομως, στα πρώτα χρόνια της ζωής του, ο «Αρχοντας της Ανατολής», περικυκλωμένος από τις δυο «τίγρεις» της Απω Ανατολής (Κίνα και Ιαπωνία), χρειάστηκε να πολεμήσει αρκετές φορές σκληρά για να «επιβιώσει» - και τελικά τα κατάφερε.

Μέσα στα επόμενα 25 χρόνια, το Βλαδιβοστόκ οχυρώθηκε αποτελεσματικά απέναντι σε Κινέζους και Ιάπωνες, ενώ το 1871 συνδέθηκε τηλεγραφικά με τη Σαγκάη και το Ναγκασάκι. Τεράστια ώθηση στην οικονομία της πόλης έδωσε, ωστόσο, η ολοκλήρωση του Υπερσιβηρικού σιδηροδρόμου, που ένωσε το Βλαδιβοστόκ με τη Μόσχα και την Ευρώπη.

Η πόλη-λιμάνι της Ανατολικής Σιβηρίας, κτισμένη αμφιθεατρικά πάνω σε λόφους, κατά μήκος των ακτών του στενόμακρου κόλπου Ζολοτόι Ρόγκ, γρήγορα εξελίχθηκε σ' ένα διαμετακομιστικό κέντρο με πρωταγωνιστικό ρόλο στα δρώμενα της περιοχής.

Πριν από την Οκτωβριανή Επανάσταση, το Βλαδιβοστόκ απολάμβανε τις ελευθερίες του καθεστώτος των ελεύθερων λιμανιών και δεν αποτελούσε μέρος του τελωνειακού εδάφους της Ρωσίας – προνόμια που καταργήθηκαν όμως οριστικά μετά την κατάληψη της πόλης από τον Κόκκινο Στρατό το 1922. Στις επόμενες δεκαετίες, το Βλαδιβοστόκ έγινε το μεγαλύτερο ρωσικό λιμάνι στην Απω Ανατολή και απέκτησε μεγάλη στρατιωτική σημασία καθώς ήταν η κύρια βάση του Σοβιετικού Στόλου στον Ειρηνικό.

Η πιο παράδοξη περίοδος που γνώρισε το Βλαδιβοστόκ στην σύντομη ιστορική πορεία του ήταν το χρονικό διάστημα 1956-1991, όταν η πόλη έγινε η κύρια βάση του Σοβιετικού Ναυτικού. Για 35 χρόνια το Βλαδιβοστόκ αποτέλεσε μια κλειστή, αυστηρά απρόσιτη περιοχή για όλους τους ξένους ταξιδιώτες - ακόμα και οι Ρώσοι υπήκοοι αντιμετώπιζαν ποικίλα προβλήματα στην προσέγγιση της πόλης. Οι τοπικές στρατιωτικές βιομηχανίες, αλλά κυρίως η παρουσία του πυρηνικού οπλοστασίου του σοβιετικού στόλου, ήταν

οι αιτίες για την πολύχρονη απομόνωση του Βλαδιβοστόκ από τον έξω κόσμο.

Η πόλη φιλοξένησε τη Σύνοδο Κορυφής το 1974, κατά την οποία ο Λεονίντ Μπρέζνιεφ και ο Τζέραλντ Φορντ συζήτησαν για τον περιορισμό των στρατιωτικών εξοπλισμών.

Το «κλειστό» Βλαδιβοστόκ άνοιξε ξανά τις πύλες του στους ξένους επισκέπτες το 1992 (μετά τη διάλυση της Ε.Σ.Σ.Δ.), ενώ το 2012 διεξήχθη εδώ η 24η Σύνοδος Κορυφής των χωρών του APEC.

Ζώντας στη δική του διάσταση του χρόνου, το Βλαδιβοστόκ δεν μοιάζει με καμία άλλη πόλη της Ρωσίας. Η τεράστια γεωγραφική απόσταση από τη μητροπολιτική Μόσχα, η γειτνίαση με την Κίνα και την Ιαπωνία και ο ανοιχτός ορίζοντας του ωκεανού ευνόησαν τη δημιουργία μιας χαλαρότερης αστικής νοοτροπίας, σε σχέση πάντα με τις υπόλοιπες ρωσικές πόλεις της ενδοχώρας.

Τα πάντα στο Βλαδιβοστόκ, ακόμα και όσα δεν σχετίζονται άμεσα με τη θάλασσα, την έχουν ως φόντο και σημείο αναφοράς.

Ο κόλπος της πόλης (είναι το πιο πολυφωτογραφημένο θαλασσινό τοπίο της), χάρη στην ομοιότητα του σχήματός του μ' εκείνον του κόλπου της Κωνσταντινούπολης, έχει πάρει το όνομα Ζολοτόι Ρογκ (Χρυσό Κέρας), ενώ ο πορθμός που χωρίζει το ηπειρωτικό Βλαδιβοστόκ από το νησί Russky έχει ονομαστεί «Ανατολικός Βόσπορος».

Ο κεντρικός σιδηροδρομικός σταθμός, όπου καταλήγει μετά το μεγάλο του ταξίδι ο Υπερσιβηρικός, λογίζεται ως το αρχιτεκτονικό κόσμημα της πόλης. Οι τοιχογραφίες που κοσμούν την κεντρική αίθουσα εισιτηρίων είναι πραγματικά έργα τέχνης, ενώ σύμφωνα με την ταμπέλα που υπάρχει στην πλατφόρμα του σταθμού, η απόσταση από τη Μόσχα μέχρι το Βλαδιβοστόκ, με τον Υπερσιβηρικό σιδηρόδρομο, είναι 9.288 χλμ. Στην πλατεία μπροστά από τον σιδηροδρομικό σταθμό βρίσκεται το άγαλμα του Λένιν και περιμετρικά της πλατείας λειτουργεί μια υπαίθρια αγορά φρούτων, τροφίμων και λαχανικών.

Οι σινεφίλ μπορούν να δουν το σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε ο διάσημος ηθοποιός Γιούλι Μπορίσοβιτς Μπρίνερ, γνωστότερος ως Γιούλ Μπρίνερ (βρίσκεται στην οδό Ulitsa Aleutskaya 15, κοντά στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό).

Η λεωφόρος Svetlanskaya, η βασικότερη οδική αρτηρία στο κέντρο του Βλαδιβοστόκ, προσφέρει θέα στο λιμάνι και γρήγορη πρόσβαση σ' έναν αξιόλογο αριθμό ιστορικών κτιρίων και μνημείων της πόλης.

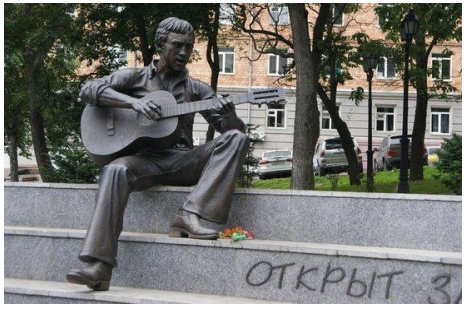
Στο κέντρο της πλατείας Bortsov Revolutsy φωτογραφίστε το εντυπωσιακό άγαλμα, αφιερωμένο σε όλους τους Ρώσους στρατιώτες που έπεσαν για την υπεράσπιση της Ανατολικής Σιβηρίας. Στα δυτικά της πλατείας ξεχωρίζει το τεράστιο μονολιθικό κτίριο Bely Dom (White House), που στεγάζει κυβερνητικές και δημόσιες υπηρεσίες.

Σε μικρή απόσταση ανατολικά της πλατείας Bortsov Revolutsy, στον χώρο της προβλήτας Kora-belnaya nab, ένα παροπλισμένο πράσινο-γκρι υποβρύχιο S-56 του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου που λειτουργεί ως μουσείο κλέβει τις εντυπώσεις.

Το πράσινο-γκρι υποβρύχιο S-56 έλαβε μέρος στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και βύθισε 10 εχθρικά πλοία.

Απέναντι βρίσκεται το άγαλμα του Βισότσκι. Ο Βλαντίμιρ Βισότσκι (25 Ιανουαρίου, 1938 – 25 Ιουλίου 1980) ήταν Ρώσος ηθοποιός του κινηματογράφου, ποιητής, και μουσικός. Γιος στρατιωτικού, γεννήθηκε στη Μόσχα. Το 1969 παντρεύτηκε με την Γαλλίδα και επίσης ηθοποιό, Μαρίνα Βλαντή. Ο αστεροειδής 2374 Βλαντβισότσκι (2374 Vladvysotskij) πήρε το όνομά του από τον μουσικό αυτό.

Λίγα βήματα πιο μακριά δείτε την ανακαινισμένη αψίδα Trium-phal Arch, που κατασκευάστηκε από τον Τσάρο Νικόλαο Β΄ το 1902.

Ο Σοβιετικός ηγέτης Νικίτα Χρουστσόφ, επιστρέφοντας μετά μια επίσκεψή του στις ΗΠΑ (1959), σταμάτησε στο Βλαδιβοστόκ, όπου αποφάσισε να μετατρέψει την κλειστή τότε πόλη-λιμάνι σ' ένα «σοβιετικό Σαν Φρανσίσκο». Ο ίδιος φρόντισε να αδελφοποιήσει το Βλαδιβοστόκ με το Σαν Φρανσίσκο, ενώ εξήγγειλε και μια σειρά έργων υποδομών για την ταχεία ανάπτυξη της πόλης.

Ανάμεσα στα έργα του Χρουστσόφ ήταν και το τελεφερίκ της πόλης (Funicular), που κατασκευάστηκε το 1962 και λειτουργεί μέχρι σήμερα. Η διαδρομή του είναι 183 μ. και τα βαγόνια του διανύουν την απόσταση σε λιγότερο από δύο λεπτά.

Το υψηλότερο σημείο στο κέντρο της πόλης είναι ο λόφος Kholo-dilnik (217 μ.), που αναφέρεται από τους ντόπιους κι ως «Αετοφωλιά του Βλαδιβοστόκ». Στην κορυφή του λόφου σας περιμένει ένα παρατηρητήριο με αποκαλυπτική θέα στην πόλη και στον κόλπο Ζολοτόι Ρογκ. Το υπέροχο πανόραμα του Βλαδιβοστόκ μοιράζονται μαζί με τους επισκέπτες και οι δυο ιεραπόστολοι Κύριλλος και Μεθόδιος – το άγαλμά τους βρίσκεται εδώ.

Στα υπόλοιπα αξιοθέατα περιλαμβάνονται η Αίθουσα Τέχνης «Primorsky Art Gallery», το Ωκεανολογικό Ενυδρείο, το Μουσείο Πολέμου «Museum of the Battle Fame» και το εθνολογικό μουσείο «Arsenev Regional Museum».

Στην παράκτια ζώνη Sporti-vnaya Harbour, κιόσκια με πρόχειρο φαγητό και παγωτά, πάρκα, μπιραρίες, μπαρ και εστιατόρια ψυχαγωγούν και χαλαρώνουν τους κατοίκους της πόλης, κυρίως κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Θεωρείται η κατεξοχήν τουριστική περιοχή του Βλαδιβοστόκ και είναι από τα πιο καλαίσθητα και σύγχρονα σημεία της πόλης.

Ταξίδι στο Βλαδιβοστόκ

Ποίημα του Ορέστη Λάσκου

Θερμοκρασία 60 υπό το μηδέν
και το εισιτήριο προς το Βλαδιβοστόκ στην τσέπη.
Κι' απόξω, εξισωμένη με το άπειρον
η παγωμένη στέππη.

Δεν είμαι μόνος. Ένας άνθρωπος παράξενος αντίκρυ μου
μου εξάπτει το ενδιαφέρον σε σημείον μέγα.
Κι ενόσω τούχα δώσει σημασίαν "ά λ φ α" στην αρχή,
τώρα, δεν ξέρω πώς, λαμβάνει σημασίαν "ω μ έ γ α".

Και το εισιτήριο προς το Βλαδιβοστόκ στην τσέπη μου.
Α! Το Βλαδιβοστόκ! Ω! ας ήτανε ποτέ να μην υπήρχεν εδώ κάτω.
Κι όμως, είν' ο σκοπός του ταξιδιού μου αλλοίμονο,
το τέρμα… που δεν έχει παρακάτω.

Κι όμως, το νοσταλγούσα κάποτες το τέρμ' αυτό.
Μα τώρα… Τώρα τίποτα. Μονάχα η παγωμένη γύρω στέππη,
κι' ο αμίλητος κι' ακίνητος συνταξιδιώτης μου
που, σαν μετουσιωμένο σύμβολο, με βλέπει.

Κι όσο και πάει… σιμώνει το Βλαδιβοστόκ.
Και τότε… τι θα γίνει; Θα ξαναγυρίσω πάλε;
Δεν το πιστεύω. Μα θαρρώ της φάρσας ή του δράματος
πως πλησιάζει οσονούπω το "φ ι ν ά λ ε".

Ωραίο πιστόλι ετούτο μα την πίστη μου
κι είν' εντελώς καινούργιο και γεμάτο.
Κι όπου και νάναι θα φανεί και το Βλαδιβοστόκ,
το τ έ ρ μ α… που δεν έχει π α ρ α κ ά τ ω.

Μογγολία
Монгол улс

Μογγολία

Η Μογγολία είχε την ατυχία να βρίσκεται γεωγραφικά ανάμεσα σε δύο γίγαντες. Ο κινέζικος δράκος έκαψε και η ρώσικη αρκούδα διέλυσε ό,τι είχε απομείνει από την περίφημη αυτοκρατορία του πολέμαρχου Τζένγκις Χαν.

Όσο κι αν φαίνεται απίθανο, μια χούφτα άνθρωποι, σκληραγωγημένοι και συνάμα υπέροχοι πολεμιστές, κατέβηκαν από τις στέπες της Μογγολίας καβάλα στα άλογά τους, για να σπείρουν τον τρόμο και τελικά να κυριαρχήσουν από την Κίνα μέχρι και τη σημερινή Πολωνία. Το 12ο αιώνα μ.Χ., ο Κύριος του Ουρανού -όπως αποκαλείται από το λαό του ο Τζένγκις Χαν- δημιούργησε το μεγαλύτερο βασίλειο του κόσμου και κατέλαβε με τις στρατιές του σχεδόν τον μισό από τον τότε γνωστό κόσμο. Ο μεγάλος Μογγόλος ηγέτης πέθανε το 1227 κι από τότε ο λαός του τιμωρείται αλύπητα για την υπεροπτική του συμπεριφορά. Οι αλύγιστοι Μογγόλοι νομάδες έπεσαν στα χέρια, πρώτα των Κινέζων και μετά των Ρώσων. Τόσο οι μεν όσο και οι δε φρόντισαν στο πέρασμά τους να καταστρέψουν τα πάντα και, κυρίως, ό,τι είχε σχέση με την ιστορία του μογγολικού έθνους. Οι Μογγόλοι έπρεπε να πειστούν ότι είναι ένα ασήμαντο κι οπισθοδρομικό έθνος· ένα έθνος που οι μεγάλες δυνάμεις αποφάσισαν να εκπολιτίσουν.

Σήμερα, ο λαός ελάχιστα γνωρίζει για τον Ταμερλάνο και τον Τζένγκις Χαν. Αντίθετα, γνωρίζει σχεδόν τα πάντα για τον Λένιν και τον Μάο. Οι Ρώσοι, μέχρι και τη στιγμή που αποχώρησαν από τη Μογγολία, τη δεκαετία του '90, φρόντισαν να εξαφανίσουν περγαμηνές, χειρόγραφα, βιβλία, αντικείμενα τέχνης, οικοδομήματα και ιστορικά τεκμήρια της μογγολικής ιστορίας. Η βουδιστική θρησκεία απαγορεύτηκε, όπως επίσης η μογγολική γλώσσα και η λατρεία του Σαμανισμού, που ήταν ευρέως διαδεδομένη στις αχανείς στέπες της μογγολικής επαρχίας.

Όσο για το τι άφησαν οι Ρώσοι στη χώρα; Ένα πανάρχαιο σύστημα θέρμανσης, τη μαφία και τη γραφειοκρατία.

Σήμερα, ένα κομμάτι της χώρας προσπαθεί σιγά σιγά να εκσυγχρονιστεί, ενώ ο λαός προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στο χτες, το σήμερα και το αύριο.

Ουλάν Μπατόρ

Το Ουλάν Μπατόρ (Ulaanbaatar) είχε διάφορα ονόματα κατά τη διάρκεια της ιστορίας του. Από το 1639, οπότε ιδρύθηκε, μέχρι το 1706 ήταν γνωστό σαν Ούργκα (Örgöö), από το 1706 - 1911 ονομαζόταν Ιχ Χιούρεε ή απλώς Χιούρεε (Μογγολικά:Ikh = μεγάλος, Khüree = κατασκήνωση). Όταν η πόλη έγινε πρωτεύουσα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Μογγολίας, μετονομάστηκε σε Ουλάν Μπατόρ («κόκκινος ήρωας»), προς τιμήν

του εθνικού ήρωα της χώρας Νταμντίν Σιουχμπαατάρ, οι πολεμιστές του οποίου απελευθέρωσαν τη Μογγολία από την Κινέζικη κατοχή με τη βοήθεια του κόκκινου στρατού.

Αν και οι περισσότερες ασιατικές πρωτεύουσες έχουν μια μοναδική ανατολίτικη αίσθηση που προσελκύει και γοητεύει τους ξένους, το Ουλάν Μπατόρ απέχει πολύ από το εξωτικό. Η πρωτεύουσα της Μογγολίας –και η πιο κρύα πρωτεύουσα του κόσμου- χαρακτηρίζεται από αρχιτεκτονική σοβιετικού τύπου, καθώς το κέντρο της πόλης σχεδιάστηκε υπό την εποπτεία της ΕΣΣΔ. Το αποτέλεσμα; μονοτονία, γκρι χρώμα και άσχημες, πολυώροφες πολυκατοικίες, που αντικατέστησαν παλιά, παραδοσιακά κτήρια yurt. Σήμερα, η πόλη είναι ένα παράξενο και χαοτικό μίγμα μογγολικών παλαιών κτηρίων, σοβιετικής πολεοδομίας και μερικών σύγχρονων κατασκευών.

Το Ουλάν Μπατόρ είναι χτισμένο σε υψόμετρο 1.350 μέτρα. Βρίσκεται στους πρόποδες του βουνού Μπογκντ Χαν Ούουλ, κοντά στον ποταμό Τούουλ. Το Ουλάν Μπατόρ λόγω της θέσης του - σχετικά σε βόρειο παράλληλο, σε ψηλό υψόμετρο και εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από την κοντινότερη ακτή - είναι η πιο κρύα πρωτεύουσα του κόσμου, με σύντομα θερμά καλοκαίρια και μακρείς πολύ ψυχρούς και ξηρούς χειμώνες.

Μονή Gandantegchinlen

Στις αρχές του 19ου αιώνα στο Ουλάν Μπατόρ (τότε ονομαζόταν Ούργκα), υπήρχαν υπήρχαν πάνω από 100 ναοί και μοναστήρια που εξυπηρετούσαν τους 50.000 κατοίκους της πόλης. Πολλοί λίγοι από αυτούς κατάφεραν να επιβιώσουν, μετά από τις θρησκευτικές εκκαθαρίσεις του 1937, όταν η Σταλινική κυβέρνηση ήρθε στην εξουσία. Από το 1990 και μετά ξεκίνησαν και πάλι οι Μογγόλοι να μπορούν να εξασκούν το Βουδισμό.

Το μοναστήρι αυτό είναι από τα σημαντικότερα της χώρας και ένας σημαντικός τουριστικός προορισμός. Το όνομα του μεταφράζεται ως «το μεγάλο

μέρος της τέλειας χαράς». Χτίστηκε το 1838, όμως το 1937 έπεσε σε μαρασμό. Παρόλα αυτά, αυτό το μοναστήρι άνοιξε και ξενάγησε τον αντιπρόεδρο των Η.Π.Α. το 1944, ο τότε πρωθυπουργός Choibalsan. Σήμερα στη μονή κατοικούν πάνω από 600 μοναχοί.

Καθώς μπαίνει κάποιος από τη νότια είσοδο, οδηγείται, από ένα μονοπάτι προς τα δεξιά, σε μία αυλή με δύο ναούς. Ο βορειότερος από τους δύο είναι ο ναός Ochidara (τον αποκαλούν και Gandan Süm). Εδώ τελούνται οι πιο σημαντικές τελετές. Όπως ακολουθεί κάποιος το μονοπάτι δεξιόστροφα γύρω από αυτό το κτίριο συναντά το άγαλμα του Tsongkhapa (βρίσκεται πίσω από γυαλί), μεγάλου δασκάλου του Θιβετιανού Βουδισμού. Ο διόροφος ναός Didan-Lavran φιλοξένησε το Δαλάι Λάμα τον 13ο το 1904 (μετά τη Βρετανική εισβολή στο Θιβέτ).

Στο τέλος του κεντρικού μονοπατιού φτάνει κανείς στον μαγευτικό λευκό ναό Migjid Janraisig Süm, σημαντικότερο αξιοθέατο του μοναστηριού. Στους τοίχους του, εκατοντάδες εικόνες του Ayush, του Βούδα της μακροζωίας, κοιτάζουν μέσα στο σκοτάδι το εξαιρετικό άγαλμα του Migjid Janraisig. Το πρωτότυπο άγαλμα κατασκευάστηκε μετά από εντολή του 8ου Bogd Khan το 1911, με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να αποκαταστήσει την όραση του που έχασε, λόγω σύφιλλης. Το άγαλμα μεταφέρθηκε το 1937 στη Ρωσία και μάλλον έλιωσε για να γίνει σφαίρες.

Το νέο άγαλμα κατασκευάστηκε το 1996, με δωρεές από την Ιαπωνία και το Νεπάλ. Είναι 26 μέτρα ψηλό και είναι χάλκινο με επικάλυψη χρυσού. Το εσωτερικό του περιέχει 27 τόνους φαρμακευτικών βοτάνων, 334 Σούτρας (κείμενα που περιλαμβάνουν οδηγίες και αφορισμούς πάνω σε πρακτικά ζητήματα, οικονομικά, πολιτικά, οικογενειακά κ.λ.π.), 2 εκατομμύρια προσευχές και ένα ολόκληρο επιπλωμένο Ger!

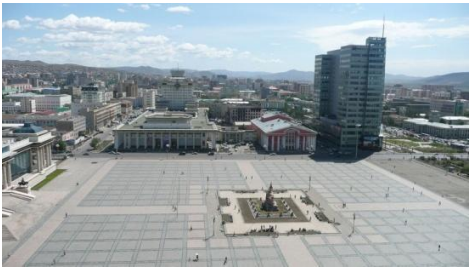
Ανατολικά του ναού βρίσκονται σχολεία εκμάθησης της Βουδιστικής φιλοσοφίας, ενώ το κίτρινο κτίριο είναι αφιερωμένο στην Kalachakra (Βουδιστική θεότητα). Δυτικά του ναού βρίσκεται το Βουδιστικό Πανεπιστήμιο Öndör Gegeen Zanabazar, το οποίο δημιουργήθηκε το 1970 και συνήθως είναι κλειστό για το κοινό.

Πλατεία Τζένγκις Χαν

Η πλατεία Τζένγκις Χαν ήταν (και είναι ακόμη) γνωστή με το όνομα Sükhbaatar. Είναι το κεντρικότερο σημείο της πόλης και το σημερινό της όνομα το πήρε μόλις το 2013, προς τιμή του ιδρυτή της χώρας και μεγάλου πολέμαρχου Τζένγκις Χαν.

Το καθιστό του άγαλμα επιβλέπει την πλατεία όπως και τα αγάλματα των Ögedei Khan και Kublai Khan,στη βόρεια πλευρά,μπροστά από το κυβερνητικό παλάτι. Στο κέντρο της πλατείας βρίσκεται ο έφιππος ανδριάντας του Damdin Sukhbaatar, ένας από τους ηγέτες του 1921

της επανάστασης της Μογγολίας. Το μαυσωλείο του βρισκόταν ακριβώς μπροστά στο κυβερνητικό παλάτι, μέχρι που γκρεμίστηκε το 2005.

Δυτικά της πλατείας βρίσκονται η τράπεζα Ulaanbaatar, το κτίριο Διοίκησης της πόλης, το Χρηματιστήριο, το κτίριο Τηλεπικοινωνιών και το Κεντρικό Ταχυδρομείο.

Ανατολικά βρίσκεται το Μέγαρο Πολιτισμού, το κτίριο της Κρατικής Όπερας και Μπαλέτου και ένας ουρανοξύστης από γυαλί και μέταλλο που κατασκευάστηκε το 2008.

Νότια της πλατείας βρίσκεται το παλιό κτίριο του Λένιν.

Εθνικό Μουσείο της Μογγολίας

Το Εθνικό Μουσείο της Μογγολίας είναι ένα από τα Εθνικά Μουσεία που βρίσκονται στο Ουλάν Μπατόρ. Το πρώτο από αυτά (αυτό της Φυσικής Ιστορίας) δημιουργήθηκε το 1924 και έγινε πρότυπο για τα υπόλοιπα που ακολούθησαν.

Το σημερινό Εθνικό Μουσείο της Μογγολίας είναι η συγχώνευση του Κεντρικού Εθνικού Μουσείου και του Μουσείου της Επανάστασης το 1991, και θεωρείται το σημαντικότερο μουσείο της Μογγολίας.

Το μουσείο περιλαμβάνει εκθέματα που καλύπτουν την προϊστορία, την εποχή πριν αλλά και κατά τη διάρκεια της Μογγολικής Αυτοκρατορίας, όπως και την εποχή που η Μογγολία ήταν υπό την Κινεζική κατοχή. Επίσης παρουσιάζονται εθνογραφικά και παραδοσιακά εκθέματα, όπως και εκθέματα που αναφέρονται στην ιστορία του 20ου αιώνα.

Στον 1ο όροφο υπάρχουν εκθέματα της Λίθινης εποχής, όπως πέτρινα γλυπτά ζώων και ταφικά μνημεία, όπως και ο θησαυρός χρυσού (που περιλαμβάνει και μία χρυσή τιάρα), που βρέθηκε το 2001 από αρχαιολόγους στην περιοχή Övörkhangai.

Στο 2ο όροφο στεγάζεται η συλλογή παραδοσιακών στολών και κοσμημάτων από διάφορες φυλές και εθνότητες της χώρας. Ενδιαφέρον έχουν τα περίτεχνα ασημικά της μειονότητας Dariganga, αλλά

και τα εντυπωσιακά καπέλα της φυλής Khalkh. Μερικές από τις φορεσιές είναι στολισμένες με ασήμι βάρους 25 κιλών!

Στον 3ο όροφο υπάρχουν εκθέματα της εποχής της επέλασης των Μογγόλων, όπως μία πανοπλία του 12ου αιώνα, αλλά και η αλληλογραφία του Αυτοκράτορα Guyuk Khaan (εγγονού του Τζένγκις Χαν) με τον Πάπα Ινοκέντιο τον 4ο, γραμμένη στα λατινικά και περσικά με ημερομηνία 13 Νοεμβρίου 1246 και με τη σφραγίδα του Αυτοκράτορα.

Στον ίδιο όροφο υπάρχουν επίσης ένα επιπλωμένο Ger (παραδοσιακή σκηνή των Μογγόλων), εργαλεία, σέλες αλλά και μουσικά όργανα. Στο τμήμα που αφορά την ιστορία του 20ου αιώνα υπάρχει το διάσημο κούφιο μαστίγιο αλόγου του Sükhbaatar, μέσα στο οποίο είχε κρύψει μία επιστολή που γράφτηκε το 1920 από τον Bogd Khan, όπου ζητούσε τη βοήθεια του Κόκκινου Στρατού. Η τελευταία αίθουσα περιλαμβάνει εκθέματα της πρόσφατης ιστορίας και της Επανάστασης του 1990.

Τα περισσότερα εκθέματα έχουν επεξηγηματικές ετικέτες και στα Αγγλικά.

Μουσείο Καλών Τεχνών Zanabazar

Το μουσείο αυτό διαθέτει μία υπέροχη συλλογή από πίνακες ζωγραφικής και γλυπτά, συμπεριλαμβανομένων πολλών έργων του γλύπτη και καλλιτέχνη Zanabazar.

Ο Zanabazar θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους Αναγεννησιακούς καλλιτέχνες της Ασίας. Γεννήθηκε το 1635 και στα 14 χρόνια του πήγε στο Θιβέτ, όπου μελέτησε το Βουδισμό με δάσκαλο τον Δαλάι Λάμα. Έγινε ο πρώτος Τζεμπτσουντάμπα Χουτουγκτού (πνευματικός ηγέτης του Θιβετιανού Βουδισμού για τους Khalkha Μογγόλους της έξω Μογγολίας) Όταν γύρισε πίσω ξεκίνησε τη Μογγολική καλλιτεχνική Αναγέννηση. Ανακάλυψε το αλφάβητο Soyombo, το οποίο χρησιμοποιήθηκε για την εξάπλωση του Βουδισμού στη Μογγολία, ασχολήθηκε με την ιατρική, την αστρονομία, τη μουσική και πολλά άλλα. Πέθανε το 1723 στο Πεκίνο και ενταφιάστηκε σε μία στούπα στα βόρεια της Μογγολίας.

Στο μουσείο μπορεί να δει κανείς θρησκευτικά εκθέματα και αγάλματα του Βούδα, μοναδικά στο είδος τους στη Μογγολία. Η δεύτερη αίθουσα περιέχει γλυπτά του καλλιτέχνη, μάσκες τσαμ (τις φορούν οι μοναχοί κατά τη διάρκεια τελετών), αλλά και έργα του διάσημου καλλιτέχνη B Sharav, που απεικονίζουν πτυχές της νομαδικής ζωής.

Αριστερά της εισόδου του κτιρίου υπάρχουν έργα τέχνης της εποχής του Χαλκού.

Μουσείο ναού Choijin Lama

Το μουσείο αυτό είναι ένας κρυμμένος θησαυρός αρχιτεκτονικής και ιστορίας στο κέντρο της πόλης. Εδώ έζησε ο Luvsan Haidav Choijin Lama (Choijin είναι επίτιμος τίτλος μοναχών), αδερφός του κυβερνήτη Bogd Khan.

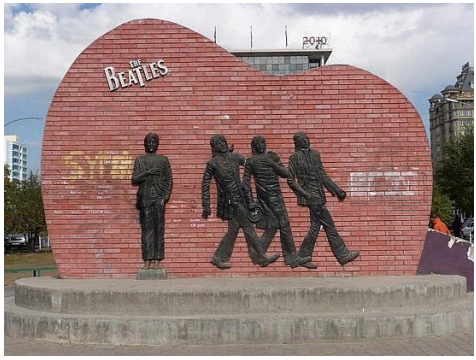
Αυτό το σύμπλεγμα 5 ναών κατασκευάστηκε το 1908 και έκλεισε το 1938 όταν η Σταλινική κυβέρνηση το μετέτρεψε σε μουσείο. Παρά το γεγονός ότι το 1990 επανήλθε η θρησκευτική ελευθερία στη Μογγολία, δεν επανήλθε ο χώρος ως τόπος λατρείας.

Ο πρώτος ναός μετά την είσοδο είναι του Maharaja Süm. Μέσα στο ναό βρίσκονται αγάλματα του Βούδα, του Choijin Lama αλλά και του Baltung Choimba (δασκάλου του Bogd Khan), του οποίου τα λείψανα βρίσκονται μέσα στο άγαλμα. Υπάρχουν επίσης μερικές από τις ωραιότερες μάσκες τσαμ που μπορεί να δει κανείς στη χώρα. Μέσα στο παρεκκλήσι, δίπλα από την κύρια αίθουσα, βρίσκονται ο θρόνος και ένα υπέροχο άγαλμα yab-yum (μυστικιστική ένωση αρσενικού και θηλυκού).

Οι άλλοι ναοί είναι του Zuu Süm (αφιερωμένος στον Sakyamuni), του Yadam Süm (περιέχονται ξύλινα και χάλκινα αγάλματα θεών, μερικά από τα οποία είναι του Zanabazar), του Amgalan Süm (περιέχεται μία αυτοπροσωπογραφία του Zanabazar) και μία μικρή στούπα που την έφερε ο Zanabazar από το Θιβέτ.

Πλατεία των Beatles

Η πλατεία αυτή ονομάστηκε ανεπίσημα από τους κατοίκους έτσι όταν ένα μνημείο των 4 σκαθαριών τοποθετήθηκε στο βόρειο μέρος της. Το άγαλμα δείχνει τον John, Paul, George και Ringo από τη μία πλευρά και ένα νεαρό άνδρα που κάθεται σε μία σκάλα και γρατζουνάει μία κιθάρα από την άλλη. Το μνημείο αυτό έγινε για να θυμίζει τη δεκαετία του 1970 όταν έφηβοι συγκεντρωνόταν και άκουγαν τη τραγούδια των Beatles από λαθραίους δίσκους που ερχόταν από την Αμερική και την Ευρώπη.

Το άγαλμα του Τζένγκις Χαν

Μπορεί για τον έξω κόσμο ο Τζένγκις Χαν να θεωρείται ένας αιμοβόρος κατακτητής, στη Μογγολία όμως είναι ένας εθνικός ήρωας, μια αγαπητή προσωπικότητα και αναγνωρίζεται ως ο πατέρας του μογγολικού έθνους.

Ίδρυσε τη μεγαλύτερη αυτοκρατορία στον κόσμο, την Αυτοκρατορία των Μογγόλων, ενώνοντας τις φυλές που μάχονταν μεταξύ τους και κατέκτησε το μισό γνωστό κόσμο κατά τον 13ο αιώνα φτάνοντας μέχρι το Πεκίνο και τη σημερινή Ρωσία με αποτέλεσμα το θάνατο σαράντα εκατομμυρίων ανθρώπων. Η Μογγολική Αυτοκρατορία στο απόγειό της κάλυπτε περίπου το 1/5 της Γης και ο πληθυσμός της έφτανε τα εκατό εκατομμύρια ανθρώπους.

Παρά το αιματοκύλισμα και τους συνεχείς πολέμους, ο Τζένκις Χαν που το όνομά του σημαίνει Μεγάλος Άρχοντας, συνέβαλε αποφασιστικά στον πολιτισμό και το εμπόριο αναβιώνοντας το Δρόμο του Μεταξιού, το δρόμο που ακολουθούσαν τα καραβάνια από την Κίνα προς την Ευρώπη φορτωμένα με πολύτιμα μεταξωτά υφάσματα.

Το 2008 στην όχθη του ποταμού Τούουλ, 54 χλμ ανατολικά από την πρωτεύουσα της Μογγολίας Ουλάν Μπατόρ, στήθηκε ένα γιγαντιαίο άγαλμα του Τζένγκις Χαν. Το άγαλμα έχει ύψος 40 μέτρα ύψος και αναπαριστά τον Τζένγκις Χαν έφιππο να κρατά ένα σπαθί. Το άγαλμα είναι τυλιγμένο με 250 τόνους αστραφτερό ανοξείδωτο χάλυβα. Το άγαλμα βρίσκεται στην κορυφή του κέντρου επισκεπτών, ενός κτιρίου που χρησιμεύει σαν βάση και έχει 10 μέτρα ύψος, με περιστύλιο που αποτελείται από 36 στήλες που αντιπροσωπεύουν τις 36 περιφέρειες που συνένωσε ο Τζένγκις Χαν.

Μέσα από το διώροφο κτίριο της βάσης του αγάλματος, οι επισκέπτες μπορούν να ανέβουν στο εκθεσιακό χώρο στο πίσω μέρος του αλόγου και στη συνέχεια προς το κεφάλι του αλόγου και το πίσω μέρος του λαιμού του, από όπου μπορούν να απολαύσουν την εξαιρετική πανοραμική θέα σε όλη την γύρω περιοχή. Το άγαλμα του Τζένγκις Χαν είναι σήμερα το μεγαλύτερο έφιππο άγαλμα στον κόσμο.

Εθνικό Πάρκο Terelj

Το Εθνικό Πάρκο Terelj βρίσκεται 55 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της πρωτεύουσας, στα 1600 μέτρα υψόμετρο, όπου ο αέρας είναι δροσερός και το

αλπικό τοπίο εξαιρετικό. Εδώ έρχονται πολλοί πρωτευουσιάνοι τα Σαββατοκύριακα για να ξεφύγουν από το θόρυβο της πόλης. Το πάρκο άρχισε να αναπτύσσεται τουριστικά από το 1964. Σήμερα είναι ιδανικό για περπάτημα, αναρρίχηση, κολύμπι (στα παγωμένα νερά λιμνών και ποταμιών), ράφτινγκ, ιππασία και άλλα σπορ και δραστηριότητες.

Το χωριό Terejl βρίσκεται 27 χιλιόμετρα από την είσοδο του πάρκου, στο τέλος ενός ασφάλτινου δρόμου. Είναι δίπλα στο ποτάμι, έχει μαγαζάκια, κατασκήνωση με Ger και 2-3 ξενοδοχεία.

Ενδιαφέρον έχουν 2 σχηματισμοί βράχων, «Η πέτρα της χελώνας», 10 χιλιόμετρα νότια του χωριού και ο «Ο γέρος που διαβάζει ένα βιβλίο», νότια και αριστερά φεύγοντας από το χωριό. Γύρω από την πέτρα της χελώνας νοικιάζουν άλογα για βόλτα στην περιοχή. 3 χιλιόμετρα βορειότερα, στο βουνό, βρίσκεται το Aryapala Initiation & Meditation Centre, με θέα την περιοχή. Στον καινούργιο ναό στην κορυφή μπορεί να ακούσει κάποιος τις ψαλμωδίες των μοναχών.

Το μνημείο Zaisan

Το μνημείο Zaisan ανεγέρθηκε στην κορυφή ενός λόφου στο νότιο τμήμα της Ουλάν Μπατόρ από την πρώην Σοβιετική Ένωση για να τιμήσει τους νεκρούς στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Από εδώ η θέα είναι εξαιρετική, όπου φαίνεται όλη η πόλη και οι λόφοι γύρω από αυτήν.

Η έρημος Γκόμπι

Η έρημος Γκόμπι εκτείνεται σε μήκος 1.609 χιλιομέτρων από την Ανατολή προς τη Δύση και έχει πλάτος 966 χιλιομέτρων από Βορρά προς Νότο, στη νοτιοανατολική Μογγολία και τη βόρεια Κίνα, κάτι που την κατατάσσει ως την πέμπτη μεγαλύτερη έρημο στη Γη και τη μεγαλύτερη στην Ασία. Είναι η πιο βόρεια έρημος στον κόσμο, με υψόμετρο από 900 ως 1.525 μέτρα.

Η έρημος είναι αποτέλεσμα της σκιάς που δημιουργούν τα Ιμαλάια στις υγρές και αέριες μάζες που έρχονται από τον Ινδικό Ωκεανό στην περιοχή. Καλύπτεται κυρίως από βράχους και λιγότερο από άμμο και

μορφολογικά είναι ένα αχανές υψίπεδο σε υψόμετρο 800 έως 1000 μέτρων, με λίγα υψώματα.

Δεν είναι τόσο άνυδρη όσο η Σαχάρα, αλλά οι βροχές είναι σπανιότατες και οι μεταβολές θερμοκρασίας πολύ μεγάλες. Διαθέτει πολλές λίμνες από τις οποίες οι περισσότερες είναι μικρές και αλμυρές. Κατοικείται κυρίως από Μογγόλους νομάδες, που ο αριθμός τους δεν ξεπερνά τις 10.000.

Η έρημος του Γκόμπι διασχίζεται από σιδηροδρομική γραμμή που ενώνει το κινεζικό δίκτυο με τον Υπερσιβηρικό και συνδέει το Σάιν Σαντ και το Ουλάν Ματόρ. Πρώτος Ευρωπαίος που επισκέφτηκε την έρημο Γκόμπι ήταν ο Βενετός εξερευνητής Μάρκο Πόλο.

Sainshand

Η πόλη αποτελείται από δύο περιοχές. Την περιοχή γύρω από το σταθμό και 2 χιλιόμετρα ανατολικότερα την κυρίως πόλη. Το γεγονός ότι βρίσκεται πάνω στο δρόμο του σιδηροδρόμου, της έδωσε μία κάποια οικονομική άνθηση.

30 χιλιόμετρα νότια της πόλης, περίπου 1 ώρα οδήγηση με το αυτοκίνητο βρίσκεται το Βουδιστικό μοναστήρι Khamaryn Khiid. Αριστερά από το μοναστήρι, υπάρχει ένα μονοπάτι που οδηγεί μετά από 2 χιλιόμετρα σε μία καμπάνα. Χτυπώντας την κάποιος 3 φορές ειδοποιεί για την άφιξη του το ενεργειακό αυτό κέντρο που ονομάζεται Σαμπάλα. Το 1853 ο Danzan Ravjaa ανήγγειλε στους ντόπιους ότι θα πεθάνει μετά από 3 χρόνια, όμως θα μπορούσαν να έρχονται για πάντα σ' αυτό το μέρος για να συναντούν το πνεύμα του. Πραγματικά μετά από 3 χρόνια πέθανε και από τότε το μέρος είναι ιερό, ενώ τοποθετήθηκε και ένα oovoo (κάτι σαν τοτέμ).

Η Σαμπάλα περιβάλλεται από 108 στούπες (ιερός αριθμός κατά το Βουδισμό), ενώ κάθε 10 Σεπτεμβρίου γίνεται εδώ πανηγύρι. Υπάρχουν αρκετές τελετουργίες που μπορεί να τελέσει κάποιος όταν έρχεται στο ιερό μέρος της Σαμπάλα.

- Μπορεί να γράψει μία κακή σκέψη στο χαρτί και να το κρύψει στους βράχους που βρίσκονται αριστερά.
- Μπορεί να γράψει μία ευχή, να τη διαβάσει, να ρίξει λίγη βότκα στον αέρα και να ρίξει λίγο ρύζι στις πέτρες που σχηματίζουν ένα κύκλο στο έδαφος.
- Να πάρει ένα λευκό βότσαλο και να το τοποθετήσει μαζί με τα άλλα λευκά βότσαλα φωνάζοντας το επίθετο του.
- Να βγάλει τα παπούτσια του, να ξαπλώσει στο έδαφος και να πάρει κάτι από την ενέργεια αυτού του τόπου.
- Να κάνει τον κύκλο του οοvοο 3 φορές.

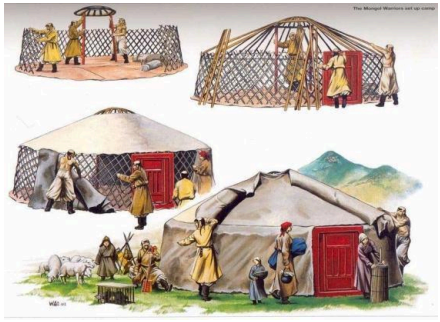

Πριν στη Σαμπάλα και την καμπάνα, υπάρχει ένα τεράστιο γυναικείο στήθος, φτιαγμένο από χώμα και πέτρες, φόρος τιμής στη γυναίκα και ειδικότερα στη μητέρα του Danzan Ravjaa.

Στο λόφο ανατολικά της Σαμπάλα, βρίσκονται 108 κελιά στοχασμού και αυτοσυγκέντρωσης. Στη βάση μίας πέτρινης σκάλας, δεξιά, ένα φυσικό τούνελ μέσα στο βράχο, ονομάζεται γυναικείος κόλπος και όποιος περάσει από μέσα αναγεννιέται.

Γκερ

Το Γκερ ή Γιούρτ (κατά τους Τούρκους) είναι μία στρογγυλή σκηνή που καλύπτεται με δέρματα ή πανιά από μαλλί προβάτου και χρησιμοποιείται ως κατοικία από νομάδες στις στέπες της Κεντρικής Ασίας. Ο σκελετός της αποτελείται από ένα πλέγμα η μπαμπού που χρησιμεύει ως τοίχος, μία πόρτα, ένα στρογγυλό δαχτυλίδι στην κορυφή και δοκάρια που ενώνουν το δαχτυλίδι με τον τοίχο. Η κατασκευή του σκελετού γίνεται με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε να μην χρειάζεται στήριξη το κεντρικό δαχτυλίδι.

Το γκερ είναι σχεδιασμένο έτσι ώστε να μπορεί να γίνεται κομμάτια και να μεταφέρεται με καμήλες ή άλλα ζώα, σε άλλη τοποθεσία. Η κατασκευή από την αρχή ενός γκερ δεν ξεπερνάει τις 2 ώρες.

Πολλά από τα γκερ της Μογγολίας ενσωμάτωσαν ενεργά την Βουδιστική κουλτούρα. Έτσι το στρογγυλό δαχτυλίδι έχει το σχήμα των Dharmachakra. Επίσης τα σχήματα, τα χρώματα, και τα στολίδια

στο ξύλο συμφωνούν με το καλλιτεχνικό ύφος των βουδιστικών μοναστηριών.

Η πόρτα είναι πάντα προς την ανατολή, προσφέροντας στο εσωτερικό περισσότερο ήλιο, αφού η όλη κατασκευή δεν έχει παράθυρα. Η περιοχή των ανδρών είναι στη δυτική ή στην αριστερή μεριά του γκερ, ενώ οι γυναίκες έχουν παραδοσιακά την ανατολική πλευρά. Όταν ένας άνδρας ή μία γυναίκα μπαίνει μέσα στο γκερ, πηγαίνει προς την πλευρά του.

Η τρίτη περιοχή βρίσκεται ακριβώς απέναντι από την πόρτα και είναι εκεί που φυλάνε τα πολύτιμα αντικείμενα, καθώς και ένα βουδιστικό φυλαχτό. Πολλές οικογένειες κρατάνε εκεί και ένα φωτογραφικό κολάζ συγγενών και φίλων. Συνήθως οι επισκέπτες καλούνται να καθίσουν στην τρίτη αυτή περιοχή, που ονομάζεται khomer.

Στο κέντρο του γκερ υπάρχει συνήθως η φωτιά και ο χώρος που μαγειρεύουν.

Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας

中华人民共和国

Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας

Η Λαϊκή δημοκρατία της Κίνας είναι χώρα της Ανατολικής Ασίας και η χώρα με το μεγαλύτερο πληθυσμό στον κόσμο, 1.360.720.000 κατοίκους. Η έκτασή της είναι 9.596.961 τ.χλμ.. Πρωτεύουσα της Κίνας είναι το Πεκίνο. Γεωγραφικά είναι η μεγαλύτερη χώρα στην περιοχή της Ανατολικής Ασίας και η τέταρτη μεγαλύτερη στον κόσμο μετά τη Ρωσία, τον Καναδά και τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής.

Στην Κίνα αναπτύχθηκαν ένας από τους παλαιότερους πολιτισμούς του πλανήτη. Η ανθρώπινη παρουσία στην περιοχή από τους παλαιολιθικούς χρόνους μαρτυρείται από ένα πλήθος αρχαιολογικών ευρημάτων.

Κατά τη Νεολιθική εποχή, ο κινεζικός πολιτισμός αναπτύχθηκε γύρω από δύο κέντρα. Στον βορρά, στο οικοσύστημα της περιοχής του Κίτρινου Ποταμού, και στο νότο, σε αυτό της περιοχής του ποταμού Γιανγκτσέ. Λόγω της γεωγραφίας της περιοχής, οι εισβολές γειτονικών λαών ήταν περιορισμένες, δίνοντας αρκετό χρόνο στους τοπικούς πολιτισμούς να αναπτυχθούν σε ήρεμο περιβάλλον.

Με βάση την παράδοση και τους διάφορους μύθους της Κινεζικής Μυθολογίας, στους πρώτους άρχοντες της περιοχής αποδίδονται ένα πλήθος μαγικών ιδιοτήτων και ταυτόχρονα χρεώνονται την επινόηση διαφόρων τεχνών, όπως η γραφή ή η καλλιέργεια της γης. Την αφήγηση της ιστορία της Κίνας ακολουθεί, παραδοσιακά, η δημιουργία της πρώτης δυναστεία, της δυναστείας των Σία. Την πτώση της ακολούθησε η άνοδος της δυναστείας των Σανγκ. Το κράτος το Σανγκ αναπτύχθηκε από τον 16ο αιώνα π.Χ. έως τον 11ο αιώνα π.Χ., αναπτύσσοντας έναν πολιτισμό με τα χαρακτηριστικά των πολιτισμών της Εποχής του Ορείχαλκου, κατά τον οποίο εμφανίζεται και η πρώτη γνωστή μας μορφή του Κινέζικου αλφαβήτου, το οποίο χρησιμοποιούταν για θρησκευτικές τελετές.

Το κράτος των Σανγκ ακολουθεί η άνοδος της δυναστείας των Τσόου (1.050 - 221 π.Χ.). Σε όλους τους τομείς της σύγχρονης επιστήμης υπάρχει σημαντική ανάπτυξη κατ' αυτή την εποχή. Η οργάνωση του κράτους προσομοιάζει σε εκείνη που είχε η Ευρώπη του Μεσαίωνα (φεουδαρχία). Η εποχή χαρακτηρίστηκε από την εμφάνιση των σημαντικότερων σχολών της γηγενής Κινεζικής φιλοσοφίας . Ο Κομφούκιος και οι διάφορες σχολές του Κομφουκιανισμού,

που άφησε τη σφραγίδα του στις κατοπινές εξελίξεις της Κίνας, ο Λάο Τσε και ο Ταοϊσμός, η σχολή των Νομικιστών καθώς και ένα μεγάλο μέρος ανεξάρτητων φιλοσόφων.

Το 221 π.Χ. ένας ηγεμόνας, ο Τσιν Σι Χουάνγκ - Τι, κατάφερε να ενώσει όλα τα βασίλεια της Κίνας και να στεφθεί αυτοκράτορας. Ο ηγεμόνας αυτός πολέμησε με τους Ούννους και άρχισε το μεγάλο Σινικό τείχος. Καθιέρωσε ακόμη για όλη την Κίνα ενιαία μέτρα και σταθμά. Παράλληλα όμως έδωσε εντολή να καταστραφούν τα βιβλία και τα κείμενα του Κομφούκιου, πράγμα που τον έκανε πολύ μισητό. Τελικά το 206 π.Χ. ξέσπασε επανάσταση και στην εξουσία ανέβηκε άλλη δυναστεία, οι Χαν. Οι Χαν επανέφεραν τη διδασκαλία του Κομφούκιου, αναγνωρίζοντας τον κομφουκιανισμό ως επίσημο δόγμα του κράτους. Οι αντιθέσεις, όμως, μεταξύ του Βορρά και του Νότου οδήγησαν στην κατάργηση της δυναστείας των Χαν και στην διαίρεση της Κίνας σε τρία βασίλεια.

Το 608 μ.Χ. την εξουσία καταλαμβάνει ο Γκαουτσού, εγκαθιδρύοντας τη δυναστεία Τανγκ, κατά τη διάρκεια της βασιλείας της οποίας ο Βουδισμός, ο οποίος εισήχθη την περίοδο των Χαν από την Ινδία στην Κίνα, έγινε μία από τις κυριότερες θρησκείες, ενώ προχώρησε και σε αναδασμό της γης. Το 1279 μ.Χ. η Κίνα υποδουλώνεται στους Μογγόλους, μέχρι το 1368. Για τη ζωή της Κίνας κάτω απ' την κυριαρχία των Μογγόλων μας μιλούν οι διηγήσεις του Μάρκο Πόλο. Την ίδια εποχή αρχίζουν να καταφτάνουν και οι διάφοροι ιεραπόστολοι.

Το 1368 μέχρι το 1644 ανέβηκε η δυναστεία των Μινγκ . Στο τέλος η χώρα αποδυναμώθηκε για να υποταχθεί στο μογγολικό φύλο των Μαντσού, που πήραν την εξουσία και ίδρυσαν τη δυναστεία των Τσινγκ, που βασίλευσε απ' το 1644 μέχρι το 1912. Στη διάρκεια της δυναστείας αυτής η Κίνα γνώρισε νέα επέκταση των συνόρων της. Μερικοί από τους αυτοκράτορες της δυναστείας των Τσινγκ προστάτεψαν τα γράμματα και τις τέχνες, αλλά η δυναστεία οδήγησε την Κίνα σε απομόνωση. Στις αρχές, όμως, του 19ου αιώνα άρχισε οικονομική, πολιτική και κοινωνική παρακμή της χώρας.

Την ίδια εποχή οι Άγγλοι, στην προσπάθειά τους να πετύχουν τη διάλυση του κινεζικού κράτους, άρχισαν να εισάγουν και να διαδίδουν στους Κινέζους το όπιο. Όταν, το 1840, οι Κινέζοι αντέδρασαν, άρχισε ο πόλεμος που έμεινε στην Ιστορία γνωστός σαν ο "πόλεμος του οπίου". Τελικά οι Κινέζοι νικήθηκαν και αναγκάστηκαν να δεχτούν το εμπόριο του οπίου, να παραχωρήσουν στην Αγγλία το Χονγκ Κονγκ και να επιτρέψουν στα αγγλικά εμπορικά πλοία να χρησιμοποιούν πέντε λιμάνια.

Το 1844, οι ΗΠΑ και η Γαλλία πέτυχαν καινούρια προνόμια και παραχωρήσεις σε

βάρος της Κίνας. Μέσα σε λίγα χρόνια η Κίνα έχασε πολλές κτήσεις και επαρχίες της από τους Ευρωπαίους. Παράλληλα, η οικονομική διείσδυση των Ευρωπαίων γινόταν ολοένα και μεγαλύτερη, με αποτέλεσμα η οικονομία της να εξαρτάται αποκλειστικά από τις ευρωπαϊκές εμπορικές εταιρείες.

Πολλοί φωτισμένοι διανοούμενοι προσπαθούν να δώσουν νέα ώθηση και οργάνωση του κράτους. Ξεσπούν διάφορες λαϊκές εξεγέρσεις που καταστέλλονται από τις συντηρητικές δυνάμεις, όπως η εξέγερση των Μπόξερ το 1900. Τελικά οι διάφορες επαναστατικές τάσεις ενώθηκαν και ίδρυσαν το Κουομιτάνγκ. Το 1912 καταλύεται η αυτοκρατορία κι η χώρα ανακηρύσσεται δημοκρατία στις 12 Μαρτίου στην πόλη Ναντζίνγκ με πρόεδρο τον Σουν Γιάτ Σεν.

Οι Ιάπωνες, εκμεταλλευόμενοι τις αδυναμίες αυτές, εισέβαλαν στη Μαντζουρία το 1931 και ίδρυσαν το κράτος του Μαντσουκούο. Η ηγεσία του Κουομιτάνγκ, αντί να οργανώσει την αντίσταση της χώρας, στράφηκε εναντίον των οπαδών του Μάο Τσε Τουνγκ και έτσι επήλθε η διάσπαση του Κουομιτάνγκ. Τελικά οι Ιάπωνες, το 1937, κατέλαβαν ολόκληρο το βόρειο τμήμα της χώρας.

Το 1946 οδηγήθηκαν σε σύγκρουση. Ο Κινεζικός Εμφύλιος Πόλεμος τέλειωσε το 1949 με τη νίκη του Μάο Τσε Τουνγκ, ενώ ο Τσάνγκ Κάι Σεκ με τους υποστηρικτές του πέρασε στο νησί Ταϊβάν. Εκεί εγκατέστησε την εξόριστη Δημοκρατία της Κίνας και συνέχισε να διεκδικεί τον τίτλο του αποκλειστικού νόμιμου εκπροσώπου της Κίνας. Το ΚΚΚ υπό τον Μάο από την άλλη ίδρυσε την Λαοκρατική Δημοκρατία της Κίνας, που σταδιακά αναγνωρίστηκε διεθνώς ως το μοναδικό κινεζικό κράτος και έγινε μέλος του ΟΗΕ. Η εφαρμογή της μαοϊκής σκέψης στην Κίνα μπορεί να ήταν υπεύθυνη για πάνω από 70 εκατομμύρια θανάτους κατά τη διάρκεια ειρήνης. με το Μεγάλο Άλμα προς τα εμπρός, την Αντιδεξιά Εκστρατεία του 1957-1958 και την Πολιτιστική Επανάσταση.

Μετά τον θάνατο του Μάο Τσε Τουνγκ, η ηπειρωτική Κίνα κυβερνήθηκε από την αποκληθείσα "συμμορία των τεσσάρων". Σήμερα η Κίνα είναι μια ανεπτυγμένη χώρα, η οποία σημειώνει εντυπωσιακή πρόοδο σε όλους τους τομείς, ενώ το πολιτικό-οικονομικό της σύστημα (το κομμουνιστικό καθεστώς της) διαφέρει σημαντικά από το καθεστώς που υπήρχε παλαιότερα στη Σοβιετική Ένωση.

Η Ελλάδα και η Κίνα έχουν έναν εξίσου ιστορικό πολιτισμό, π.χ. η κινεζική και η ελληνική γραφή χρονολογούνται στην ίδια εποχή, όπως και η φιλοσοφία των δυο πολιτισμών. Σε επαφή ήρθαν οι δυο πολιτισμοί επί Μεγάλου Αλεξάνδρου ο οποίος κατέκτησε τη σημερινή δυτική Κίνα. Για αυτό το λόγο η κινεζική γλώσσα είναι από τις ελάχιστες που το όνομα της Ελλάδος προέρχεται από την Ελληνική Ελλάς: Σιλά (κινέζικα: 希臘). Ο ιστορικός όρος Ντα Γιουέν, (大宛) δηλαδή οι μεγάλοι Ίωνες χρησιμοποιούνταν στην αρχαιότητα για το Ελληνικό βασίλειο της Βακτριανής, που επί δύο περίπου αιώνες ανέπτυξε εμπόριο με την Ινδία και την Κίνα.

Ένας από τους πιο δραστήριους φιλόλογους ήταν ο Λούο Νιάν Σενγκ, μεταφράζοντας σχεδόν όλα τα σημαντικά έργα της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας στα Κινεζικά. Ο καθηγητής Chen Minhua έχει γράψει 20 βιβλία για την αρχαία Ελλάδα και θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους γνώστες της αρχαίας Ελληνικής λογοτεχνίας. Το 2000 εγκαινιάσθηκε Κέντρο Ελληνικών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου, ενώ επανεργοποιήθηκε η Έδρα Νεοελληνικής Γλώσσας στο Πανεπιστήμιο της Σαγκάης.

Αρκετές πόλεις στην Κίνα είναι κυριολεκτικά μεγαλουπόλεις. Σύμφωνα με το επίσημο Μπλε Βιβλίο που εκδόθηκε το 2009 από την Κινέζικη Ακαδημία Κοινωνικών Επιστημών, μέχρι το 2008 υπήρχαν 118 πόλεις με πληθυσμό πάνω του 1 εκατομμυρίου και 4 πόλεις με πληθυσμό που ξεπερνούσε τα 10 εκατομμύρια. Οι πιο πυκνοκατοικημένες πόλεις είναι η Τσονγκίνγκ με πληθυσμό περίπου 29.190.000 το 2011, η Σαγκάη με 23.470.000 το 2011 και ακολουθεί το Πεκίνο με 20.180.000 το 2011. Στην περιοχή του Χονγκ Κονγκ κατοικούν «μόλις» 7.071.576 άνθρωποι.

Οι ξένοι ονόμασαν τη χώρα Κίνα. Οι Κινέζοι όμως την αποκαλούν Μέσο Βασίλειο (Zhongguo, προφέρεται τζονγκ γκούο). Όντως, οι Κινέζοι θεωρούσαν ότι τη χώρα τους αποτελούσε το κέντρο του κόσμου. Σήμερα, συνεχίζουν να αισθάνονται περήφανοι για το έθνος και τον πολιτισμό τους.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της κινέζικης κυβέρνησης, στην Κίνα υπάρχουν 56 εθνοτικές ομάδες. Η μεγαλύτερη είναι των Χαν (πάνω από το 90%), ενώ οι υπόλοιπες 55 μειονότητες είναι διάσπαρτες σε όλη τη χώρα. Η κυβέρνηση της Κίνας προσπαθεί να διαφυλάξει την ταυτότητα αυτών των μειονοτήτων εξαιρώντας τις από τη νομοθεσία για τον πληθυσμιακό έλεγχο.

Σύμφωνα με έρευνα του Πανεπιστημίου Purdue που διεξήχθη το 2007, πάνω από τους μισούς Κινέζους πολίτες δηλώνουν άθεοι. Η Πολιτιστική Επανάσταση διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στο θέμα της θρησκείας. Ωστόσο, στην Κίνα υπάρχουν πιστοί σχεδόν από κάθε θρησκεία: ταοϊστές, βουδιστές, μουσουλμάνοι, χριστιανοί.

Ο ατομικισμός συχνά θεωρείται γνώρισμα του δυτικού πολιτισμού. Οι Κινέζοι ανατρέφονται με την πεποίθηση ότι προηγείται η κοινότητα, ότι η ευημερία της είναι πιο σημαντική από την ατομική ευτυχία. Έτσι, πράττουν και πιστεύουν ό,τι και οι άλλοι, λαμβάνοντας αποφάσεις συλλογικά. Αν όλοι κάνουν κάτι με συγκεκριμένο τρόπο, πρέπει να έχει νόημα. Η αρμονία στους κόλπους της ομάδας ανάγεται σε θεμελιακή αξία. Συνεπώς, το να ξεχωρίζεις από το πλήθος θεωρείται μεν θετική συμπεριφορά στη Δύση, αλλά αρνητική στην Κίνα. Ωστόσο φαίνεται ότι αυτή η στάση αλλάζει. Η νεότερη γενιά ρέπει προς τον ατομικισμό, αν και η πίστη στην οικογένεια, την εταιρεία και τη χώρα εξακολουθεί να είναι ιδιαίτερα ισχυρή.

Οι Κινέζοι θεωρούν τις αρχές του ταοϊσμού και του κομφουκιανισμού θεμελιώδεις για τον πολιτισμό τους και τις διαφυλάσσουν μέχρι και σήμερα. Αυτές οι παραδοσιακές αξίες αφορούν ουσιαστικά την προσπάθεια για την επίτευξη αρμονίας με τον κόσμο που μας περιβάλει, την αποδοχή του εαυτού μας, καθώς και τις πέντε αρετές του κομφουκιανισμού: την ευπρέπεια, τη φρόνηση, την πίστη, τη δικαιοσύνη και την καλοσύνη.

Το σημαντικότερο για τους Κινέζους είναι να «σώσουν» την υπόληψή τους. Δεν υπάρχει μονοσήμαντη απόδοση της κινεζικής έννοιας, είναι ένας συνδυασμός αξιοπρέπειας, τιμής, γοήτρου και φήμης. Όποιος «σώζει» την υπόληψή του και βοηθάει τους άλλους να διατηρήσουν το κύρος τους, είναι αξιοσέβαστος. Για τους Κινέζους, η αμαύρωση της υπόληψης, το χάσιμο της αξιοπρέπειας είναι τραγωδία.

Παραδοσιακά, οι Κινέζοι είναι ήπιων τόνων, δεν τους αρέσει να κάνουν επίδειξη. Εκτιμούν τη μετριοφροσύνη και η αβρότητα θεωρείται ως αυτοϋποτίμηση, που ισοδυναμεί περίπου με τους δυτικούς τύπους της μετριοφροσύνης και ταπεινοφροσύνης. Οι Κινέζοι πάντα αυτοϋποτιμούνται, ενώ τονίζουν το γύρος του περίγυρού τους. Αν ακούσουν κάποια φιλοφροσύνη, συνήθως αντιδρούν λέγοντας ότι πρόκειται για υπερβολές και δεν τους αξίζει ο χαρακτηρισμός.

Ο σεβασμός της παράδοσης αποτελεί σημαντικότατη πτυχή της ζωής στην Κίνα. Αυτό δεν είναι περίεργο, καθώς ορισμένες κινέζικες παραδόσεις συνεχίζουν αναλλοίωτες εδώ και χιλιάδες χρόνια. Οι Κινέζοι γνωρίζουν καλά τη συνεισφορά τους στην ανάπτυξη του παγκόσμιου πολιτισμού. Πού θα βρισκόταν η ανθρωπότητα χωρίς το χαρτί, τα ζυμαρικά, την πορσελάνη, το δεκαδικό σύστημα, τις ομπρέλες, το μετάξι, τις πυξίδες, τη χειράμαξα, την τυπογραφία, το μπαρούτι, το τσάι, τις οδοντόβουρτσες και... το χαρτί υγείας;

Στην Κίνα συνήθως οι παππούδες φροντίζουν τα μωρά. Παραδοσιακά τα παιδιά τα κουβαλούν αγκαλιά ή στην πλάτη για πολύ περισσότερο απ' ότι στη Δύση. Επίσης κοιμούνται στο δωμάτιο των γονιών τους για πολύ περισσότερο απ' ότι στα δυτικά σπίτια. Ορισμένοι πιστεύουν ότι αυτό καλλιεργεί το πνεύμα της συλλογικότητας που διέπει την κινέζικη κοινωνία.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1970, με τη σταδιακή εφαρμογή της πολιτικής του ενός παιδιού, η μέση κινέζικη οικογένεια μεγαλώνει ένα παιδί, αν και αυτή η πολιτική δεν είναι πλέον τόσο αυστηρή. Αυτό εν μέρει οφείλεται στην αύξηση του πλούτου. Οι γονείς έχουν πλέον την οικονομική δυνατότητα να μεγαλώνουν δύο παιδιά και να πληρώνουν τα πρόστιμα που επιβάλλονται μερικές φορές για το δεύτερο παιδί.

Τα παιδιά είναι το επίκεντρο της οικογένειας, οι «μικροί αυτοκράτορες» όπως τα αποκαλούν. Ακόμα και οι φτωχές οικογένειες προσπαθούν να προσφέρουν ό,τι καλύτερο στα παιδιά τους.

Στην Κίνα ομιλούνται πολλές διάλεκτοι, ωστόσο δύο είναι οι σημαντικότερες: τα μανδαρινικά και τα καντονέζικα, αν και τα μανδαρινικά έχουν γίνει αποδεκτά ως η βασική γραπτή και ομιλούμενη γλώσσα της χώρας. Και οι δύο είναι τονικές γλώσσες. Αυτό σημαίνει ότι το νόημα μιας λέξης μπορεί να αλλάξει ανάλογα με τον τονισμό. Ακόμα και για τον ίδιο τονισμό, το νόημα μπορεί να αλλάξει ανάλογα με το συγκείμενο! Ωστόσο, είναι εξαιρετικά χρήσιμο να γνωρίζετε ορισμένες βασικές εκφράσεις στα κινεζικά, καθώς πολλοί Κινέζοι δεν μιλούν ακόμα καλά αγγλικά.

Τα κινεζικά έχουν δύο πτυχές: τον προφορικό και τον γραπτό λόγο. Αυτό σημαίνει ότι ο γραπτός λόγος δεν αποτελεί ηχητική μεταγραφή των λέξεων (όπως στο δυτικό γραπτό λόγο). Για να υποβοηθηθεί η εκμάθηση των κινεζικών, χρησιμοποιήθηκαν λατινικοί χαρακτήρες. Το αποτέλεσμα ήταν τα πινγίν, ένας τρόπος συλλαβισμού των κινεζικών μέσω ήχων, και χρησιμοποιούνται στα σχολεία της Κίνας για την εκμάθηση της γλώσσας από ξένους. Με την έλευση των υπολογιστών, οι χρήστες τους αντί να απασχολούνται με την καλλιγραφία των κινέζικων χαρακτήρων, απλά πληκτρολογούν την λέξη στα πινγίν και οι κατάλληλοι χαρακτήρες εμφανίζονται στην οθόνη. Ο υπολογιστής μπορεί να αναγνώσει επίσης τους χαρακτήρες.

Όταν ταξιδεύει κάποιος σε μια χώρα, θα δει πράγματα που οι ντόπιοι θεωρούν φυσιολογικά, αλλά αυτός ασυνήθιστα. Από την άλλη, πράξεις που θεωρεί φυσιολογικές μπορεί να είναι προσβλητικές για κάποιον άλλο. Η Κίνα δεν είναι εξαίρεση.

Αν και θεωρείται έλλειψη καλών τρόπων, αρκετοί φτύνουν στους δρόμους, πιο συχνά απ' ότι στην Ευρώπη, ενώ κάνουν θόρυβο όταν τρώνε. Μερικές φορές φυσούν τη μύτη τους χωρίς μαντίλι. Στις δημόσιες τουαλέτες, δεν υπάρχει πάντα χαρτί. Πολλές δημόσιες τουαλέτες είναι τουρκικού τύπου.

Οι Κινέζοι πιστεύουν ότι αρκετές συνήθειες των Ευρωπαίων είναι επίσης παράξενες: το να βάζουν τα χαρτομάντιλα ξανά στην τσέπη, να τρώνε τα νύχια τους, να σκαλίζουν τα δόντια τους, να αγγίζουν το στόμα με τα δάχτυλα, όλα αυτά θεωρούνται ανθυγιεινά. Δεν είναι σωστό να κάνει μορφασμούς, χειρονομίες και ιδίως δεν πρέπει να δείχνει με το δάχτυλο.

Ταοϊσμός

Πνευματικό ρεύμα της Κίνας, το οποίο επέδρασε σε διάφορους τομείς της, όπως η φιλοσοφία, η τέχνη, η λογοτεχνία ή η θρησκεία. Ειδικότερα, ο ταοϊσμός συνιστά μία από τις βασικές αρχαίες σχολές της κινεζικής φιλοσοφίας, η οποία ιδρύθηκε τον 6ο αιώνα π.Χ. από το Λάο Τζου, ενώ σημαντικός εκπρόσωπος της διδασκαλίας του ταοϊσμού υπήρξε και ο Τσουάννκ Τζου, ο οποίος έζησε κατά τον 40 αιώνα π.Χ. Ο Λάο Τζου θεωρείται σύγχρονος του Κονφούκιου, μολονότι υπάρχουν επιφυλάξεις αν πράγματι έζησε κατά τον 6ο αιώνα π.Χ. και όχι δυο τρεις αιώνες μετά.

Ο Ταοϊσμός, θεωρούμενος ως θρησκεία, αλλά και ως φιλοσοφικό σύστημα κάνει ένα είδος υπέρβασης. Δεν ασχολείται με τον ίδιο τον Θεό ως Υπέρτατη Αρχή, αλλά με τις αρχές που διέπουν την παρουσία του στην εκδήλωση. Από αυτή την άποψη θα μπορούσαμε με φιλοσοφικούς όρους να τον περιγράψουμε ως προσπάθεια συγκεκριμενοποίησης της δομής και των

νόμων τους οποίους μπορεί η ανθρώπινη ύπαρξη να χρησιμοποιήσει ως οδοδείκτες στον δρόμο της για τη θέωση.

Ο Λάο Τζου εισηγήθηκε τη μεταξύ του ανθρώπου και του σύμπαντος ενότητα, την οποία μπορεί να κατανοήσει κανείς, εφόσον ακολουθεί έναν απλό και απέριττο βίο, στους κόλπους του οποίου έχει φροντίσει να περιορίσει στο ελάχιστο τις επιθυμίες του και να αναπτύξει στο μέγιστο την απορρόφηση του και αφομοίωση του από τη φύση.

Η διδασκαλία του ταοϊσμού περιέχεται, κυρίως, στα έργα Ταό τε τσιννκ, το οποίο αποδίδεται στον Λάο Τζου και στο έργο Τσουάνγκ Τζου που έχει γραφεί από τον Τσουάνγκ Τζου. Ο ταοϊσμός, όπως η ίδια η ονομασία του δηλώνει, έδινε ιδιαίτερη σημασία στο ταό και πιο συγκεκριμένα στην εναρμόνιση του ανθρώπου με το ταό, την αρχή της τάξης η οποία διέπει τον κόσμο.

Η ιδανική συμπεριφορά του ανθρώπου απέναντι στο ταό εκφράζεται μέσα από την κατάσταση της μη πράξης ή του μη πράττει, σύμφωνα με την οποία η αντίδραση του ανθρώπου απέναντι στο ταό θα πρέπει να είναι αυθόρμητη και άμεση χωρίς τη διαμεσολάβηση πρακτικών κανόνων ή υποδείξεων περί του τι είναι πρέπον.

Η πρακτική φιλοσοφία του ταοϊσμού βασίζεται στην καταστολή κάθε επιθυμίας του ανθρώπου, προκειμένου έτσι να εξασφαλιστεί η ηρεμία του.

Έτσι, ο φιλοσοφικός Ταοϊσμός δίνει έμφαση σε διάφορες έννοιες όπως η "μη δράση" (γου γουέι), το κενό, η απόσπαση, η δύναμη της απαλότητας (ή ευλυγισία) και του Ζουανγκζί όπως η δεκτικότητα, ο αυθορμητισμός, ο σχετικισμός των ανθρώπινων δρόμων στη ζωή, οι τρόποι ομιλίας και συμπεριφοράς. Ως είναι φυσικό το ενδιαφέρον συγκεντρώνεται γύρω από το τάο – ποιον δρόμο θα έπρεπε να ακολουθούμε και κυρίως τι είναι το τάο, πώς μπορούμε να το γνωρίσουμε.

Το Ταό τε τσινγκ μαζί με το Τσουάννκ Τζου αποτελούν τα δύο κλασικά κείμενα της διδασκαλίας του ταοϊομού. Το Ταό τε τσινγκ, όπου συνδυάζεται ένας μυστικισμός με ακραίες πολιτικές εισηγήσεις, υποδεικνύει, μεταξύ άλλων, την επιστροφή του ανθρώπου σε μία πρωτόγονη εκδοχή ουτοπίας, απαλλαγμένης από τα επιβλαβή συστατικά του πολιτισμού, στα οποία περιλαμβάνεται ακόμη και η γραφή.

Ταό ή Νταό

Το περιεχόμενο του κινεζικού όρου «ταό», ο οποίος, κυριολεκτικά, δηλώνει τον ορθό δρόμο ή τον ορθό τρόπο, είναι σύνθετο. Η σημασία του, ορισμένως, θα μπορούσε να παραλληλιστεί προς το σύνθετο χαρακτήρα που απέδιδαν στο λόγο οι εκπρόσωποι της στωικής φιλοσοφίας.

Όπως, κατά την τελευταία αυτή, ο λόγος διαθέτει δύο, πλην όμως, ουσιαστικά ταυτόσημες, μορφές-τον κοσμικό λόγο και τον εν ημίν λόγο-, έτσι και το ταό διακρίνεται σε δύο ομόλογες μορφές: αφενός μεν στο ταό το οποίο δηλώνει την πηγή και την αρχή της τάξης που διέπει τον κόσμο αφετέρου δε στο ταό το οποίο ενυπάρχει σε κάθε πράγμα και, κατά συνέπεια, στην ανθρώπινη ύπαρξη.

Το ταό ως αρχή των πάντων είναι αιώνιο, άρρητο και απερίγραπτο. Χάρη στην παρουσία του ταό, εξάλλου, σε ένα πράγμα, το τελευταίο αυτό αποκτά το τε, την αρχή βάσει της οποίας τούτο συνδέεται και εναρμονίζεται με το σύμπαν· εν τοιαύτη περιπτώσει, το ταό, ως η ενυπάρχουσα αρχή σε ένα ον καθίσταται ο συνδετικός κρίκος του τελευταίου αυτού με τον κόσμο.

Ειδικότερα, η ύπαρξη του ταό στον άνθρωπο τού εξασφαλίζει την ενότητα και την ταυτότητα του με το σύμπαν. Το κοσμικό και το ανθρώπινο ταό είναι ένα και το αυτό. Μέσα από την ταυτότητα μεταξύ του κοσμικού και του ανθρώπινου ταό μπορεί να εξασφαλίσει κανείς την ευδαιμονία.

Κατά τη διδασκαλία του ταοϊσμού, στην οποία το ταό διαδραματίζει πρωτεύοντα ρόλο, η διασάλευση και η απώλεια της σχέσης ταυτότητας μεταξύ του κοσμικού και του ανθρώπινου ταό έχουν ως αποτέλεσμα την εμφάνιση της επιθυμίας και του ανταγωνισμού στον άνθρωπο καθώς και τις ανεπιτυχείς απόπειρες του τελευταίου αυτού να ελέγξει μέσω του ηθικου νόμου τον αγώνα, που γεννούν η επιθυμία και ο ανταγωνισμός.

Ο «εύκολος ορθός δρόμος», τον οποίο εισηγείται η διδασκαλία του ταοϊσμού, εκφράζει ακριβώς το αίτημα της εναρμόνισης του ανθρώπου με τη φύση και το σύμπαν. Ο απαράμιλλος τρόπος ζωής του ανθρώπου, η ιδεώδης τάξη στην κοινωνία και ο ιδανικός τρόπος συμπεριφοράς όλων των πραγμάτων στον κόσμο εξαρτώνται από το ταό – για την ακρίβεια από την εναρμόνιση των όντων με το ταό, η οποία είναι εφικτή χάρη στην παρουσία του ταό σε καθένα από τα όντα.

Ένα απάνθισμα του Ταό

Όποιος ξέρει τους άλλους έχει γνώση. Όποιος ξέρει τον εαυτό του έχει σοφία".

Ο συνετός μένει τελευταίος, και γίνεται πρώτος. Όλα τ' απαρνείται και γίνετ' ένα με όλα. Δρα χωρίς εγωισμό κι όλα τα κατορθώνει.

Ένα δοχείο σα γεμίζεις, μάθε να σταματάς προτού να ξεχειλίσει.

Το κοφτερό μαχαίρι κάποτε θα στομώσει.

Χρυσάφι και πετράδια δύσκολα φυλάγονται.

Πλούτη και τιμές φέρνουν τη συμφορά.

Κάμε το έργο σου και αποτραβήξου. Αυτός είναι ο δρόμος τ' ουρανού.

Αν είσαι ολιγαρκής, ποτέ σου δε θα ντοπιαστείς. Αν ξέρεις πού να σταματάς, κίνδυνος δε θα σε βρει

Κομφουκιανισμός

Ο Κομφουκιανισμός αποτελεί ένα ηθικό και φιλοσοφικό σύστημα το οποίο αναπτύχθηκε αρχικά βάσει των διδασκαλιών του Κινέζου διανοητή και κοινωνικού φιλοσόφου Κομφούκιου, ο οποίος έζησε τον 6ο αιώνα ΠΚΧ.

Ο Κομφουκιανισμός είναι η πιο διαδεδομένη θρησκεία στην Κίνα. Βασίζεται στην ηθική διδασκαλία του Κομφούκιου (551-479) καθώς και σε παραδοσιακό υλικό θρησκευτικό και ηθικού χαρακτήρα που μελέτησαν αυτός και οι μαθητές του. Η θρησκεία αυτή έχει διαδοθεί κυρίως στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στην Κορέα και στο Βιετνάμ.

Στην εποχή του ο κινεζικός λαός σπαρασσόταν από εμφύλιους πολέμους στους οποίους η κεντρική εξουσία της δυναστείας Τσε αδυνατούσε να επιβληθεί, ο Κομφούκιος αφιέρωσε την ζωή του στη διαμόρφωση ηθικό-θρησκευτικού συστήματος που θα επέφερε τις βάσεις για μια αρμονική κοινωνία.

Η βάση αυτή ήταν περισσότερο ηθική παρά θρησκευτική. Ήταν αντίθετος με τις δεισιδαιμονίες με τις οποίες το πλήθος είχε ταυτιστεί. Πίστευε ότι η κοσμική τάξη ταυτίζεται με την ηθική τάξη, δίδαξε την αρετή ως προϋπόθεση για τη συντήρηση της κοινωνίας. Σύμφωνα με την διδασκαλία του η «αυτάρκης πραγματικότητα» (τάο η ντάο) από την οποία έχουν δημιουργηθεί τα πάντα, αποτελεί δημιούργημα του Ουρανού. Ο Ουρανός θεωρείτε ο θεμελιωτής της αρετής, η οποία στην πλέον απόλυτη μορφή της είναι η καλοσύνη, «μητέρα» όλων των αρετών. Αυτή ονομάζεται Ζεν.

Η σημασία της λέξης αυτής είναι της αυτεπιβολής, που προϋποθέτει τον πλήρη αυτοέλεγχο για την εξάλειψη όλων των επιθετικών ενστίκτων και αρνητικών συναισθημάτων, που βρίσκονται μέσα στον άνθρωπο. Η ενάρετη συμπεριφορά επιβάλλει την αγάπη στον πλησίον, με συγκεκριμένο τρόπο. Έτσι ό άνθρωπος πρέπει να μάθει να αγαπά πρώτα την οικογένεια του, ακόλουθος να την επεκτείνει στα μέλη της κοινωνίας και τέλος να συμπεριλάβει και την πολιτεία της οποίας ο ηγεμόνας είναι ο γιος του Ουρανού και πατέρας όλων των υπηκόων του.

Η Κομφουκιανή αρετή επιβάλει την ευσέβεια (χιάο), μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η σύνδεση από την μία των ζωντανών με τους νεκρούς προγόνους τους και από την άλλη των ατόμων με το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

Η Κομφουκιανική ευσέβεια εκφράζεται στις εξής αμοιβαίες σχέσεις δικαιωμάτων και καθηκόντων (Βου Λου):

- καλοσύνη του άρχοντα-νομιμοφροσύνη του αρχόμενου.
- αγάπη του πατέρα – υπακοή του γιου.
- αγαθότητα των ηλικιωμένων – σεβασμός των νέων.
- δικαιοσύνη του συζύγου – υπακοή της συζύγου.

Αιώνες αργότερα, ο Κομφουκιανισμός εισχώρησε στην Ιαπωνία, την Κορέα, το Βιετνάμ και άλλες περιοχές όπου υπήρχαν κινεζικοί πληθυσμοί, ασκώντας βαθιά επίδραση σε όλους τους κοινωνικούς θεσμούς. Ο Κομφουκιανισμός τονίζει την αρχή που προσομοιάζει τον Χρυσό Κανόνα: «Ό,τι δεν επιθυμείς για τον εαυτό σου, μην το επιβάλεις στους άλλους».

Το Γιν και το Γιανγκ

Σύμφωνα με την Παραδοσιακή Κινέζικη Θεωρία, όλα τα φαινόμενα στο σύμπαν απαρτίζονται από δύο αντίθετες και συμπληρωματικές δυνάμεις, το Γιν και το Γιανγκ.

Σε άμεση μετάφραση το Γιν χαρακτηρίζεται ως "η σκοτεινή πλευρά του βουνού" και αντιπροσωπεύει ανάλογες έννοιες και καταστάσεις όπως το κρύο, το γαλήνιο, το παθητικό, το εσωτερικό, το κατώτερο, το σκοτάδι, το αδρανές, την γη. Το Γιανγκ χαρακτηρίζεται ως "η φωτεινή πλευρά του βουνού" και αντιπροσωπεύει ανάλογες έννοιες και καταστάσεις όπως το θερμό, το ανήσυχο, το ενεργητικό, το εξωτερικό, το ανώτερο, το φως, το δραστήριο, τον ουρανό. Το Γιν και το Γιανγκ αποτελούν τις δύο αντίθετες και συνάμα αλληλεξαρτημένες μορφές της ζωτικής ενέργειας Τσι, οι οποίες συγκροτούν όλα τα φαινόμενα, τα όντα και τα πράγματα του φυσικού κόσμου. Οι δυνάμεις αυτές βρίσκονται σε διαρκή αλληλεξάρτηση και αλληλοεπίδραση, μεταμορφώνονται, αναπαράγονται και ισορροπούν, δίδοντας ώθηση στη δημιουργία και εξέλιξη των πάντων. Η αρμονική ισορροπία του Γιν και του Γιανγκ εξασφαλίζει την υγεία. Όταν υπερισχύει το

ένα στο άλλο, έχουμε τη νόσο. Απόλυτο Γιν ή απόλυτο Γιανγκ ισοδυναμεί με το τέλος.

Ο άνθρωπος από τη φύση του πρέπει να εργάζεται προκειμένου να επιβιώσει. Η εργασία ως δραστηριότητα είναι Γιανγκ στη φύση της. Πρέπει όμως και να αναπαύεται. Η ανάπαυση ως δραστηριότητα θεωρείται Γιν. Η εργασία και η ανάπαυση (το γιανγκ και το γιν) όταν βρίσκονται σε αρμονική ισορροπία, εξασφαλίζουν τη υγεία και ευημερία του ανθρώπου. Κάποιες μέρες ο άνθρωπος εργάζεται περισσότερο και αναπαύεται λιγότερο (το γιανγκ υπερισχύει στο γιν) και κάποιες άλλες, όπως την περίοδο των διακοπών ή το Σαββατοκύριακο, αναπαύεται περισσότερο και εργάζεται λιγότερο (το γιν υπερισχύει στο γιανγκ).

Η διαρκής αυτή αλληλοεπίδραση και αλληλεξάρτηση της εργασίας και της ανάπαυσης είναι μάλλον ωφέλιμη, αφού οδηγεί στη δημιουργία. Ένα άτομο όμως που εργάζεται συνέχεια (περίσσεια του γιανγκ), χωρίς να αναπαύεται όσο πρέπει (ανεπάρκεια του γιν), γνωρίζουμε ότι αργά ή γρήγορα θα ασθενήσει (η πολύ δουλειά... τρωει τον αφέντη). Κατ' ανάλογο τρόπο, η υπερβολική αδράνεια - τεμπελιά (περίσσεια του γιν) και η απουσία οποιασδήποτε επαγγελματικής δραστηριότητας (ανεπάρκεια του γιανγκ), μοιραία θα οδηγήσει στην ασθένεια, είτε άμεσα (αφού το άτομο δεν θα είναι σε θέση να εξασφαλίσει την καθημερνή του τροφή), είτε έμμεσα (αργία μήτηρ πάσης κακίας).

Ντατόνγκ

Η πόλη Ντατόνγκ (Datong) είναι η πρωτεύουσα της επαρχίας Σάνξι. Η πόλη από το 1920 είναι η πρωτεύουσα του κάρβουνου και των φημισμένων εργοστασίων κατασκευής ατμομηχανών. Στο υπέδαφός της κρύβονται 37 δισεκατομμύρια τόνοι κάρβουνου και σήμερα είναι η μόνη πόλη του κόσμου όπου ακόμη φτιάχνονται οι θρυλικές ατμομηχανές.

Η ίδια η πόλη, παρόλο έχει ιστορία πολλών χρόνων, και αποτέλεσε πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό κέντρο της βόρειας αρχαίας Κίνας, δεν έχει να επιδείξει πολλά. Το πιο σημαντικό αξιοθέατο είναι από ένα μνημείο της εποχής των Μινγκ (1368-1644 μ.Χ.). Το μνημείο αυτό βρίσκεται στο παλαιό κομμάτι της πόλης, στην Ντατόνγκ Τζι, ένας τοίχος ύψους 8 μέτρων, μήκους 45 μέτρων και πάχους 2 μέτρων που έχει ανάγλυφους 9 δράκους και θεωρείται ο παλαιότερος και μεγαλύτερος τοίχος στην Κίνα!

Ο ναός Xia Huayan χτίστηκε από τους Khitan,κατά τη δυναστεία των Liao (907-1125μ.Χ.). Ο ναός έχει ανατολικό προσανατολισμό και όχι νότιο, κάτι που φανερώνει ότι οι Khitan λάτρευαν τον ήλιο. Χωρίζεται σε δύο τμήματα. Τον πάνω ναό

που αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες βουδιστικές αίθουσες της Κίνας, με τοιχογραφίες των Μινγκ και αγάλματα των Κινγκ. Ο πίσω χώρος του κάτω ναού είναι το πιο παλιό οικοδόμημα της Datong και περιλαμβάνει σημαντικά ξυλόγλυπτα της δυναστείας των Liao.

Άλλα αξιοθέατα είναι ο πύργος των τυμπάνων (drum tower), το τζαμί και η παλιά πόλη.

Σπήλαια Yungang

Τα βουδιστικά σπήλαια βρίσκονται στα νότια βράχια του βουνού Γιουνγκάνγκ, 16 χιλιόμετρα δυτικά της Ντατόνγκ, κοντά στο πέρασμα για την Εσωτερική Μογγολία. Τα σπήλαια περιέχουν πάνω από 50.000 αγάλματα και απλώνονται περίπου για ένα χιλιόμετρο από ανατολικά προς δυτικά. Τα περισσότερα λαξεύτηκαν την εποχή της δυναστείας του Βόρειου Γουέι μεταξύ 460-494 μ.Χ.. Οι ηγεμόνες Γουέι έρχονταν εδώ για να προσευχηθούν στους θεούς της βροχής.

Η μέθοδος κατασκευής σπηλαίων-ναών πρωτοαναπτύχθηκε στην Ινδία. Στα σπήλαια Ντουνχουάνκ τα αγάλματα είναι από τερακότα γιατί ο βράχος ήταν πολύ σκληρός για να κοπεί, αλλά εδώ στην Ντατόνγκ η γλυπτική σε πέτρα είναι από τα αρχαιότερα δείγματα στην Κίνα. Πολλές ξένες επιρροές διακρίνονται στα σπήλαια: υπάρχουν περσικά και βυζαντινά όπλα (!), λιοντάρια και τόξα, ελληνικές τρίαινες και φύλλα ακάνθου από τη Μεσόγειο, καθώς και μορφές των ινδών Χίντου θεών Βισνού και Σίβα. Το κινεζικό στυλ φαίνεται στη μορφή των ποτισάτβα, των δράκων και των ιπτάμενων αψάρα (ουράνια όντα, κάτι σαν άγγελοι).

Από ανατολικά προς δυτικά τα σπήλαια χωρίζονται σε τέσσερις κύριες ομάδες, αν και η απαρίθμησή τους δεν έχει σχέση με τη σειρά που κατασκευάστηκαν. Στο σπήλαιο 5 οι τοίχοι είναι υπέροχα σκαλισμένοι με εικόνες βουδιστικών ιστοριών και περίπλοκων λειτουργιών. Περιέχει δε έναν τεράστιο καθιστό Βούδα ύψους 17 μέτρων. Η ξεβαμμένη μπογιά μάς δίνει μια ιδέα για τα αρχικά χρώματα: μπρούντζινο πρόσωπο, κόκκινα χείλη, μπλε μαλλιά. Ο γιγάντιος Βούδας σε θέση οκλαδόν του σπηλαίου 17 απεικονίζει τον Μετρέγια Βούδα. Οι τοίχοι της σπηλιάς είναι γεμάτοι μικροσκοπικούς Βούδες, μια δουλειά πολύ δύσκολη. Ο καθιστός Βούδας του σπηλαίου 20 είναι 14 μέτρα ψηλός. Ο μπροστινός τοίχος και η ξύλινη κατασκευή που πιστεύεται ότι υπήρχε μπροστά του έπεσαν πολύ νωρίς και το άγαλμα βρίσκεται τώρα εκτεθειμένο. Το σπήλαιο 51 (τελευταίο) έχει μια σκαλιστή παγόδα.

Σου κόβεται η αναπνοή από το μέγεθος της φυσικής σύγκρισης των επισκεπτών με τα αριστουργήματα που παραμένουν στους αιώνες βουβές μορφές αλλά με μια ακαταμάχητη δύναμη. Τη δύναμη να μεταφέρουν στις νεότερες γενιές το εφικτό μιας συνολικής προσπάθειας, δείγμα της ανθρώπινης μοναδικότητας. Είναι το ίδιο συναίσθημα που πλημμυρίζει τον επισκέπτη της Ελληνικής Ακρόπολης.

Πεκίνο

Το Πεκίνο είναι η Πρωτεύουσα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, φιλοξενεί περίπου 22.000.000 κατοίκους και είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας σε πληθυσμό μετά τη Σαγκάη. Αξίζει να σημειωθεί ότι το Πεκίνο θεωρείται μία από τις αρχαιότερες πόλεις στον κόσμο, μάλιστα αρχαιολογικές ανασκαφές πιστοποιούν την ύπαρξη ανθρώπινης δραστηριότητας από το 1057 π.Χ. όταν ο βασιλιάς Wu το ανακήρυξε πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας. Το αρχικό όνομα της πόλης ήταν "Ζανγκντού" που περιέγραφε την κεντρική πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας και μετονομάστηκε σε "Μπεϊζίν" που σημαίνει βόρεια πρωτεύουσα κατά τη διάρκεια της δυναστείας των Μινγκ (1368-1644).

Στις αρχές του 20ου αιώνα έχασε τα πρωτεία, όμως επανήλθε ως πρωτεύουσα της χώρας αμέσως μετά την επικράτηση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας το 1949. Στις μέρες μας το Πεκίνο συγκεντρώνει ένα μεγάλο κομμάτι του ενεργού και φιλόδοξου αστικού πληθυσμού που με χαρακτηριστική ταχύτητα τη μετατρέπουν σε μία από τις ταχύτερα αναπτυσσόμενες μεγαλουπόλεις του κόσμου.

Το 2008 διεξήγαγε με μεγάλη επιτυχία τους ολυμπιακούς αγώνες. Καλύπτει μία έκταση περίπου 17.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, χωρίζεται σε 18 περιφέρειες και ο πληθυσμός της προέρχεται από 56 διαφορετικές εθνικότητες, κάτι που την καθιστά μία από τις πιο πολυπολιτισμικές χώρες της υφηλίου. Τοποθετείται στο ανατολικό τμήμα της χώρας και η πρόσβασή σας σε αυτό δε θα συναντήσει δυσκολίες καθώς θεωρείται ένας από τους κυριότερους κόμβους της Ασίας. Στο

εσωτερικό του διαθέτει πυκνό δίκτυο συγκοινωνιών αλλά ιδιαίτερα τις ώρες αιχμής η κυκλοφοριακή συμφόρηση είναι σύνηθες φαινόμενο. Πριν από μερικές εκατοντάδες χρόνια ο Μάρκο Πόλο περιέγραψε το Πεκίνο ως παραμυθένια πόλη και χωρίς υπερβολή μέχρι σήμερα διατηρεί μία ξεχωριστή αύρα που την κάνει ένα μοναδικό προορισμό.

Πλατεία Τιεναμέν

Ως προέκταση της Πύλης τοποθετείται η ομώνυμη πλατεία της οποίας το όνομα έχει συνδεθεί με αρκετά σημαντικά πολιτικά γεγονότα καθώς και με μαζικές παραστάσεις διαμαρτυρίας με γνωστότερη όλων τη φοιτητική διαδήλωση που κατέληξε σε σφαγή το 1989. Το συνολικό της εμβαδόν αγγίζει τα 440.000 τετραγωνικά μέτρα και δικαιολογημένα θεωρείται η μεγαλύτερη πλατεία του κόσμου.

Στην πλατεία, πολύ νωρίς το πρωί, τελείται η έγερση της σημαίας, όταν στρατιώτες περπατούν με ακριβώς 108 βήματα το λεπτό και 75 εκατοστά το βήμα, ενώ η κυκλοφορία όλη διακόπτεται. Η ίδια τελετή, αυτή της υποστολής της σημαίας γίνεται με τη δύση του ηλίου.

Φαγητό

Το φαγητό αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του πολιτισμού της Κίνας, σε τέτοιο βαθμό, που συχνά η μαγειρική αποκαλείται και ένατη τέχνη. Με τα χρόνια έχουν καθιερωθεί οκτώ διαφορετικά στυλ μαγειρικής, ανάλογα με την επαρχία απ' όπου κατάγονται.

Η κινεζική κουζίνα είναι χαρακτηριστική και αλησμόνητη. Τα τοπικά στυλ ποικίλλουν ιδιαίτερα και απευθύνονται σε διάφορα γούστα, σε κάθε όμως περιοχή θα βρείτε πάμπολλα γευστικότητα πιάτα.

Το παραδοσιακό κινέζικο φαγητό μπορεί να διακριθεί σε τέσσερις μεγάλες κατηγορίες ανάλογα με τη γεωγραφική περιοχή (α) του Πεκίνου (αποκαλούμενη κάποτε Μανδαρινή) και Σαντόνγκ, (β) της Καντόνας (Καντονησιακή) και Τσαοτζού, (γ) της Σαγκάης και της Τζιανγκτζέν, και (δ) της Σιτσουάν.

Η κουζίνα του Πεκίνου και Σαντόγκ

Προέρχεται από μια από τις ψυχρότερες περιοχές της Κίνας. Στην περιοχή αυτή συντελείται και η κύρια παραγωγή δημητριακών, εξ ου και το ψωμί στον ατμό καθώς και τα ζυμαρικά (νουντλ) που αποτελούν κοινότυπα αντικαταστατά του ρυζιού. Η κύρια σπεσιαλιτέ είναι η τραγανή ψητή πάπια του Πεκίνου, που συνοδεύεται από τηγανίτες, τεμαχισμένα ανοιξιάτικα κρεμμύδια με σάλτσα από δαμάσκηνα.

Άλλη σπεσιαλιτέ είναι το αποκαλούμενο «κοτόπουλο του ζητιάνου», τυλιγμένο σε φύλλα λωτού, το οποίο αφήνουν να ψηθεί

σε χόβολη από στάχτη δέντρων όλη μέρα. Και τα δυο αυτά πιάτα είναι πράγματι πεντανόστιμα. Άλλα καλά πιάτα περιλαμβάνουν κοτόπουλο ή χοιρινό με σάλτσα σόγιας, τηγανιτό μοσχάρι κομμένο σε κομματάκια με σάλτσα τσίλι, βραστά ανάμικτα λαχανικά, κοτόπουλο στα κάρβουνα και κροκέτες χοίρινου.

Το χειμώνα δοκιμάζει κανείς το ημιέτοιμο μογγολέζικο βραστό κρέας με λαχανικά. Κύριο συστατικό του είναι το ψιλοκομμένο αρνί, αν και συχνά αντικαθίσταται με κοτόπουλο, συνοδευόμενο από διάφορα λαχανικά και ιδιαίτερες καυτερές σάλτσες.

Σπεσιαλιτέ της Σαντόνγκ αποτελεί η σούπα από φωλιά πουλιών, μολονότι είναι τα συμπληρωματικά συστατικά που δίνουν τη γεύση. Αξίζει να δοκιμάσει κανείς τους τηγανισμένους σε καυτό λάδι κυπρίνους με γλυκόξινη σάλτσα. Όσοι προτιμούν τις παραδοσιακές γεύσεις υποστηρίζουν ότι το ψάρι είναι καλύτερο ενώ ακόμη αναπνέει, αν και οι μάλλον μυγιάγγιχτοι στο θέμα τουρίστες, ίσως προτιμήσουν να μην ακολουθήσουν το τυπικό κατά γράμμα.

Η παράδοση του τσαγιού

Το τσάι παράγεται από τα μαλακά φύλλα του φυτού Camelóa Sónensós, που είναι αυτοφυές στην Κίνα, αλλά και στην Ινδία. Το τσάι ανακαλύφτηκε τυχαία το 2700 π.Χ. από τον Shen Nong, εάν γεωργό που αργότερα θεοποιήθηκε. Από τότε το τσάι είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής ζωής των κινέζων και χρησιμοποιείται σε αρκετά προϊόντα, όπως παγωτά, σαμπουάν, φάρμακα, ακόμα και ως συστατικό σε κινεζικά πιάτα όπως πάπια καπνισμένη στο τσάι.

Το πάθος των κινέζων για την κατανάλωση τσαγιού τους έχει κάνει αρκετά σχολαστικούς με την ποιότητα του (χρώμα και άρωμα) ανάλογα με το νερό και τα σκεύη που χρησιμοποιούνται. Το καλύτερο τσάι καλλιεργείται σε μεγάλα υψόμετρα, από 900 έως 2.100 μέτρα. Το νερό που χρησιμοποιείται είναι επίσης πολύ σημαντικό και οι παρασκευαστές πολλές φορές συγκεντρώνουν νερό από πηγές ή βρόχινο ή από χιόνι. Το καλύτερο νερό θεωρείται το νερό της βροχής και των πηγών κατά το φθινόπωρο. Οι πιο γνωστές τσαγιέρες είναι από κόκκινο πηλό και παράγονται στην πόλη Yóxóng της επαρχίας Jóangsu και στην Jóngdezhen, της επαρχίας Jóangzó.

Υπάρχουν πολλοί κανόνες στην κινεζική κουλτούρα που αφορούν στον τρόπο που πρέπει να πίνεται το τσάι Ο οικοδεσπότης γεμίζει τα ποτήρια κατά τα επτά δέκατα γιατί, όπως λέει η παράδοση, τα υπόλοιπα τρία δέκατα γεμίζουν με φιλία και αγάπη. Ο φιλόξενου μένος πρέπει να πιει όλο το τσάι σε τρεις γουλιές. Το τσάι παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην κοινωνική ζωή της Κίνας. Η προσφορά μιας κούπας τσαγιού δεν είναι μόνο μία ευγενική χειρονομία, συμβολίζει επίσης τη συντροφικότητα, δηλώνει την ανάγκη για παρέα και

ψυχαγωγία, καθώς και τη φιλία και τον σεβασμό.

Πάπια Πεκίνου

Πρόκειται σίγουρα για ένα από τα πιο νόστιμα και εμβληματικά πιάτα του παγκόσμιου γαστρονομικού χάρτη και από τα πρώτα που δοκιμάζουν οι επισκέπτες της μακρινής Κίνας.

Σιγομαγειρεμένο και χυμώδες, σερβίρεται παραδοσιακά με πολύ λεπτές τηγανίτες, γλυκιά σάλτσα σόγιας ή σάλτσα hoisin και λεπτοκομμένες φέτες κρεμμυδιού. Μερικοί επιδέξιοι σεφ μάλιστα κόβουν μπροστά στον πελάτη τη φρεσκοψημένη πάπια λίγο πριν το σερβίρισμα.

Αμέσως μετά την κοπή, το κρέας τυλίγεται σε λεπτές πίτες και τρώγεται αμέσως. Η ιστορία της ψητής πάπιας ξεκινά από την εποχή της Δυναστείας των Yuan (1206-1368), περίοδο που την είχαν συμπεριλάβει στη λίστα με τα πιάτα, που απολάμβαναν οι αυτοκράτορες. Όσο για το πρώτο εστιατόριο, που τη σέρβιρε στο Πεκίνο, ήταν, σύμφωνα με την τοπική ιστορία, το εστιατόριο Bianyifang, που άνοιξε κάπου ανάμεσα στα 1522-1566.

Η Πύλη Τιενανμέν

Η Πύλη Τιενανμέν κατατάσσεται στη λίστα των σημαντικότερων μνημείων της πόλης του Πεκίνο. Βρίσκεται πολύ κοντά στο αυτοκρατορικό παλάτι και αποτελεί το βασικό σημείο εισόδου προς την "Απαγορευμένη Πόλη". Η σημασία της την έχει αναγάγει σε εθνικό σύμβολο για την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και κάθε χρόνο αποτελεί τόπο επίσκεψης για εκατομμύρια ανθρώπους. Η κατασκευή της πραγματοποιήθηκε το 1420 όταν την εξουσία κατείχε η δυναστεία των Μίνγκ. Το αρχικό της όνομα ήταν Τσεννγκτιανμεν (η πύλη που δέχεται την ουράνια εντολή) και συνδεόταν απόλυτα με το γεγονός ότι βρισκόταν πολύ κοντά στο παλάτι. Στη συνέχεια το αυτό το όνομα παραλλάχθηκε και άρχισε να μεταφράζεται ως "Πύλη της Ουράνιας Ειρήνης" (Tiān'ānmén). Η παραλλαγή αυτή επεδίωκε να περιγράψει ότι οι εντολές του παλατιού έχουν ουράνια προέλευση και στοχεύουν στη σταθεροποίηση της δυναστείας. Μέσα στους επόμενους αιώνες η πύλη καταστράφηκε και ανοικοδομήθηκε ισάριθμες φορές.

Το οικοδόμημα έχει 66 μέτρα μήκος 37 μέτρα πλάτος και 32 μέτρα ύψος, διαθέτει καταπληκτική διακόσμηση στην οροφή ενώ μπροστά στην είσοδο βρίσκονται δύο μαρμάρινα λιοντάρια που σύμφωνα με την

κινέζική κουλτούρα προστατεύει τους ανθρώπους και το κτίριο από τα κακά πνεύματα. Επίσης χαρακτηριστικές είναι οι δύο πέτρινες κολώνες με τις διακοσμήσεις δράκων και φοινίκων (huabiao) που στέκουν σε κάποια απόσταση από το κτίριο. Αρχικά είχαν σχεδιαστεί για να δέχονται κείμενα παραπόνων για τη διοίκηση όμως στη συνέχεια ο ρόλος τους περιορίστηκε μόνο ως διακοσμητικός.

Ακριβώς πάνω από την κύρια είσοδο στέκει το πορτρέτο του Μάο Τσε Τούνγκ που ζυγίζει 1,5 τόνους. Αριστερά και δεξιά του πορτραίτου στέκουν οι πινακίδες που αναγράφουν στην κινεζική "Ζήτω η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας" και "Ζήτω η Μεγάλη ενότητα των λαών του κόσμου".

Μαυσωλείο του Μάο Τσε Τούγκ

Γόνος αγροτικής οικογένειας, ο Μάο Τσε Τουνγκ (1893-1976), άρχισε να δραστηριοποιείται στην πολιτική ζωή το 1918 και δύο χρόνια αργότερα προσχώρησε στον κομμουνισμό. Συμμετείχε μάλιστα στο 1ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας το 1921. Μετά από την αποτυχημένη Εξέγερση του Θερισμού, της οποίας ηγήθηκε το 1927, ο Μάο και οι δυνάμεις του αποτραβήχτηκαν στο Όρος Τζινγκάνγκ, όπου ο Μάο ίδρυσε κομμουνιστική βάση, αλλά και τον Κόκκινο Στρατό. Επί χρόνια, ο Μάο χρησιμοποίησε τακτικές ανταρτοπολέμου, τις οποίες επινόησε ο ίδιος, για να αντιμετωπίσει τις συχνές επιθέσεις των κρατικών δυνάμεων. Μετά τη Μεγάλη Πορεία του Κόκκινου Στρατού, ο Μάο αναδείχθηκε σε ηγέτη του ΚΚΚ.

Μετά τον εμφύλιο πόλεμο του 1947, ο Μάο ανέλαβε τελικά την κρατική εξουσία και το 1949 κήρυξε την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας ως πρώτος πρόεδρός της. Η περίοδος 1966-1976, η λεγόμενη "Πολιτιστική Επανάσταση", κατά την οποία πολλοί διανοούμενοι εκδιώχθηκαν, θεωρείται μία από τις πιο μελανές σελίδες της σύγχρονης κινεζικής ιστορίας. Ο Μάο επίσης διακρίθηκε για τη θεωρία του "Μαοϊσμού" που ανέπτυξε, βασιζόμενος στις θεωρητικές αρχές του Μαρξισμού και Λενινισμού, και για σειρά βιβλίων και άρθρων του, με πιο ονομαστό το "Κόκκινο Βιβλίο" ή "Βιβλιαράκι".

Ο ηγέτης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας απεβίωσε το 1976, σε ηλικία 82 ετών. Ένα χρόνο μετά τον θάνατό του, στο νότιο μέρος της Πλατείας Τιαν-αν-μεν, απέναντι από την Απαγορευμένη Πόλη, κατασκευάστηκε ένα μαυσωλείο, όπου και αναπαύεται έως σήμερα. Η διαδικασία

προβλέπει για τους επισκέπτες να περνούν από τη μία πόρτα και χωρίς να σταματούν να περπατάνε, να περνάνε μπροστά από τη σορό και να βγαίνουν από μία άλλη πόρτα. Παραδόξως, ο ίδιος ο Μάο επιθυμούσε να αποτεφρωθεί η σορός του, αίτημα που ωστόσο αγνοήθηκε.

Απαγορευμένη πόλη

Η Αυτοκρατορική Πόλη ή Απαγορευμένη Πόλη (κινεζικά: Gugong, Γκουγκόνγκ) είναι η πόλη – ανάκτορο των αυτοκρατόρων της Κίνας, η οποία συμβολίζει τον αυτοκράτορα ως γιο του ουρανού. Βρίσκεται στην καρδιά της παλιάς πόλης του Πεκίνου, την οποία οι Δυτικοί αποκαλούσαν «Ταταρική Πόλη». Ήταν κινεζικό αυτοκρατορικό παλάτι από τη Δυναστεία Μινγκ μέχρι το τέλος της Δυναστείας Τσινγκ. Είναι πλέον δημόσιο μουσείο γνωστό ως το Παλάτι Μουσείο με μεγάλη συλλογή κινέζικης τέχνης.

Η Αυτοκρατορική Πόλη η οποία χτίστηκε από διακόσιες χιλιάδες εργάτες, μεταξύ των ετών 1406 και 1420, από τον τρίτο αυτοκράτορα της δυναστείας των Μινγκ Γιονγκ – Λο, καλύπτει μια επιφάνεια περίπου επτά τετραγωνικών χιλιομέτρων και περιβάλλεται από ένα πανύψηλο τείχος με πύλες ύψους δέκα μέτρων, έχοντας τριγύρω μια τάφρο πλάτους 52 μέτρων. Καταλαμβάνει χώρο με πλευρές 961 Χ 753 μέτρα. Η οικοδόμηση της Αυτοκρατορικής Πόλης με αυστηρά γεωμαντικούς κανόνες, η ρυθμική διευθέτηση των κτιρίων της, η ομοιομορφία της αρχιτεκτονικής και η χρωματική ποικιλία, με λευκό στους εξώστες, το κόκκινο στους τοίχους και το κίτρινο στα εφυαλωμένα κεραμίδια, συνθέτουν ένα εντυπωσιακό αρχιτεκτονικό σύνολο. Χαριτολογώντας, λέγεται ότι έχει 9.999 ½ δωμάτια, καθόσον 10.000 δωμάτια έχει μόνο ο ουρανός; Στην πραγματικότητα έχει οκτακόσια κτίρια και 8.706 αίθουσες. Εκεί ζούσαν εννιά χιλιάδες παλλακίδες και εκατό χιλιάδες ευνούχοι.

Η **Πύλη της Ουράνιας Ειρήνης** (Tien-An-Men), στη βόρεια πλευρά της ομώνυμης πλατείας, αποτελεί την πρόσβαση προς την αυτοκρατορική πολιτεία. Η είσοδος στην Αυτοκρατορική Πόλη γίνεται από την «**Πύλη της Μεσημβρίας**» (Wumen), από τον εξώστη της οποίας ο αυτοκράτορας της Κίνας παρακολουθούσε τους στρατούς του να αναχωρούν.

Το «**Ποτάμι του Χρυσού Νερού**» (Jinshahe), σε σχήμα ελικοειδούς τόξου, ρέει στην πρώτη μετά την Πύλη της Μεσημβρίας πλακόστρωτη αυλή, με πέντε μαρμάρινες γέφυρες, που αντιπροσωπεύουν τις Πέντε

Κομφουκιανές Αρετές. Ένας αυτοκρατορικός διάδρομος, που διατρέχει την αυλή αυτή καταλήγει στην «**Πύλη της Υπέρτατης Αρμονίας**» (Taihemen), που δεσπόζει στην υπερυψωμένη βάση της.

Η απέραντη δεύτερη αυλή, που ανοίγεται μετά την Πύλη της Υπέρτατης Αρμονίας και η οποία χωράει μέχρι εκατό χιλιάδες άτομα, οδηγεί στην υπερυψωμένη με τρία μαρμάρινα επίπεδα «**Αίθουσα της Υπέρτατης Αρμονίας**» (Taihedian), με το Θρόνο του Δράκοντα στη βόρεια πλευρά της αίθουσας, όπου καθόταν ο αυτοκράτορας και η οποία χρησιμοποιούνταν σε στέψεις και μεγάλες γιορτές, τα γενέθλια του ηγεμόνα, την πρωτοχρονιά ή συγκεντρώσεις ιδιαίτερης σημασίας για τη διοίκηση της χώρας. Στο ανώτερο πλάτωμα υπάρχει ένας φύλακας – λέοντας με άγρια όψη, που κρατά στα νύχια του μια χρυσοποίκιλτη σφαίρα, καθώς και μια μπρούντζινη χελώνα, που συμβολίζει τη μακροζωία του αυτοκράτορα.

Στο πίσω μέρος της Αίθουσας της Υπέρτατης Αρμονίας βρίσκονται «**Η Αίθουσα της Μέσης Αρμονίας**» (Zhonghedian), που χρησίμευε για την προετοιμασία του αυτοκράτορα πριν προσέλθει στην αίθουσα του θρόνου, και «**Η Αίθουσα της Προστατευτικής Αρμονίας**» (Baohedian), όπου ο αυτοκράτορας δεχόταν για επίσημη ακρόαση τους αξιωματούχους και τους μανδαρίνους.

Πίσω από τα κτίρια της Υπέρτατης Αρμονίας ανοίγεται μια τεράστια αυλή, τριγυρισμένη με μεγάλα μπρούντζινα σκεύη για αρωματικά θυμιάματα, η οποία οδηγεί, μέσα από την «**Πύλη της Ουράνιας Αγνότητας**» (Qiangingmen), στο «**Παλάτι της Ουράνιας Αγνότητας**» (Qianginggong), όπου ήταν τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του αυτοκράτορα και το οποίο γειτονεύει με το επόμενο κτίριο, το λεγόμενο «**Παλάτι της Επίγειας Γαλήνης**» (Kuninggong) με τα διαμερίσματα της πρώτης επίσημης συζύγου του αυτοκράτορα. Πιο πέρα βρίσκονται οι περίτεχνοι «**Αυτοκρατορικοί Κήποι**» (Yuhuayuan).

Δεξιά και αριστερά του κεντρικού άξονα της Αυτοκρατορικής Πόλης υπάρχουν τα κτίρια διαμονής των ανθρώπων του αυτοκρατορικού περιβάλλοντος, όπως «**Η Αίθουσα της Πνευματικής Καλλιέργειας**» (Yangxindiang), «**Το Παλάτι των Χιλίων Φθινοπώρων**» και «**Το Παλάτι της Αιώνιας Πηγής**» (Changchungong), που προοριζόταν για τις ευνοούμενες παλλακίδες του αυτοκράτορα.

Στην ανατολική πλευρά του αυτοκρατορικού συγκροτήματος βρίσκεται ο περίφημος «**Τοίχος των Εννέα Δρακόντων**» (Jiulongbi), ύψους 3.5 μέτρων και μήκους 29 μέτρων, που ανεγέρθηκε το 1773 και αποτελείται από 271 εφυαλωμένα κεραμικά πλακίδια.

Beijing Forbidden City (Palace Museum)

China Tour Guide

China Tour Guide

Four Main Entrances

1. Meridian Gate
2. Gate of Divine Prowess
3. West Flowery Gate
4. East Flowery Gate

Outer Court

5. Gate of Supreme Harmony
6. Hall of Superme Harmony
7. Hall of Central Harmony
8. Hall of Preserved Harmony
9. Gate of Heavenly Purity
10. Tower of Enhanced Righteousness
11. Tower of State Benevolence
12. Hall of Military Prowess
13. Hall of Literary Glory

Inner Court

14. Hall of Heavenly Purity
15. Hall of Union and Peace
16. Hall of Earthly Tranquility
17. Imperial Garden
18. Garden of Benevolent Peace
19. Palace of Benevolence Peace
20. Imperial Kitchen

21. Southern Three Halls (Princes' Studies)
22. Nine Dragon Screen
23. Hall of Mental Cultivation
24. Shufang Lodge
25. Palace of Longevity and Peace
26. Hall of Braveness and Splendor
27. Hall of Double Brilliance

28. Hall of Honesty and Respect
29. Palace of Great Benevolence
30. Palace of Bearing Heaven
31. Palace of Gathering Essence
32. Hall for Ancestry Worship

33. Palace of Prolonged Happiness
34. Palace of Eternal Harmony
35. Palace of Sunlight
36. North Five Halls
37. Imperial Study
38. Gate of Imperial Supremacy
39. Hall of Imperial Supremacy
40. Hall of Character Cultivation

Υπερσιβηρικός (Μόσχα – Ιρκούτσκ – Ουλάν Μπατόρ – Πεκίνο – Βλαδιβοστόκ) 2016

Λίμνες Χι Χάι, Χου Χάι και Κιαν Χάι

Γύρω από τις 3 αυτές τεχνητές αυτές λίμνες έχει μεταφερθεί η νυχτερινή ζωή της πόλης, όπου βρίσκονταν στο παρελθόν οι επαύλεις των αριστοκρατών την εποχή της αυτοκρατορίας και τώρα είναι συγκεντρωμένα πολλά ακριβά εστιατόρια, μπαρ και νυχτερινά κλαμπ. Δεν λείπουν φυσικά τα μαγαζιά και τα καφέ, ενώ εδώ μπορεί να βρει κανείς την αρχή από τα μικρά και στενά σοκάκια που λέγονται χουτόγκ.

Κοντά στο σταθμό του μετρό Shichahai βρίσκεται η γέφυρα (Yinding Qiao), ανάμεσα από τις λίμνες Χου Χάι και Κιαν Χάι, ενώ πριν περάσει κανείς τη γέφυρα αριστερά και αμέσως δεξιά βρίσκεται το δρομάκι Yan Dai Xie Jie, όπου μπορεί ακόμα να βρει κάποιος μαγαζάκια που πουλάνε κινέζικες πίπες καπνού. Στο δρομάκι αυτό μπορεί να βρει επίσης ξύλινα καρότσια που πουλάνε χοιρινά ντάμπλινγκς, γεμιστές τηγανίτες με κρέας, τραγανές κρέπες και γιγαντιαίες πίτες γίγας, φτιαγμένες στον ατμό, που μπορούν να ταΐσουν 4 άτομα. Πολύ όμορφα είναι επίσης τα σπιτάκια με τις αυλές και τις κόκκινες λακαριστές πόρτες.

Αυτό το δρομάκι οδηγεί στον Πύργο του Τυμπάνου (Drum Tower), ένας πύργος που είναι χτισμένος πάνω στα ερείπια του αρχικού, όπου ένα τύμπανο χτυπούσε μέρα νύχτα για να δηλώσει τις ώρες. Η νύχτα χωριζόταν σε δίωρα, Βου (19:00-21:00), Χάι (21:00-23:00), Τσι (23:00-01:00), Τσόου (01:00-03:00) και Γιν (03:00-05:00). Ο χρόνος μετριόταν με τη βοήθεια μιας κλεψύδρας νερού. Από την κορυφή του πύργου (9:00-17:00) η θέα στις λίμνες αλλά και στις στέγες των σπιτιών αυτής της ιστορικής συνοικίας είναι εξαιρετική.

Ναός του Ουρανού

Πρόκειται για ένα Ταοϊστικό λατρευτικό σύμπλεγμα κτιρίων που βρίσκεται στο νοτιοανατολικό τμήμα του ιστορικού κέντρου του Πεκίνου. Είναι πραγματικά ένα αξαιρετικό δείγμα της αρχιτεκτονικής των Μιγκ και δεν είναι τυχαία ένα από τα πιο διάσημα αξιοθέατα της πόλης.

Το πιο εντυπωσιακό από τα οικοδομήματα του είναι ο Οίκος της Προσευχής ο οποίος χτίστηκε μεταξύ 1406 και 1420 κατά τη διάρκεια της βασιλείας του αυτοκράτορα Γιόνγκλ, που ήταν μία περίοδος ιδιαίτερης ακμής διότι ταυτίστηκε και με την κατασκευή της "Απαγορευμένης πόλης". Φιλοξενούσε για αιώνες τις παραδοσιακές ετήσιες τελετές προσευχής προς τον ουρανό για καλή σοδειά. Οι γεωμάντεις του αυτοκράτορα (δάσκαλοι φεγκ σούι), καθόρισαν αυτό το σημείο ως το χώρο όπου συναντιούνται ο ουρανός και η γη.

Η κυκλική οροφή του συμβολίζει την έκταση του ουρανού και δεν έχει χρησιμοποιηθεί ούτε ένα καρφί στη συναρμολόγηση της. Οι τέσσερεις εσωτερικοί κίονες συμβολίζουν τις εποχές και δύο ακόμα ομάδες από 12 κολώνες η κάθε μία συμβολίζει τους μήνες και τις 24 ώρες της ημέρας διατεταγμένες σε ζεύγη των 2 ωρών. Νότια υπάρχει μία υπερυψωμένη πλατφόρμα, μέσω της οποίας ο αυτοκράτορας έμπαινε μάσα στο χώρο.

Πιο νότια βρίσκεται ο Αυτοκτατορικός Θόλος του Ουρανού, ένα στρόγγυλο κτίσμα επενδεδυμένο με μπλε πλακίδια. Ο τοίχος της Ηχούς διαβιβάζει με θαυμαστό τρόπο τον ήχο, όμως είναι πάντα γεμάτος με κόσμο. Ο Κυκλικός Βωμός, στα νότια, είναι γεμάτος με αστρονομικούς συμβολισμούς. Εδώ γίνονταν θυσίες ζώων με συνοδεία μουσικής. Κοντά στη Δυτική πύλη είναι το ανάκτορο της Νηστείας και πιο δίπλα ο Οίκος της Ζωής, όπου ο αυτοκράτορας ετοιμαζόταν για τις τελετουργικές θυσίες.

Ο ναός του Ουρανού βρίσκεται σε ένα πάρκο 2670 στρεμμάτων. Σήμερα είναι ένα δημοφιλές πάρκο για την πρωινή άσκηση εκατοντάδων κινέζων.

Η αγορά Panjiayuan

Καλύπτει 48.500 τετραγωνικά μέτρα και είναι η μεγαλύτερη, πιο ολοκληρωμένη, φθηνότερη και πιο δημοφιλής αγορά της Κίνας. Εδώ μπορεί να βρει κάποιος αντίκες, συλλεκτικά αντικείμενα, διακοσμητικά, πορσελάνες, πίνακες κινέζικης ζωγραφικής, παραδοσιακά μουσικά όργανα, έπιπλα και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί.

Το ενδιαφέρον αυτής της αγοράς είναι ότι έρχονται μικροπωλητές από όλη την Κίνα, όπως και μικροπωλητές από μειονότητες (Hui, Mongol, Miao, Korean ή Manchu) που πουλάνε τις χειροτεχνίες τους.

Αναμφίβολα η αγορά αυτή είναι κάτι που πρέπει να δει κάποιος που έρχεται στο Πεκίνο.

Τα χουτόνγκ

Τα χουτόνγκ, ένας γοητευτικός λαβύρινθος δρόμων, παραδομένων στη φθορά, με πιο ανθρώπινες διαστάσεις απ' ότι οι πλατειές λεωφόροι, οι τεράστιες πλατείες και τα αχανή παλάτια της πόλης. Το πυκνό αυτό πλέγμα από στενά δρομάκια απλώνεται σε όλη την πόλη. Η λέξη χουτόνγκ προέρχεται από τη Μογγολική λέξη που σημαίνει πέρασμα.

Πολλά από τα παλιά χουτόννκ έχουν γκρεμιστεί για να ανεγερθούν ουρανοξύστες και ξενοδοχεία, παρόλα αυτά υπάρχουν ακόμη αρκετά για να μπορέσει ο επισκέπτης να δει πως κινούνται οι ντόπιοι σε αυτόν τον ιδιωτικό τους χώρο, όπου βρίσκονται τα σπίτια και τα μαγαζιά τους.

Στα χουτόνγκ μπορεί να δει κανείς πολλά ποδήλατα, μπουλούκια από σχολιαρόπαιδα που γυρίζουν από το σχολείο, χαμηλά σπιτάκια με πλίνθινους τοίχους, καμινάδες και ξύλινες πόρτες. Πολλά χουτόνγκ είναι πολύ στενά και στριμώχνεται κάποιος να περάσει, ενώ άλλα είναι φαρδιά και έχουν δέντρα.

Τα ονόματα τους μοιάζουν σαν βγαλμένα από παραμύθι. Οδός Βροχής, Γης, Φωτός, Τύχης ή Ευτυχίας. Άλλα θυμίζουν τις αγορές που ήταν εκεί. Οδός Σοταρισμένων Φασολιών, Χρυσάνθεμων, Καπέλων, Αποθηκών Ρυζιού, Καυτερών Μπαχαρικών ή Μαύρου Σουσαμιού. Άλλα ονόματα βγαίνουν από την ιστορία. Οδός Καθαρής Γης, των Τριών που δεν Γερνούν ή των Καπέλων της Ουράς του Αλόγου.

Τα περισσότερα από τα δρομάκια είναι χαραγμένα από την ανατολή προς τη δύση (σύμφωνα με το φενγκ σούι), ενώ οι πόρτες και οι αυλόπορτες τους βλέπουν νότια, όπως και οι πόρτες των ναών στην Κίνα.

Στα χουτόνγκ κυριαρχούν οι περιστοιχισμένες εσωτερικές αυλές,

πολλές φορές κοινές μεταξύ πολλών σπιτιών. Οι πόρτες τους είναι ανοιχτές και ο επισκέπτης μπορεί να δει την καθημερινή ζωή των κατοίκων. Οι αυλές είναι ανοιχτές από πάνω, ώστε το φως, η βροχή και ότι άλλο φυσικό να μπαίνει στο σπίτι.

Παρόλη την γοητεία τους τα περισσότερα σπίτια εδώ δεν έχουν κεντρική θέρμανση, μόνωση, ενώ για τους κατοίκους που έχουν αυτοκίνητο η ζωή είναι πιο δύσκολη. Παρόλα αυτά το ένα τέταρτο των κατοίκων του Πεκίνου ζει στα χουτόνγκ.

Σινικό Τείχος

Το Σινικό τείχος, είναι κινεζική οχύρωση που κατασκευάστηκε σταδιακά, προκειμένου να προστατευθεί η Κίνα από τις επιδρομές μογγολικών και τουρκικών φύλων. Η κατασκευή του ξεκίνησε σταδιακά από τον 7ο αι. π.Χ., αλλά η σημερινή του μορφή οφείλεται κυρίως στη δυναστεία Μινγκ (τέλη του 14ου αι. με αρχές του 17ου αι. μ.Χ.).

Το Τείχος εκτείνεται σε συνολικό μήκος 8.850 χλμ, σύμφωνα με πρόσφατη μέτρηση, αποτελούμενο από 6.259 χλμ πραγματικού τείχους, 359 χλμ τάφρου και 2.232 χλμ φυσικών οχυρώσεων όπως λόφοι και ποταμοί. Είναι ένα γιγαντιαίο κατασκεύασμα, το οποίο σε πολλά σημεία έχει 7,5 μέτρα ύψος.

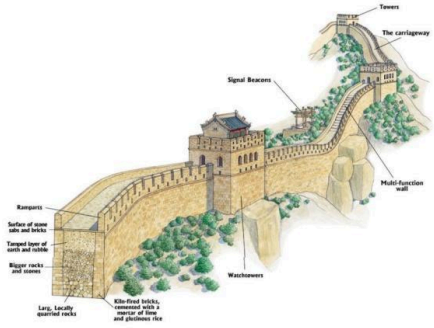

Νεότερες μετρήσεις έδειξαν ότι το περίφημο Σινικό Τείχος έχει συνολικό μήκος 21.196 χιλιόμετρα και (για την απόλυτη ακρίβεια) 180 μέτρα. Αποτελεί έτσι το μεγαλύτερο σε διαστάσεις ανθρώπινο οικοδόμημα.

Ο αρχικός σκοπός του Τείχους δεν ήταν να κρατηθούν έξω οι εισβολείς, αλλά να εξασφαλιστεί ότι οι ημι-νομαδικές φυλές του βορρά δεν θα μπορούσαν να το διασχίσουν με τα άλογά τους ή να επιστρέψουν εύκολα μετά από κάποια επιδρομή τους. Κάθε πύργος έχει οπτική

επαφή τουλάχιστον με τον προηγούμενο αλλά και με τον επόμενο, ώστε σε περίπτωση επίθεσης να γίνεται ορατό και έτσι να μεταδίδεται από πύργο σε πύργο το μήνυμα μέχρι το Πεκίνο.

Τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν στην κατασκευή του τείχους ήταν τα εκάστοτε διαθέσιμα στην κάθε περιοχή. Κοντά στο Πεκίνο το τείχος κατασκευάστηκε από ασβεστόλιθο. Σε άλλες θέσεις το διαθέσιμο οικοδομικό υλικό ήταν εξορυγμένος γρανίτης ή πυρότουβλο. Όπου βρίσκονταν τέτοια υλικά, αρχικά χτίζονταν δύο παράλληλοι τοίχοι και ο ενδιάμεσος χώρος γέμιζε με αδρανή υλικά. Σε ορισμένες περιοχές τα υλικά κατασκευής συγκολλούνταν με κολλώδες μείγμα ρυζιού και ασπραδιού αυγών. Στις ακραίες δυτικές θέσεις, σε ερημικές περιοχές με ανεπαρκή οικοδομικά υλικά, το τείχος κατασκευαζόταν από απορρίμματα που τοποθετούνταν ανάμεσα σε κομμάτια ξύλου.

Το Τείχος συμπληρώνεται από αμυντικούς πύργους-παρατηρητήρια, στους οποίους οι υπερασπιστές των τειχών μπορούσαν να υποχωρήσουν, σε περίπτωση που βρίσκονταν σε δυσχερή θέση. Κάθε πύργος διαθέτει σκάλες και εισόδους ειδικά σχεδιασμένες, έτσι ώστε να προκαλείται σύγχυση στους επιτιθέμενους. Οι στρατώνες και τα διοικητικά κέντρα του Τείχους βρίσκονται απλωμένα κατά μήκος του, ανά μεγαλύτερα διαστήματα.

Από τον 18ο αιώνα είχε κυκλοφορήσει η πεποίθηση πως το Μεγάλο Σινικό Τείχος είναι ορατό από τη... Σελήνη και το διάστημα! Η πεποίθηση αυτή είναι φυσικά ένας... αστικός μύθος! Κάτι τέτοιο είναι αδύνατο, αφού το μέγιστο πάχος του Σινικού Τείχους είναι 9.1 μέτρα και έχει ίδιο χρώμα με το έδαφος. Ακόμα και στη σύγχρονη εποχή υπάρχει αμφιβολία κατά πόσο είναι δυνατόν να παρατηρηθεί το Τείχος με γυμνό μάτι ακόμα και από "χαμηλή τροχιά" γύρω από τη Γη. Παρόλο που κάποιοι αστροναύτες έχουν ισχυριστεί πως είναι ορατό και έχουν εντοπίσει το Τείχος με γυμνό μάτι, αυτό ακόμα αμφισβητείται έντονα!

Το Σινικό Τείχος είναι ένα από τα κύρια αξιοθέατα της χώρας. Οι θέσεις, οι πιο πολυσύχναστες για να περάσεις είναι:

Badaling, Mutianyu, Simatai, Juyongguan,
Xifengkou, Jiayuguan και Shanhaiguan.

Θερινά Ανάκτορα

Μόλις 12 χιλιόμετρα βόρεια του Πεκίνου, στο αυτοκρατορικό πάρκο στις όχθες της λίμνης Κουνμίνγκ. Είναι ο μεγαλύτερος και πιο ολοκληρωμένος αυτοκρατορικός κήπος στην Κίνα. Κατασκευάστηκε αρχικά στον 12ο αιώνα ως ένα αυτοκρατορικό παλάτι. Η ανακαίνιση και η επέκταση στα ακόλουθα εκατοντάδες χρόνια μέχρι το τέλος του 19ου αιώνα είχε ως αποτέλεσμα την σημερινή του κλίμακα.

Μπαίνοντας κανείς από την κεντρική ανατολική είσοδο, συναντά τον Οίκο της Καλής Θέλησης και Μακροζωίας. Εδώ οργάνωνε τις δολοπλοκίες της η χήρα αυτοκράτειρα Τσισί. Στα υπέροχα μπρούτζινα αγάλματα συμπεριλαμβάνεται μια μυθική χίμαιρα, η οποία έρχεται στη γη μόνο σε περίοδο αρμονίας. Το πλάσμα αυτό είναι μια διασταύρωση δράκου, λιονταριού, ελαφιού και άλλων ζώων και απεικονίζεται συχνά σε κουμφουκιανικά και αυτοκρατορικά κτίρια.

Ο Μακρύς Περίπατος είναι ένας σκεπαστός διάδρομος 700 μέτρων κατά μήκος της βόρειας όχθης της λίμνης, με ξύλινες κολόνες και ζωγραφισμένη οροφή με μυθολογικές σκηνές. Ο λόφος της Μακροζωίας υψώνεται δίπλα στη λίμνη με υπέροχες αίθουσες, ναούς και διακοσμημένες πύλες. Στην κορυφή βρίσκεται ο Βουδιστικός ναός Θάλασσα της Σοφίας, με θαυμάσια θέα.

Στο τέλος του διαδρόμου βρίσκεται το περίφημο «Μαργαριταρένιο Καράβι». Πρόκειται για μαρμάρινο ομοίωμα ποταμόπλοιου, που ήταν στολισμένο με ένθετα διακοσμητικά άνθη από ημιπολύτιμες πέτρες και καθρέπτες που λαμπύριζαν τα βράδια κάτω από το φως των κεριών, και αργότερα του ηλεκτρικού, καθώς τα ανάκτορα αυτά ήταν το πρώτο κτίσμα που ηλεκτροδοτήθηκε στο Πεκίνο.

Βόρεια βρίσκεται η αυλή της Αρετής και της Αρμονίας, με το εντυπωσιακό ξύλινο θέατρο, μεγαλύτερο και καλύτερα διατηρημένο στην Κίνα. Η κατασκευή του έχει μεγάλη επιστημονική και καλλιτεχνική αξία.

Από το «Μαργαριταρένιο Καράβι» μπορεί κάποιος να πάρει το καραβάκι που θα τον οδηγήσει στο νησάκι της νότιας λίμνης με τον ναό του Βασιλιά Δράκοντα.

Στο νότιο μέρος του συγκροτήματος βρίσκεται η Γέφυρα της Μακροβιότητας, μήκους 150 μέτρων με 17 αψίδες, που καταλήγει στο νότιο νησάκι της λίμνης και λέγεται ότι κάθε διάβασή της σού προσθέτει χρόνια ζωής!

Εθνικό Στάδιο του Πεκίνου (Φωλιά του Πουλιού)

Το Εθνικό στάδιο της πρωτεύουσας της Κίνας είναι γνωστό και ως "Φωλιά του Πουλιού". Αυτό το προσωνύμιο προέκυψε λόγω της εξωτερικής του εμφάνισης καθώς η αρχιτεκτονική το κάνει να μοιάζει με μία τεράστια φωλιά πουλιού. Βρίσκεται στο Ολυμπιακό πάρκο της πόλης και σχεδιάστηκε για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008 που έλαβαν χώρα στο Πεκίνο.

Τα εγκαίνιά του μάλιστα πραγματοποιήθηκαν στις 28 Ιουνίου 2008 και λίγο καιρό αργότερα φιλοξένησε τη μοναδική τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων.

Η ανέγερσή του ξεκίνησε το 2003 όταν ο σχεδιασμός του ανατέθηκε στην ελβετική αρχιτεκτονική εταιρία Herzog & de Meuron σε συνεργασία με την ArupSport και την Κινεζική Ομάδα Αρχιτεκτονικού σχεδίου. Το κόστος του ανήλθε σε 423 εκατομμύρια δολάρια ενώ καλλιτεχνικός σύμβουλος του έργου ήταν ο διάσημος κινέζος καλλιτέχνης Ai Weiwei.

Ο μοντέρνος σχεδιασμός του κτηρίου και η ευφάνταστη αρχιτεκτονική του, το έχουν ήδη κατατάξει στα πιο δημοφιλή αξιοθέατα της πόλης, και σε ένα από τα πιο παράξενα

κτίρια του κόσμου. Το σχέδιο «φωλιά» αποτελείται από δυο ξεχωριστά τμήματα, το εσωτερικό, που αποτελείται από το στάδιο και τα καθίσματα και το εξωτερικό, δηλαδή το ατσάλινο πλαίσιο γύρω από αυτό.

Κατά τη διάρκεια των αγώνων η χωρητικότητα του σταδίου ανερχόταν στους 91.000 θεατές ενώ μετά το τέλος του δέχτηκε κάποιες τροποποιήσεις οι οποίες μείωσαν τη χωρητικότητά του στους 80.000 θεατές.

Ναός Λάμα

Ο ναός Λάμα ή αλλιώς το παλάτι της Ειρήνης και της Αρμονίας, αποτελεί τον εντυπωσιακότερο χώρο λατρείας του Πεκίνου και τον σημαντικότερο βουδιστικό ναό εκτός Θιβέτ.

Χτίστηκε το 1694 από τον αυτοκράτορα Kangxi ως κατοικία για τον γιο του πρίγκιπα Yin Zhen. Όταν αυτός διαδέχθηκε το θρόνο, το 1723, μετακόμισε στην Απαγορευμένη Πόλη , και μετονομάστηκε σε Μέγαρο της Αρμονίας. Το 1744 , ο διάδοχός του , ο αυτοκράτορας Qianlong μετέτρεψε το παλάτι σε μοναστήρι των λάμα και το πρόσφερε στους μοναχούς του Θιβέτ. Το 1949 το Ναό Λάμα ανακηρύχθηκε εθνικό μνημείο , λόγω της ιστορικής σημασίας του.

Ο Λάμα Ναός αποτελείται πέντε αίθουσες οι οποίες συνδέονται από μια σειρά στοών. Είναι ο Οίκος των Ουράνιων Βασιλέων, ο Οίκος της Αιώνιας Αρμονίας, ο Οίκος της Αιώνιας Προστασίας, ο Οίκος του Τροχού του Νόμου και ο Οίκος των Δέκα Χιλιάδων Ευτυχιών.

Η τέταρτη κατά σειρά αίθουσα, ο Οίκος του Τροχού του Νόμου είναι η πιο εντυπωσιακή. Στο κέντρο της αίθουσας βρίσκεται ένα σημαντικό χάλκινο άγαλμα του χαμογελαστού Tsongkhapa.

Στην πέμπτη αίθουσα τον Οίκος των Δέκα Χιλιάδων Ευτυχιών, βρίσκεται ένα τεράστιο άγαλμα του Μαϊτρέγια , 18 μέτρα ψηλό, ντυμένο με κίτρινο σατέν και σκαλισμένο από ένα ενιαίο κομμάτι λευκό σανδαλόξυλο! Είναι ένα δώρο του έβδομου Δαλάι Λάμα στον αυτοκράτορα Qiaonlong.

Η αίθουσα συνδέεται με μία ακόμα αίθουσα, μέσα στην οποία βρίσκεται ένας τεράστιος λωτός, ένα σύμβολο του πνευματικού τρόπου ζωής. Μεγαλώνει μέσα στη λάσπη και ωστόσο παραμένει ανέγγιχτο. Είναι ένα σύμβολο του μετασχηματισμού. Η λάσπη μετασχηματίζεται στο πιο όμορφο και πιο ευαίσθητο λουλούδι. Ο Βούδας αγαπούσε τόσο πολύ τον λωτό που έκανε λόγο για τον «παράδεισο του λωτού».

Σημαντική είναι επίσης μία συλλογή χάλκινων βουδιστικών αγαλμάτων σε μία μικρή πλευρική αίθουσα. Σε μία άλλη πλευρική αίθουσα μπορεί να θαυμάσει κανείς μία ακόμη συλλογή από βουδιστικά στολίδια, μαζί με μια εντυπωσιακή ποικιλία από τα τελετουργικά ενδύματα από μετάξι και σατέν.

Κήπος Μπεϊχάι

Πρόκειται για ένα πραγματικά αξιόλογο πάρκο που βορειοδυτικά της "Απαγορευμένης Πόλης" σε ένα αρκετά κεντρικό σημείο της πόλης του Πεκίνο. Η δημιουργία του ξεκίνησε το 10ο αιώνα και το αποτέλεσμα ήταν αντάξιο ενός μεγαλοπρεπούς αυτοκρατορικού κήπου που συμπεριλάμβανε πολλά σπουδαία κτίσματα, ανάκτορα και ναούς. Θεωρείται το μεγαλύτερο πάρκο της κινεζικής επικράτειας καθώς το μέγεθός του ξεπερνά τα 69 εκτάρια ή 690 στρέμματα.

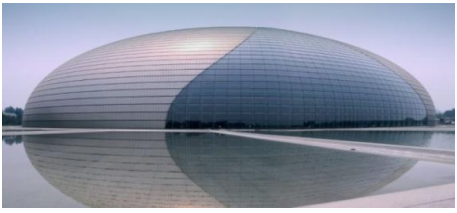

Η μισή περίπου έκτασή του καλύπτεται από τη λίμνη Beihai ενώ στο κέντρο της βρίσκεται το νησί Qiónghuá. Το όνομα Beihai σημαίνει βόρεια θάλασσα ενώ δεν είναι και η μοναδική καθώς το πάρκο διαθέτει και άλλες μικρότερες λίμνες οι οποίες δίνουν την ιδανική αναλογία πρασίνου και υγρού στοιχείου. Οι σχεδιαστές του πάρκου κατά τη

δημιουργία του προσπάθησαν να περιγράψουν την ποικιλία των διαφορετικών περιοχών της Κίνας και θα μπορούσε να πει κανείς ότι το πέτυχαν σε μεγάλο βαθμό, δίνοντας έτσι την ευκαιρία σε κάθε επισκέπτη να παρατηρήσει το φυσικό περιβάλλον της Χώρας σε μία μικρογραφία.

Εθνικό Κέντρο Παραστατικών Τεχνών

Το National Centre for the Performing Arts, γνωστό και ως "γιγαντιαίο αυγό" φιλοξενεί την όπερα στο Πεκίνο. Το κτίριο με τον εντυπωσιακό τρούλο από τιτάνιο και γυαλί, που περιβάλλεται από μια τεχνητή λίμνη, έχει χωρητικότητα 5.452 ατόμων, σε τρεις αίθουσες και η έκταση του είναι 12.000 τ.μ..

Σχεδιάστηκε από τον Γάλλο αρχιτέκτονα Paul Andreu και η κατασκευή του ξεκίνησε το Δεκέμβριο του 2001, με την εναρκτήρια συναυλία να πραγματοποιείται το Δεκέμβριο του 2007.

Στόχος του αρχιτέκτονα ήταν να δημιουργήσει ένα άμεσα αναγνωρίσιμο κτίριο, που θα μοιάζει με ένα αυγό που επιπλέει στο νερό ή για τους πιο ρομαντικούς, με μια σταγόνα νερό.

Ο θόλος έχει μήκος 212 μέτρα στην κατεύθυνση ανατολής-δύσης , 144 μέτρα στην κατεύθυνση βορρά-νότου και 46 μέτρα ύψος. Η κύρια είσοδος βρίσκεται στη βόρεια πλευρά. Οι επισκέπτες φτάνουν στο κτίριο διασχίζοντας έναν διάδρομο, που περνά κάτω από τη λίμνη.

Εσωτερικά υπάρχουν τρεις μεγάλες αίθουσες εκδηλώσεων, το Opera Hall, που χρησιμοποιείται για παραστάσεις όπερας, μπαλέτου και χορού και μπορεί να φιλοξενήσει 2.416 άτομα, το Music Hall με 2.017 θέσεις και το Theatre Hall , που χρησιμοποιείται για θεατρικές παραστάσεις και εκδηλώσεις της όπερας του Πεκίνου και έχει 1.040 καθίσματα.

Η τοποθεσία του κτίσματος, που είναι κοντά στην Απαγορευμένη Πόλη, σε συνδυασμό με τον φουτουριστικό σχεδιασμό του προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις. Ο αρχιτέκτονας ισχυρίστηκε ότι παρόλο που υπάρχει ανάγκη για διατήρηση των παραδόσεων, είναι παράλληλα θεμιτό το Πεκίνο να περιλαμβάνει κτίρια μοντέρνας αρχιτεκτονικής.

Πηγές

http://www.clickatlife.gr/taksidi/story/13015
http://internetistas.actlogic.net/πλατεία-λουμπιάνκα-h-πλατεία-του-φόβου/
http://www.huffingtonpost.gr/2015/04/24/vladmir-lenin_n_7134822.html
http://www.iefimerida.gr/news/203556/omorfo-ptoma-toy-lenin-eikones
https://el.wikipedia.org/wiki/Μουσείο_Πούσκιν
blogs.sch.gr/kantonopou/2008/12/06/ο-καθεδρικοσ-ναοσ-του-σωτηροσ-—-χριστ/
http://www.newsbomb.gr/bombplus/social-media/google/story/682618/theatro-mpolsoi-h-google-tima-me-doodle-ta-240a-genethlia-toy
http://www.kathimerini.gr/497109/article/epikairothta/kosmos/oash-xaras-to-gkorki-park
http://www.entertv.gr/article/340142/mosha-i-anagennisi-toy-parkoy-gkorki
https://el.wikipedia.org/wiki/Κρεμλίνο_της_Μόσχας
http://www.tovima.gr/travel/article/?aid=406041
http://www.ethnos.gr/themata/arthro/ypersibirikos_to_treno_tis_megalis_fygis-8790838/
http://sidirodromikanea.blogspot.gr/2012/06/blog-post_20.html
http://gr.rbth.com/arts/travel/2013/08/23/ena_sabbatokyriako_stin_proteyoysa_ti_anatoliki_sibiria_24409
http://www.ethnos.gr/asia/arthro/irkoutsk_to_parisi_tis_sibirias-63775980/
http://www.tempi-travel.gr/3F62C3F0.print.el.aspx
http://gr.rbth.com/arts/travel/2014/04/23/baikali_sta_mystika_meri_ton_samanon_29971
https://el.wikipedia.org/wiki/Σαμανισμός
https://el.wikipedia.org/wiki/Βαϊκάλη
greek.ruvr.ru/2010/02/18/4680971.html
http://wol.jw.org/el/wol/d/r11/lp-g/102007445
http://www.taxidologio.gr/moscow.html
https://el.wikipedia.org/wiki/Μόσχα
https://el.wikipedia.org/wiki/Ουλάν_Μπατόρ
http://www.travelstyle.gr/portal/gr/destination_articles.php?dest_id=275&id=49
http://www.clickatlife.gr/taksidi/story/8844\
www.touristorama.com/το-γιγαντιο-αγαλμα-του-τζενγκις-χαν-04683
http://mag.sigmalive.com/article/1060/15-logoi-gia-na-pas-esto-mia-fora-sti-zoi-soy-sti-moggolia-eikones
https://el.wikipedia.org/wiki/Έρημος_Γκόμπι
http://www.protothema.gr/travelling/article/345872/deite-tis-pio-eduposiakes-erimous-tou-planiti/
http://tosxolikopareaki.blogspot.gr/2014/02/blog-post_1328.html#axzz46BK1DmPK
http://edo.im/blog/aug15.html
https://el.wikipedia.org/wiki/Λαϊκή_Δημοκρατία_της_Κίνας
http://www.tovima.gr/travel/article/?aid=108012
www.taxidologio.gr/beijing.html
www.olivemagazine.gr/tag/πάπια-πεκίνου/
www.athensvoice.gr/article/features/οι-σύγχρονες-μούμιες
https://el.wikipedia.org/wiki/Μάο_Τσετούνγκ
https://el.wikipedia.org/wiki/Απαγορευμένη_Πόλη
http://coolweb.gr/istoria-tou-megalou-sinikou-teixous-plirofories/
https://el.wikipedia.org/wiki/Μέγα_Σινικό_Τείχος
http://apotypomata.blogspot.com/2010/09/blog-post_25.html
http://12dim-athin.att.sch.gr/5_ergasies_mathiton_to_efimeridaki_3_to_siniko_tichos.htm
http://greek.cri.cn/381/2013/09/23/121s13504.htm#.VxoDxjHCaC5
http://www.ethnos.gr/asia/arthro/bladibostok_o_arxontas_tis_anatolis-63885267/
https://el.wikipedia.org/wiki/Χαμπάροφσκ
http://www.point4travel.gr/moscow/
http://gr.rbth.com/articles/2012/11/28/kynigonta_ta_soybenir_18415
http://gr.rbth.com/arts/travel/2014/04/06/liftingk_stoy_lofoy_ton_spoyrgition_29577
http://www.chinabusiness.gr/plugins/p2_news/printarticle.php?p2_articleid=90
www.chinese4.eu/china-things-to-know/el/
https://sciencearchives.wordpress.com/2013/06/25/ταοϊσμός/
https://el.wikipedia.org/wiki/Κομφουκιανισμός